

SCSAR 2011-2012

လှိုင်းကြားဖြူ (စာအုပ်)

ဒုတိယနှလုံးသားရဲ့
ထားဝရရင်ခုန်သံ

စာအုပ်
လှိုင်းကြားဖြူ

ပုံနှိပ်ပျက်တမ်း

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ အကြိမ်

ကွန်ပျူတာစာနီ - ခင်ပြုံးဝယ်

ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)
ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ်(၃၃)၊ ကျိုတော်လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
'ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်'
အမှတ်(၃၃)၊ ကျိုတော်လမ်း
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။

ဖြန့်ဖြူး - ၁၅၀၀ ကျပ်

အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်

ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ်၊ ကတ်တလောက်အညွှန်း (CIP)

ဒုတိယနှလုံးသားရဲ့ ထာဝရရင်ခုန်သံ
လှိုင်းကြားဖြူ (လားရှိုး)
ရွှေပဒေသာစာပေ ၂၀၁၅၊ ရန်ကုန်။
၂၅၂-စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ။
(၁) ဒုတိယနှလုံးသားရဲ့ ထာဝရရင်ခုန်သံ

မြင်းမြင်း

၅၀၊ ထန်းတပင်၊ လှိုင်လမ်း၊
လှည်းတန်း၊ တမာရွတ်

ဒုတိယနှလုံးသားရဲ့

ထာဝရရင်ခုန်သံ

၀၀၂၄၀

ဘဝန်း (၁)

ဆုတောင်းပြည့်တုရားကို ကြည့်ညှိစွာ ကန်တော့ပြီး ရင်ပြင်တော်ကို တစ်ပတ်ပတ်သည်။

“အေးချမ်းလိုက်တာ”

ဟု နှုတ်မှလည်း ထုတ်ဖော်မိသည်။ သစ်ပင်စိမ်းစိမ်းအုပ်အုပ်လေး မြင်နေရသောနေရာလေးကိုလည်း ငေးမိသည်။

“စိမ့်ဟာ သိပ်ပြီးကံကောင်းသူရယ်” ဟု မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်ကြချေ။ သိပ်ချစ်ကြသော မိဘတွေနှင့် အလိုလိုက်၍ အရိပ်တကြည့်ကြည့်ချစ်နေသော အစ်မကြောင့် စိမ့်ဟာ ကံကောင်းသူတဲ့။

“ညှိညှိစိမ့်နှင့် ဖြူဖြူသိမ့်” ဆိုသော ညီအစ်မနှစ်ယောက်သည် အလွန်ချစ်၍ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် အပြစ်မယူတတ်ကြချေ။

“စိမ့်” သည် စိမ့်နှင့်လိုက်အောင် အသားလေးညှိစိမ့်စိမ့်နှင့် မျှတစွာထုထုဟာ ကြောင့် တားဘဲ လှနေသည်။ သို့သော် စိမ့်ကတော့ မိမိကိုယ်ကို လှသည်ဟုမထင်ဘဲ မမသိမ့်ရဲ့အလှသာ ပြစ်မျိုးမဲ့မထင်လှသည်ဟု မှတ်ယူသည်။

အင်းလေ...ဒါကြောင့်လည်း စိမ့် သိပ်ချစ်တဲ့ဆရာက မမကိုပဲ ရွေးချယ်သွားခဲ့တာပေါ့။

ဆရာနှင့်ပတ်သက်နေသော စိမ့်ရဲ့ခံစားချက်ကို မမ သိခဲ့လျှင် နောက်ဆုတ်ပေးလိမ့်မည်။ ထိုလောက်ထိ မမသိမ့်က စိမ့်အပေါ် ချစ်သော်လည်း စိမ့် မပြောရက်ပါ။ ဆရာကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်သွားသောဆရာကို စိမ့်က ဝမ်းနည်းနေရမှာလား။

“ဖျတ်...ဖျတ်”

ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမေ့ကာ အတွေးတွေထဲ နစ်ချောနေစဉ် တဖျပ်ဖျပ် အလင်းတန်းကြောင့် လှည့်ကြည့်မိတော့ ဓာတ်ပုံရိုက်နေသူ တစ်ယောက်။

စိမ့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်သို့ ဟိုဟိုဒီဒီ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ကြည့်မယျော် စူးမပျော်သော မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်သူက ရှိသေးတယ်တဲ့လား။ မသေချာဘဲ ရန်မတွေ့ချင်သဖြင့် ငြိမ်နေစဉ်...

“ဖျတ်”

သူ့ဘက်လှည့်နေသော စိမ့်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်ခြင်းကြောင့် မျက်နှာရဲသွားကာ ဒေါသဖြစ်သွားရသည်။ ကိုယ့်ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေးနေချင်၍လည်းမရ။ ဒေါသဖြင့် ထိုလူအနီးသို့ လျှောက်သွားတော့--

“ဆောရီး...မမရဲ့ပုံက အသက်...”

သူ့အနားသို့ရောက်စဉ် ဖျတ်ခနဲ တော...သံကြောင့် ရုနဲတွေ့
ဖို့ပြင်နေသော စိမ့်တစ်ယောက် အာစေးမိသွားသည်။

အလွန်အားနာတတ်သော စိမ့်အတွက် ထိုလူရဲ့ တောင်းပန်သံ
ကြောင့် မျက်နှာနုံးကျွံမိသွားသည်။

သူရဲ့အသက်ဟာ စိမ့်ထက် (၂)နှစ်၊ (၃)နှစ်နီးပါး ငယ်မည်
သဘောရှိသည်။

ဖြူဝင်းသော အသားအရေနှင့် မြင့်မားသောအရပ်ကြောင့် အရပ်
မြင့်လှသည်ဆိုသော စိမ့်တောင် မော့ကြည့်ရသည်။

ဂုတ်ပိုးထိရည်နေသော ဆံပင်ကို နဖူးကနေ နောက်သို့လှန်ပြီး
ထားခြင်းကြောင့် ခန့်ညားနေကာ ရုပ်က ထင်းနေသည်။

မည်သို့ပင် လူကောင်ကြီးနေပါစေ နုငယ်ပျိုမျစ်မှုကတော့
မပျောက်ချေ။ ယနေ့ ခေတ်လူငယ်တွေကြားမှာ ကွဲပြားခြားနားနေ
သော သူ့စတိုင်လ်က ကြည့်ကောင်းသည်။

ကင်မရာကို လက်မနှင့်ပြောင်းချိတ်ကိုင်၍ စိမ့်ရေ့မှာ သေချာ
လက်ပိုက်ရပ်နေပုံက မတိတထိ နိုင်လှသည်။ စိမ့် မျက်နှာလေးကျွံကာ
မျက်နှာလှဲလိုက်ရင်း...

“မင်းက တောင်းပန်နေမှတော့ တို့က ခွင့်လွှတ်တတ်ပါတယ်။
ဒါပေမယ့် အခု တို့ရဲ့ရေ့မှာပဲ အဲဒီဓာတ်ပုံတွေ မင်း ဖျက်ပေးပါ”

“ဟို...အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါရစေနဲ့။ ဒီပုံတွေက အရမ်း
အသက်ဝင်တယ်။ နောက်ထပ် ဒီလိုဓာတ်ပုံမျိုး ကျွန်တော် ပြန်ရနိုင်
တော့မှာ မဟုတ်လို့ပါ”

“...တောက်...
စိမ့် ကော... မချီမချည် ပြုံးနေသောမျက်နှာကို စူးစိုက်

ကြည့်ပြီး တောက်ခေါက်ပစ်လိုက်သည်။

မပေးနိုင်ပါဘူး မပြောရုံတမယ် ဂေလည်ကြောင်ပတ် ပြောနေသူ
ကို စိမ့်က မည်သို့ပြော၍ တောင်းရမည်နည်း။

သူ့ကို ချီသည်၊ ချည်သည် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ စိမ့်မျက်နှာ
ကိုတင်းပစ်ကာ ထိုလူရဲ့ရေ့မှ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

ဘုရားပေါ်က ခပ်သွက်သွက် ဆင်းလာခဲ့ချိန်-
“ဆရာမ...အမလေး ဆရာမရဲ့...ဘယ်ပျောက်သွားတာလဲလို့

စိတ်ပူပြီး လိုက်ရှာနေတာ”
“ဪ...မလေး...ဘုရားရှိခိုးပြီးပြီလား”

စိမ့်ကို ဘုရားစုံအောင် လိုက်ပို့ပေးနေသော မလေးက စိမ့်ရဲ့
ဓာတ်ပုံပရိသတ်ဆိုလျှင်လည်း မမှားချေ။

စိမ့် ဒီမြို့ကို စာရေးဖို့ ရောက်လာတော့လည်း စိမ့် တည်းခိုရာ
ဟိုတယ်သို့ မရရအောင် စုံစမ်းပြီး ရောက်လာခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။

စိမ့်ကိုယ်တိုင် စာရေးဖို့ ရောက်လာသည်ဆိုသော်လည်း
နယ်ခံမပါသဖြင့် သွားရေးလာရေးက သိပ်အဆင်မပြေ။ မလေးနှင့်

ရင်းနှီးတော့ စိမ့်အတွက် အစစအရာရာ အဆင်ပြေသွားသည်ဆိုလျှင်
လည်း မမှားချေ။

“ရန်တိုင်းအောင်ဘုရားဘက် သွားဦးမလား ဆရာမ”
ဆိုင်ကယ်ဦးထုပ်၊ မေးသိုင်းကြီးတစ်နေ့စဉ် မလေးက မေးလာ

သဖြင့် စိမ့်ခေါင်းညိတ်ကာ အကြည့်က ရင်ပြင်တော်သို့ ရောက်သွားသည်။

စိမ့် ယောက်ျားလေးတွေနှင့် ကင်း... :ရှင်းနေချ
ခဲမှန်ပေးသည့် စာသုငယ်စို့ စိမ့် ယောက်ျား... နှင့်ပတ်သက်... မှာ
ကြောက်ပါသည်။

ဆောရီးပဲ ကောင်လေးရယ်... ပြန်ဆုံဖို့ မသေချာတဲ့ လောက
ကြီးထဲမှာ တို့ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကလည်း မင်းအတွက် ဘာမှအရေးပါမှ
မဟုတ်ဘူး။

ဘခန်း (၂)

“မမ... အတူးလေး”

“.....”

“အတူးလေး... သားရေ”

အိမ်ထဲဝင်လာကတည်းက ခေါ်ပေမယ့် မည်သည့်ထူးသံမှ
မကြားရချေ။

တံခါးကြီးဖွင့်ပြီး ဘယ်တွေ့သွားနေကြတာလဲ။

မီးဖိုဆောင်ထဲဝင်လာတော့ ဒေါ်ပုနှင့်အေးရီကိုလည်း မတွေ့ရ
ချေ။ အဝတ်အစားအိတ်နှင့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းအိတ်ကို မသယ်နိုင်
တော့ဘဲ ဧည့်ခန်းထဲမှာပဲထားပြီး အပေါ်ထပ်ကို တက်ခဲ့သည်။

ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ရဲ့ အတူးလေး ခေါ်တံတား ခေါ်တံတား
သည်။

အတူးလေးဆိုတာက စိန်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော တူလေး။
ဆရာနှင့်မမသိမိတို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားဆိုလျှင်လည်း မမှားချေ။

“အတူးလေးရေ...တီတီပြန်လာပြီ”

အတူးလေးရဲ့အခန်းရှေ့မှာရပ်ပြီး အသံပေးပေးမယ့် လှုပ်ရှားသံ
တောင် မကြားရ။

တံခါးတွန်းဖွင့်တော့ အခန်းထဲမှ လော့ခံချထားသည်။ စိန်
ဖြူးလိုက်သည်။ ဧကန္တ စိန်လာတာသိ၍ အပေါ်ထပ်ပြေးပြီး ပုန်းနေတာ
ပဲဖြစ်ရမယ်။

“အတူးလေး...တီတီကို စိတ်ဆိုးနေလား...သားကြိုက်တဲ့
ကောက်ညှင်းကျည်တောက်လည်း ပါတယ်။ ကစားစရာတွေလည်း
ပါတယ်။ တံခါးဖွင့်ပါဦး သားရယ်”

တကယ်တော့ ယခုတစ်ခေါက် ခရီးသွားတော့ ကျောင်း (၁၀)
ရက်ပိတ်တာနှင့်တိုက်သဖြင့် စိန်က အတူးလေးကို ခေါ်သွားမယ်ဟု
ကတိပေးခဲ့သည်။

တကယ်တမ်းသွားရတော့ အတူးလေး နေမကောင်းတာကော
စိန်ကလည်း စိစဉ်ပြီးသားခရီး ဖျက်လို့မရတာကော အားလုံးစုပေါင်း
ပြီး အကြောင်းတရားက အတူးလေးကို ထားခဲ့ရဖို့ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ထို့အတွက် အတူးလေးက စိန်ကို စိတ်ဆိုးနေခြင်း ဖြစ်မည်။

အတူးလေးက စိတ်သိပ်ကြီးတတ်တာ။ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်
နေလျှင် တော်ရုံချော့၍ မရချေ။ ဤအရာအားလုံးသည် မမသိမိ၏

နှင့်တူသလိုပင် မည်သူ့ကိုမှ အလျှော့ပေးပေါင်းတတ်
သူမဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆေးရုံမှာဆိုလျှင် ဒေါက်တာဖြူဖြူပိန်
ကို ကြက်ခေါင်းဆိတ်မခံ မာနမင်းသမီးဟု ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်မည်။

ဪ...ငါ့နယ် သားလေးကိုမချော့ဘဲ ဘာတွေတွေးနေတာပါ
လိမ့်နော်။

“အတူးလေး...သား”

“ကျွီ”

ခေါ်သံမဆုံးခင် တံခါးလေးက အသာလေး၊ ဟဟလေး
ပွင့်လာသည်။ သို့သော် အတူးလေးကတော့ ထွက်မလာချေ။

စိန် အခန်းထဲဝင်ပြီး တံခါးကို အသာလေးပိတ်ကာ အိပ်ခန်းထဲ
ကြည့်လိုက်တော့ စိန်ကိုကျောပေး၍ အိပ်ရာထဲမှာ မှောက်အိပ်နေသော
အတူးလေး။

သားရယ်...။

စိန် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ အထီးကျန်ဆန်သော
အတူးလေးက စိန်နှင့်လိုက်ချင်သည်မှာ ဆန်းတော့မဆန်းချေ။

“သား”

စိန် ခုတင်ပေါ်မှာ အသာဝင်ထိုင်ပြီး ခေါ်လိုက်တော့ သားက
မက်လက်လှန့်၍ မော့ကြည့်လာသည်။

“ဘုရားရေ”

ငိုနေသော အတူးလေးကြောင့် စိန် ပို၍ စိတ်မကောင်းတော့ချေ။
ဒီအိမ်မှာ အငယ်ဆုံးကလေးဖြစ်သော အတူးလေးက လိုတရ

ကလေးဟု ထင်စရာရှိပေမယ့် ဖအေမအေရဲ့
မရချေ။

ဆရာက သန်လျင်မှာ တာဝန်ကျ အိမ်မှာနေရရက်
သိပ်မရှိချေ။ မမကလည်း ဒေးဂျူတီ၊ နိုက်ဂျူတီတွေနှင့် မအားလပ်
နိုင်သလို အထူးကူဆေးခန်းတွေမှာ တိုင်ရသဖြင့်လည်း အိမ်မှာ နေရ
ချိန် သိပ်မရှိပါ။

“တီတီလေးကြောင့်လား သားရယ်...နောက်ဆို သားကို
ခေါ်သွားပါ့မယ်ကွယ်...နော်...မငိုနဲ့တော့...တီတီ...တီတီ”

ရှင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ဖက်တွယ်လာသော ကလေးရဲ့ကျောပြင်ကို
ပွတ်သပ်ပေးရင်း စိမ့် နှစ်သိမ့်ပေးမိသည်။

“မဟုတ်ဘူး...တီတီလေးကြောင့် သား ငိုတာမဟုတ်ပါဘူး။
သား ငိုတာကသပ်သပ်”

“အန်တီလေးကြောင့် မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဘယ်သူကြောင့်လည်း
ပြော၊ တီလေး သွားရိုက်ပေးမယ်”

အတူးလေးက မျက်ရည်တွေကို သုတ်လိုက်ပြီး စိမ့်ကိုမော့ကြည့်
ကာ သူ့လက်ဖဝါးလေး နှစ်ဖက်နှင့်ပါးကို ညှပ်ကိုင်ပြီး-

“ဟိုတစ်နေ့က ဖေဖေ ကျောင်းမသွားဘူး။ ပြီးတော့ မေမေ
လည်း အလုပ်မသွားသေးဘူး”

ဘာကိုပြောချင်မှန်းမသိသဖြင့် စိမ့် ငြိမ်သက်နေမိသည်။

“အဲဒီအချိန်မှာ သားက ဘိုနီနီဆော့နေတာ။ သား ဘိုနီကို
ကျောင်းကပါလာတဲ့ *ကိတ်မုန့်ကျွေးမလို့ အိမ်အပေါ်တက်ယူတော့
မေမေက ဖေဖေကို ထုလည်းထုတယ်၊ ရိုက်လည်းရိုက်တယ်”

“...သင်”

“...ပါ့မို့ အရမ်း...ရသည်။ မည်သည့်ကိစ္စကြောင့် မမ အဲဒီ
လောက်ထိ ပေါက်...နည်း။ ထက်မြက်ပေမယ့် အကောင်းအဆိုး
ချင့်ချိန်တတ်သော မမသိမ့်သည် ဘယ်သောအခါမှ လက်လွတ်စပယ်
မလုပ်တတ်ချေ။

“ပြီးတော့ ဖေဖေကိုလည်း ရှင် မဖြေနိုင်ဘူးမဟုတ်လား။
ရိုးသားတယ်ဆိုတာနဲ့ ကျွန်မက လက်ခံပေးရမှာလားလို့ ပြောတယ်။
အဲဒါ ဘာကိုပြောတာလဲ တီတီလေး”

“အဲဒါနဲ့ သားက ဘာလို့ငိုရတာလဲကွယ်...ပြီးရင် ပြန်တည့်
သွားမှာပေါ့ကွယ်”

ကလေးတစ်ယောက်ဦးနောက်နှင့် ရှုပ်ထွေးမည့်အတွေးတွေ
မဝင်စေချင်သဖြင့် နှစ်သိမ့်ပေးလိုက်တော့ အတူးလေးက ငေးငိုင်သွား
ကာ စိမ့်ရှင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ဖက်ကာ-

“ဖေဖေက မေမေမေးတာ ဘာလို့မပြောတာလဲ။ ပြီးတော့
ဖေဖေက သားကို သိပ်မချစ်သလိုပဲနော်”

“အို သားရယ်...ဘာလို့ အဲဒီလိုတွေးရတာလဲ။ ဘယ်မိဘမဆို
ကိုယ့်သားသမီးကို ချစ်ကြတာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး...ဖေဖေက သူများအဖေတွေနဲ့ မတူဘူး။
ကျောင်းမှာဆို သူငယ်ချင်းတွေရဲ့အဖေက သူတို့ကို ကျောင်းလိုက်ပို့
တယ်။ မုန့်တွေဝယ်ကျွေးတယ်။ မေမေတောင် လိုက်ပို့သေးတာပဲ”

“ဪ...သားရယ်...ဒါတော့ ဖေဖေက အလုပ်သွားရတာ
ကိုး”

၁၄ ❁ လှိုင်းကြူဖြူ (လားရှိုး)

“ဟင်...အန်တီလေးကလည်း သူ့...ကလည်း
သွားရင်း ပို့တာပဲဟာကို”

“ဟင်း...”

စိန် သက်ပြင်းချမိတော့သည်။

မမရယ်...မလွယ်ပါလား။ မမနဲ့ဆရာတို့ရဲ့အိမ်ထောင်ရေးဟာ
ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။

နုလုံးသားရဲ့တာဝန်ရင်ခုန်သံ ၇၅

ဘဝန်း (၃)

“တကယ် ရေလည်လည်ကို ကြွေသွားတာ”

“ယုန်လိုက်မယ် တောထဲမှာ”

“ဟိတ်ကောင်”

“ဘာလဲ”

စပ်ဖြဲဖြဲဖြစ်နေသော စေ့စေ့မျက်နှာကို လက်သီးနှင့် ချိန်ပြလိုက်
သည်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော အအေးခန်းလေးထဲကနေ ပြင်ပ
ရွှေခင်းတွေကို ငေးနေပေမယ့် အာရုံထဲမှာ ပေါ်လာသည်က...

မည်မျှအနက်နေသော မျက်နှုံးဟာ ပြုပြင်မှုမရှိဘဲနှင့် လှနေသည်။
မျက်တောင်ကော့လေးကို စင်းချကာ တွေးနေသည်မှာ ချစ်စရာကောင်း
သည်။

အသားညှိစိမ့်စိမ့်နှင့် ချစ်စရာကော...
ပုံစံက စွာတာတာနိုင်မည့်ပုံမပေါ်...
လေးကုတ်ကြည့်ကာ မင်းတစ်လုံး၊ ငါတ... ပြောလိုက်တာက
ရယ်ချင်စဖွယ်။

တကယ်ဆို *ခန့်ထူးညီ* ရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အသွင်စုံ၊ ပုံသဏ္ဍာန်စုံ
နှင့် လှပနေသော မိန်းကလေးတွေက ဒုနှင့်ဒေး။

ထူးခြားသောစတိုင်လ်နှင့် အမြဲတစေ တက်ကြွနေသောပုံစံ
ကြောင့် ထူးညီနှင့်တွဲရလျှင် ကျေနပ်နေသော မိန်းကလေးတွေကလည်း
မရေတွက်နိုင်။

ထိုမိန်းကလေးတွေနှင့် တွဲဖြစ်၊ လည်ဖြစ်ပေမယ့် အဲဒါကို အချစ်
ဟု သူ မသတ်မှတ်ပါ။

ချောပါတယ်ဟု ပြော၍မရသော ထိုညှိစိမ့်စိမ့် မိန်းကလေး
အပေါ်မှာတော့ သူနှလုံးသားက ငိုက်ခနဲ။

“မျက်တောင်ကော ခတ်သေးရဲ့လား ထူးညီ”

“သွားစမ်းပါကွာ”

မျက်စိရှေ့မှာ လက်ချောင်းတွေ လာယမ်းနေသောလက်ကို သူ
ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ထူးညီ”

“ပြော”

ခုထက်ထိ စကားမပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေသော ဇော်ဗလက
သူ့ကို အလေးအနက်ထားပြီး ခေါ်ပေမယ့် သူ မေးဆတ်ထူးရင်း တံခါး
မှဝင်လာသော ပုံရိပ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ဇော်ဗလဘက် လှည့်

အယ်နီးက... အစ်ဇေက ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်မေးတယ်။ မင်း
သွားတာ ဘာလို့... ကျင့်ကြောင်းမကြားလဲတဲ့”

“မိန်းမတွေကို ငါ စိတ်ကုန်တာ အဲဒါပဲ ဇော်ဗလ... ပိုင်စိုးပိုင်
နင်းနဲ့ လာပြီး ဩစာတွေ၊ မာလကာတွေ ပေးနေတာတွေ ငါ စိတ်ကို
မရည်ဘူး”

“ဒါပေမယ့် မင်းပြောတော့ အယ်နီးက အတော်ချောဆိုပဲ”

“ချောတယ်... သူချောတာလှတာကို ငါ မငြင်းလိုပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ကိုယ်နဲ့ ချစ်သူအဖြစ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မဖြစ်သေးတဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အမိန့်အာဏာတွေ ပေးချင်နေတာတော့
လွန်တယ်။ အမှန်ဆို မိန်းကလေးတွေ သိသင့်တာက ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်
နေတဲ့ယောက်ျား မဟုတ်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို အမိန့်အာဏာပေးတာ
မလုပ်သင့်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားသင့်တယ်”

အယ်နီး...။ ကိုရီးယားစကားသင်ရတာနှင့် ကိုရီးယားဝတ်စား
ဆင်ယင်မှုကို ခုံမင်ရတာနှင့် သူ့အမြင်မှာတော့ အတော် ထော်လော်
ကန့်လန့်ဖြစ်နေသည်။ ချောတာကတော့ အတော်ချောသည်။

ထိုချောမောလှပမှုကို ကောင်းစွာ ပြုစုမှုမရှိဘဲ ကိုရီးယား
ယဉ်ကျေးမှု လွှမ်းမိုးစေသည့် မိန်းကလေးကိုတော့ သူ အိမ်ထောင်ဖက်
အဖြစ် ဘယ်သောအခါမှ ရွေးလိမ့်မည်မဟုတ်။

“ဒါကတော့ ဒီလိုရှိတယ် ထူးညီ... မိန်းကလေးတွေက သူတို့
နဲ့ပတ်သက်လာတဲ့လူကို တစ်နေ့ သူတို့လက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေးချယ်
မယ့်လူတစ်ယောက်ကို သူတို့စိတ်ကြိုက် ပုံသွင်းမှာပဲမောင်”

ခော်ဗလရဲ့စကားကို သူ ဘာမှမပေါ်ဘူးပဲ
သည်။

“မင်းကတော့ ခေါင်းကျိန်းပြီမှ... သိ...ဝေဝေသာက
တစ်မျိုး၊ မေသီကလည်းက စူးစူးကလည်း တစ်မေးတည်း မေးနေ
တော့တာ”

“ဝေဠု တော်စမ်းကွာ...မင်း ရွတ်တာတွေကုန်ပါ့မလား။ ငါ့ရဲ့
သိက္ခာလည်း တော်ရုံချစမ်းပါကွာ...မင်းတို့ပြောတာနဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါ
ဘာကောင်လဲလို့ ပြန်မေးရတော့မယ်”

“ပန်းစားဘီလူးပေါ့”

အသံကြောင့် သုံးယောက်သား မော့ကြည့်လိုက်တော့ စူးရှသော
ရေမွှေးနံ့ကို ထောင်းခနဲ ဦးစွာရလိုက်သည်။

ခေတ်မီလှပစွာ ပြင်ဆင်ထားသောမျက်နှာက သူတို့ရှေ့သို့
ရောက်လာသည်။ ကြိုးပျောက်ဂါဇန်အနက်ပေါ်မှာ အဖြူရောင်ကုတ်
အင်္ကျီပါး ထပ်ဝတ်ထားသဖြင့် လှတော့လှပါသည်။

သို့သော် သူ ဝဿန်ကို အခါခါလှည့်ကြည့်ပြီး နှာခေါင်းနဲ့
လိုက်သည်။

စားပွဲပေါ်မှာ တူနှစ်ချောင်းကို လှည့်ပတ်ကစားရင်း-

“အဲဒီပန်းစားဘီလူးကို မင်းပဲ အသည်းအသန်ဖြစ်ခဲ့တာပဲ
မဟုတ်လား”

“နင်...လူယုတ်မာ”

မြောက်ခနဲ ဝစ်လာသော လက်ဖဝါးကို အသာရှောင်လိုက်ပြီး
ထိုင်နေရက်နှင့် ထိုလက်ကို ဆွဲလိမ့်မစ်ကာ-

လူယုတ်မာ... မပြောရအောင် မင်းကို ငါ ယုတ်မာဖူးလို့
လား”

“အား...နင် လွတ်စမ်း၊ ငါ့ကိုငါ သနတယ်”

“ဟုတ်လား...ငါကတော့ မရွံ့တတ်ဘူး”

“ဟိတ်ကောင်...မင်းတို့ လက်မပါနဲ့ သူများတွေ ကြည့်နေကြ
တယ်။ ကိုယ့်သိက္ခာကို ထောက်ဦး”

“နင်တို့လည်း အတူတူပဲ”

သူ လက်လွတ်လိုက်သည်နှင့် ဝဿန်က ဝေဠုတို့ဘက်
လှည့်ယမ်းသည်။

“အတူတူလို့ပြောရအောင် ငါတို့က နင် ဒီကောင်ကို ကြိုက်ရ
မယ်လို့ အတင်းပြောခဲ့လို့လား။ အသိသာကြီး...ဘယ်သူက ဘယ်သူ
ဆိုကြိုက်သလဲ”

ဝဿန်ရဲ့မျက်နှာက နီရဲသွားကာ သူ့ကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်
ပြီး-

“နင်ကို မုန်းတယ်”

“ဟုတ်လား...မလွမ်းလောက်ပါဘူး”

ပြေးထွက်သွားသော ဝဿန်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ သူ ပန်းတွန့်
သိက်သည်။ မလွယ်ကြောပါလား။

ဘဝန်း (၄)

“ဟော...စိန် ပြန်လာပြီလား”
 “ဟုတ်ကဲ့...ဆရာ၊ မနေ့က ရောက်တာပါ”
 “ဪ...ကိုယ် မသိလိုက်ဘူး။ သိမိလည်း ပြောဖို့မေ့နေ
 တယ်ထင်တယ်”
 “မသိမိလည်း စိန်ရောက်နေတာ မသိသေးပါဘူး ဆရာ”
 “ဪ...ဒါကြောင့်ကိုး”
 ကော်ဖီစားပွဲရိုင်းရေမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သော ဆရာ့ရှေ့က ပန်းကန်
 ထဲ ကော်ဖီထည့်ပေးပြီး မုန့်ပန်းကန်ကို တိုးပေးလိုက်သည်။
 ကြည်လင်နေသော အတူးလေးရဲ့မျက်နှာသည် ဆူပူတ်သွား
 သည်။ ကော်ဖီကိုလည်း ဆက်မသောက်တော့ချေ။

“သား ဒီ... ပန်းမသွားရဘူးလား”
 “ဟုတ်ကဲ့... ကျောင်း... လေ ဖေဖေ... ဒီနေ့ ဥပုသ်နေ့... မသိဘူး
 လား”

အတူးလေးရဲ့ ချက်ကျလက်ကျ ပြောလိုက်သောစကားကြောင့်
 စိန်ကိုယ်တိုင် မည်ကဲ့သို့ ဝင်ပြောပေးရမုန်းမသိသဖြင့် ငြိမ်သွားစဉ်
 မမက အခန်းထဲဝင်လာသည်။ အတူးလေးရဲ့ ပြောစကားကိုလည်း
 ကြားသွားဟန်တူသည်။

“ဟုတ်သားပဲ... ကိုကလည်း အဲဒါ သိမိ ပြောမလို့။ နောက်
 တစ်ပတ် ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ သားအဲ့သိမိတို့မိသားစု ကစားကွင်းဖြစ်
 ဖြစ် သွားလည်ရအောင်လား”

မမကိုကြည့်ရတာ အတူးလေး ပြောပြသော သူတို့ရဲ့ပြဿနာကို
 မေ့ထားဟန်တူသည်။ သို့သော် ဆရာက ကော်ဖီကို လက်စသတ်ကာ-

“နောက်တစ်ပတ်ကို ဂျူတီဝင်စရာရှိသေးတယ်... သိမိ အားဖို့
 သေချာမပြောနိုင်ဘူး။ သား နောက်ရက်တွေမှ သွားနော်... သိမိ...
 ကို သွားမယ်နော်”

ပျက်ယွင်းသွားသော မမသိမိရဲ့မျက်နှာကို မမြင်ချင်ယောင်
 ဆောင်သွားတာလား၊ တကယ်မမြင်တာလား... စိန်ကတော့ ဆရာ
 အပေါ်မှာ နားမလည်ချင်တော့။

“မမရယ်... ပြောပါဦး။ မမတို့အိမ်ထောင်ရေးက ဘာတွေ
 ဖြစ်နေတာလဲ”

စိန်သွားသည့် တစ်လအတွင်း အိမ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ...
 နားမလည်နိုင်သဖြင့် ထိုင်ခုံတစ်ခုံကို ဆွဲယူထိုင်ရင်းမေးတော့ မမက

အတူးလေးရဲ့မျက်နှာကိုငေးရင်း ခေါင်းယာ ညှပ်

“သားလေးရဲ့ရွှေမှာ မမ ဘာမှမပေးဘူး ညီမလေးရယ်။”

ဒီအချိန်မှာ ကလေးတွေက လောကအကြောင်းကို သင်ယူခါစအချိန် မဟုတ်လား။ သူတို့ရဲ့မှတ်ဉာဏ်တွေဟာလည်း အမှတ်သားဆုံးအချိန်၊ မမတို့ရဲ့ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကတောက်ကစလေးကို ကြီးမားတဲ့ မပြေလည်မှုအဖြစ် မှတ်ယူသွားမှာ မမ မလိုလားဘူး။

မမရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း စိန်တို့ စကားပြောလို့ကောင်းမည့်ဆိုင်တစ်ဆိုင် သို့ ရောက်လာကြသည်။

“မမ တစ်ခုခုသောက်ပါလား။”

“မမ ဘာမှမသောက်ချင်ပါဘူး ညီမလေးရယ်။”

“မမတို့ဘာသာ အချစ်စမ်းနေတာက အရေးမကြီးဘူး။”

အတူးလေးက အခု သူ့အဖေ့အမေအပေါ်မှာ တစ်မျိုးမြင်နေပြီ။

“အဲဒါကြောင့် မမမှာ မပေါက်ကွဲနိုင်တာပေါ့။ အခု နင့်ဆရာ

လေ...”

စကားရပ်ကာ ငေးနိုင်သွားသော မမကြောင့် စိန်လည်း မနေနိုင်

ပါ။

“အခု ဆရာက ဘာဖြစ်လို့လဲ...အပြင်မှာ ခြေပုန်းခုတ်နေလို့

လား...မဖြစ်နိုင်တာ...ဆရာပုံစံ အရင်အတိုင်းပါပဲ။”

“အခုချိန် အဲဒီလိုဖြစ်နေရင်လည်း ဪ...ကိုယ်နဲ့ အနေတေး လို့ဆိုပြီး ငါ နားလည်ပေးဦးမယ်။ အခုတော့ သူက ငါနဲ့မရခင် ကတည်းက သံယောဇဉ်တွယ်ရမယ့်သူ ရှိတယ်တဲ့။”

ဘုရားရေ...

...စကားလုံး...အတွက် အရမ်းခဲသြစရာကောင်းတာပဲ။ ကျေးဇူးတက်ခဲ့တဲ့...တစ်လျှောက်လုံးမှာ ဆရာဆီရောက်လာ ဖူးတဲ့ဖူးတဲ့သူ သူမ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါ။

ဆရာဟာ အနေအပြေး စကားနည်းတဲ့သူ။ သူမတို့ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေရဲ့ဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့်သာ ဆရာက ကန်တင်းလိုက်တိုင် တာ။

“ဆရာက မမကို ပြောလို့လား။”

“သူပြောတာတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ဒိုင်ယာရီ

ကို မမ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖတ်ခဲ့ရတယ်။”

“ဒါပေမယ့် အတိတ်မှာ ဘာတွေပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ဆရာက မမကို

ခွဲလို့ လက်ထပ်ခဲ့တာပဲမဟုတ်လား။”

“ဒါတွေ ခုချိန်မှာ ညီမလေး နားမလည်ပါဘူးကွယ်။”

မျက်နှာလေးညှိုးနေသော မမကြောင့် စိန်လည်း မပျော်ရွှင်ပါ။

စိန် ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာတဲ့လဲ။

တကယ်ဆို သူမ ဆရာကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ရှည်ကြာစွာ စကား

ပြောဖြစ်ခဲ့တာ အခုဆို (၆)နှစ်နီးပါးရှိခဲ့ပြီ။

ဆရာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိတိုင်း မိမိကိုယ်ကိုယ် ရှက်မိသည်။

တကယ်ဆို ဆရာဟာ မမနှင့် လက်ထပ်ရမယ့်သူမှန်း သူမ

သိခဲ့ပါ။ ကံကြမ္မာက သက်ညှာမပေးခဲ့သဖြင့် ဆရာနှင့် ပြန်ဆုံခဲ့ရ

ပေမယ့် ဆရာက သူမရဲ့ ခဲအိုတဲ့။

ရင်နာစရာကောင်းလိုက်တာ။ ပြန်ပြီး တမ်းတတာမျိုးမဟုတ်

ပေမယ့် သူမဘဝထဲက ဆရာအပေါ် ရင်ခုန်ခဲ့ဖူးတဲ့ နေ့ရက်တွေကို

နတ်ပယ်၍ရလျှင် နတ်ပယ်ပစ်လိုက်ချင်သလား။

“ဒါနဲ့ ညီမလေး”

“ရှင်”

“နင့်ရဲ့ မာနနောက်ကွယ်က မျက်ရည် စာအုပ်ကို ဒုတိယ အကြိမ်ထုတ်ဖို့ ဦးအောင်က ဖုန်းဆက်လာတယ်”

“ဟုတ်လား...စိမ့် ဦးအောင်ကို ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်လေ”

“မမလည်း ညီမလေးရဲ့စာအုပ်ထဲမှာ အဲဒီစာအုပ်ကိုပဲ အကြိုက်ဆုံး”

“ဘာလဲ...ခံစားမှုနဲ့ တိုက်ဆိုင်သွားလို့လား”

စိမ့်က ဘာရယ်မဟုတ်၊ စနောက်လိုက်သော်လည်း မမရဲ့ မျက်နှာလေးက အမှန်တကယ် ညှိုးလျှော့သွားကာ-

“အင်း...ဟုတ်တယ်၊ မမလည်း တကယ်ပဲ အဲဒီဇာတ်ကောင် မင်းသမီးလို့ခံစားပြီး ကျန်ခဲ့ရမှာကြောက်တယ်။ သူ ငါ့ကို မထားသွားနိုင်ပါဘူးနော်”

“မမရယ်...ဘာလို့မဟုတ်တာတွေ လျှောက်တွေးနေတာလဲ”
မာနနောက်ကွယ်က မျက်ရည်။

ဒီစာအုပ်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ (၆)နှစ်က သူမ ရေးသားခဲ့သော ရင်ထဲကအချစ်တွေကို အဆုံးသတ်ပစ်ခဲ့သည့်ဝတ္ထု။

သိပ်ချစ်ကြသော ချစ်သူတွေဖြစ်ပေမယ့် မာနတွေ၊ အသွင် မတူညီမှုတွေကြောင့် လမ်းခွဲလိုက်ရသည့်ဇာတ်လမ်းလေး။

ဆရာနှင့်ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ ခံစားမှုတွေ ယခုချိန်မှာ မရှိတော့သည့် အတွက် ထိုဝတ္ထုလေးဟာ အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ ရသပေးနိုင်မည်။

သံစုံမြည်လဲ... ဖုန်းသံကြောင့် မမက ဆိုင်ပြင်သို့ထွက်ပြီး ဖုန်းပြောနေသည်။

တိုက်ဆိုင်စွာ မမ ထိုင်သွားသည့်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သော ပုံရိပ်ကြောင့် စိမ့် မော့ကြည့်လိုက်တော့-

“ဟင်”

မမလည်း မဟုတ်ပါလား။

“ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူးလား”

ရိုးသားစွာ ဝန်ခံသည့်အနေနှင့် စိမ့် ခေါင်းလေးယမ်းမိသည်။

သိပ်ချောမောသော ဤယောက်ျားကို တွေ့ဖူးတာ ယခုမှ ပထမဦးဆုံး အကြိမ်ဟု စိမ့်ထင်သည်။ ဟုတ်တယ်...ပထမဆုံးအကြိမ်ပါပဲ။

“တကယ်မမှတ်မိတာပေါ့”

“ဟို...ဟုတ်တယ်၊ ရှင်နဲ့ ဘယ်မှာသိခဲ့သလဲ မသိဘူး။ ကျွန်မ

ရဲ့အသိထဲမှာ ရှင်နဲ့တူတဲ့သူ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး”

“မကို ကျွန်တော် ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့ဖူးတယ်လေ။ ကျွန်တော် မနဲ့

ပြန်ဆုံရဖို့ကို မမျှော်လင့်ရဲခဲ့ဘူး”

စူးစိုက်ကြည့်ကာ နူးညံ့သောလေသံနှင့် ပြောလာသော ထိုလူရဲ့ ကောင်းကြောင့် စိမ့် အနေရခက်စွာ ဆံပင်တွေကို လက်နှင့်သပ်တင်ရင်း

“ဪ...ဒါဆို အခု ရန်ကုန်ကို လာလည်တာပေါ့...ဟုတ်

လား”

“မဟုတ်ပါဘူး...ကျွန်တော်က ရန်ကုန်သားလေ”

“ဪ”

“စိမ့်ကကော ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“အို...ရှင် ကျွန်မနာမည်ကို ဘယ်အခါကလဲ”
စိန်နာမည်ကို သုံး၍ပြောလာသဖြင့် မကြိုက်လှသလို မေးလိုက်သည်။

ယောက်ျားဆိုတာမျိုးက ယုံရသည်မဟုတ်။ သိသလိုလို၊ ရင်းနှီးသလိုလိုနှင့် ဝင်ရောတတ်သဖြင့် ဤလူသည်လည်း စိန်ကို ကြိုသိသလားဟူသောအတွေးနှင့် စိန် ထိတ်လန့်သွားသည်။

“မခက်ပါဘူး။ စိန်တို့နောက်ဘက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ လိုင်နေကြတာလေ”

တယ်ကြောက်စရာကောင်းပါလား။
“ညီမလေး ဧည့်သည်ရောက်နေတာလား”
သူမရဲ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သော မမကြောင့် စိန် စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှုများ ပျောက်သွားရသည်။

“စိန်...သူက ဘယ်သူလဲ”
မမရဲ့မေးခွန်းကြောင့် စိန် အဖြေရခက်သွားသည်။ တကယ်ဆိုသူကို စိန် သိမှမသိဘဲ၊ မည်ကဲ့သို့ မိတ်ဆက်ပေးရမည်နည်း။ တို့ပြင်ရဲတင်းလှသော အကြင်ယောက်ျားကို စိန်ရဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနှင့်လည်း မမိတ်ဆက်ပေးချင်ပါ။

သို့သော် ထိုကောင်လေးက အပြုံးမပျက်စွာ-
“ကျွန်တော့်နာမည်က ခန့်ထူးညီပါ မမ။ ကျွန်တော်နဲ့စိန်ခင်တာ မကြာသေးပါဘူး။ ဟောဒါက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆိုင်လိပ်စာကဒ်”

သူက ရွန်းရွန်းဝေအောင်ပြောရင်း မမအား လိပ်စာကဒ်တစ်ခု

“...ခိုက်သလို... မက လိပ်စာကဒ်ကို တစ်ချက်ငုံကြည့်ကာ-
...ပါ... ဟယ်... အခိုင်မှာ ဝယ်ဖူးတယ်။ ‘ခန့်ဇော်ဠ’ဆိုတာ မင်းရဲ့ဆိုလား”

“ကျွန်တော်ဆိုင်ရယ်လို့တော့ မဗုတ်ပါဘူး မမ။ သူငယ်ချင်း သုံးယောက် စုပေါင်းပြီး ဖွင့်ထားတာပါ။ ပြီးတော့ ဆိုင်ဖွင့်ထားတာလည်း သိပ်မကြာသေးဘူးလေ”

“ဖွင့်တာမကြာသေးပေမယ့် အဲဒီဆိုင်က ဝန်ဆောင်မှုကောင်းတယ်လို့ နာမည်ကြီးနေပါတယ်ကွယ်...သိလား...ညီမလေး မမလေ နင့်ဆရာနဲ့ သူတို့ဆိုင် ရောက်သွားသေးတယ်။ ဆက်ဆံရေးလည်း ကောင်းတယ်။ ဈေးနှုန်းလည်း သက်သာတယ်။ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းတွေ အိမ်တိုင်ရာရောက် လိုက်တပ်ပေးတာ”

“အင်း”
ကြော်ငြာဝင်နေသော မမကြောင့် စိန် ခေါင်းသာညိတ်ပြစ်သည်။ အိမ်ရောက်လျှင် ဘာတွေပြောဦးမည်နည်း။

ဘဝန်း (၅)

“တကယ် မသိတာပါ မမရယ်”

“ဟဲ့...မသိဘဲ သူက လာမိတ်ဆက်ပါ့မလား”

စိန် စိတ်ရှုပ်စွာ မျက်နှာကို ဆူပုတ်ထားမိသည်။

မမကလည်း ဇွတ်...အိမ်ကို ပြန်ရောက်တာနှင့် ဒါကိုပဲ တတွတ်တွတ် မေးနေသည်။ တကယ် မသိပါဘူးဟု ပြောတာကို လည်း မယုံချေ။

“စိန် လားရှိုးသွားတော့ ဘုရားပေါ်မှာ တစ်ကြိမ်ပဲ ဆုံပူးတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူက စိန်ဆီ ခွင့်မတောင်းဘဲ မာတ်ပုံရိုက်လိုက်တာ။ အခု စိန်ကို လာမိတ်ဆက်တယ်။ ဒါပဲ စိန်တောင် သူ့နာမည် အခုမှ သူ ပြောလို့သိတာ။ အခုမှတွေ့တဲ့လူတစ်ယောက်ကို စိန်နဲ့ မစနေကော် ပါနဲ့ မမ...တစ်မျိုးထင်စရာလည်း ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး”

ပြောလို့ ကပြီးရော မမကို ဘာမှထပ်မပြောတော့ဘဲ အပေါ်ထပ်သို့တက် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာခဲ့သည်။

ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ပတ်သက်ရင် စိန်ဟာ ခံစားချက်မရှိသူ တစ်ယောက်လို့ပဲ နေ့ချင်တယ် မမရယ်။ ဒီတစ်ခါသာ စိန် ခံစားရရင် စိန် သေမှာ။ တစ်ချိန်ကျရင် ဂရုမစိုက်တတ်တဲ့ စိန်ကြောင့် သူ ရှေ့ဆက်တိုးစရာအကြောင်းမှ မရှိတော့ဘဲ။

“အန်တီလေးကို မခေါ်ဘူး”

“သားကလည်း သားဘာသာ သွားစီးပါ။ အန်တီလေး စောင့်နေမယ်လေ”

“အန်တီလေးက ဘာမစီးရဲစရာရှိလို့လဲ။ သူများတွေလည်း စီးနေကြတာပဲ။ သားတစ်ယောက်တည်း ပျင်းတာပေါ့”

ရဟတ်စီးဖို့ လာခေါ်နေသော အတွေးလေးမှာ စိန်ပါလိုက်မစီး၍ စိတ်ကောက်နေလေတော့သည်။

ဒီတစ်ပတ်မှာ နှစ်ယောက်စလုံး လိုက်ပို့ပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိ စတည်သဖြင့် ကစားကွင်းကို လိုက်ပို့ရသည့်တာဝန်မှာ စိန်ရဲ့တာဝန် သာ ဖြစ်သွားတော့သည်။

“လိုက်ပို့ပေးပါ ညီမလေးရယ်...ဒီတစ်ပတ်သာ လိုက်မပို့ရင် သားလေးက စိတ်ကောက်လိုက် ဆုံးတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ကိုကလည်း အားဘူး။ မမကလည်း မကျော်ရဲ့ဂျူတီ ဝင်ပေးရမှာ...သွားပို့လိုက် ခေါ်...လိမ္မာပါတယ် ငါ့ညီမရယ်”

မမကို သနားလို့သာ လိုက်ပို့ရပေမယ့် တကယ်ဆို စိန် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော တစ်နေရာမှာနေပြီး တွေးချင်ရာတွေ၊ စိတ်

ငြိမ်လာသည့်အခါ စာလေးတစ်ပုဒ်လောက် ချောင်သည်။

အခုလည်း ထင်သည့်အတိုင်း အ...က စိတ်ကောက်နေသည်။ တစ်ဦးတည်းသောသားလည်းဖြစ်စေ ဆိုးနွဲ့စရာလူ စိမ့်တစ်ယောက်ပဲရှိလေတော့ အတူးလေးတစ်ယောက် စိမ့်အပေါ် စိတ်ကောက်၍ဆုံးတော့မည်မဟုတ်ချေ။

အတူးလေးမှာ အမိဝမ်းကကျွတ်ကတည်းက စိမ့်ရဲ့လက်ပေါ်မှာပဲ ကြီးလာရသဖြင့် သူ့အမေဖြစ်သော မမပေါ်မှာတောင် သိပ်မဆိုးနွဲ့တတ်ဘဲ စိမ့်အပေါ်သာ ဆိုးနွဲ့ရဲ့၊ ပြောရဲ့သူ။ ဆရာဆိုလျှင် ပိုဆိုး။ ဆရာကလည်း ယောက်ျားလေးတွေထဲမှ ယောက်ျားတစ်မျိုးဖြစ်သည်။

အိမ်ရဲ့လိုအပ်ချက်ကို မပြောပြသေးသရွေ့ ဘာသိဘာသာ နေတတ်သူ။ အလိုက်တသိနှင့် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ဘာကူရမလဲ နည်းနည်းမှ ပြောတတ်သူမဟုတ်ချေ။

အတူးလေးကို ချစ်သော်လည်း ပွေ့ပွေ့ပိုက်ပိုက် ယုယုယယ သိပ်မရှိဘဲ သူ တစ်နေ့တာလုပ်စရာရှိတာတွေကို စိတ်အေးလက်အေးနေတတ်သူ။

ရေခဲတုံးကတောင် အဖေလို့ခေါ်လို့ရသည့်အနေအထား ဖြစ်သည်။

“သားရယ်...သွားပါ၊ ကိုယ့်ဘာသာ သွားစီးပါ။ တီလေး ဒီကနေပဲ စောင့်ကြည့်မယ်လေ”

“မရဘူး...မလိုက်ရင် သွားမကစားဘူး”

“ကဲ...ဒါဆို မကစားတော့ဘူးလား...လာ...ပြန်မယ်”

“ဝါး...ဝါး”

ရုတ်တရက် အော်ငိုလိုက်သော အတူးလေးကြောင့် စိမ့်လန့်ဖျပ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရုတ်စိတ်နှင့် လှည့်ကြည့်မိသည်။

ရုံးပိတ်သည့်ရက် မိသားစုလိုက် လာရောက်လည်ပတ်နေကြတာမို့ ကစားကွင်း၌ ခါတိုင်းနေထွေထက် စည်ကား၍ လူများသည်။ ထို့ကြောင့် အတူးလေးရဲ့ငိုသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လာသော မျက်လုံးများက ထောင်ပေါင်းများစွာကြောင့် စိမ့် မျက်နှာနီရဲသွားကာ-

“အတူးလေး...ဘာလို့ အဲဒီလောက်ထိ ငိုနေရတာလဲ။ တီလေး မကြိုက်ဘူး၊ လိုက်မပို့ရင်လည်း စိတ်ကောက်ဦးမယ်။ လိုက်ပို့ပြန်တော့လည်း စိတ်ကောက်တယ်။ ငါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ...ပြော”

“တီလေးပဲ ဘာလို့ပြန်မယ်လို့ ပြောလဲ။ လည်တောင်မလည်ရသေးဘူး။ မပို့ချင်ရင် အစကတည်းက မပို့နဲ့ပေါ့”

စိမ့်တို့ဘေးအားက လူတစ်ချို့ရဲ့ရယ်သံကြောင့် မျက်နှာတွေ ထူပူကာ အတူးလေးလက်ကို ဆွဲလာသည်။

“ဟင့်အင်း...မလိုက်ဘူး...လွတ်...မပြန်ဘူး”

“မဆိုးနဲ့နော်...အတူးလေး...တီလေး စိတ်မရှည်တော့ဘူး”

“ဒါဆို ရဟတ်လိုက်စီးပေါ့...အတူးလေး မဆိုးတော့ဘူးလေ”

“ဦးဦးနဲ့ လိုက်စီးမလား”

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အသံကြောင့် စိမ့်ကော အတူးလေးပါအသံလာရာဆီသို့ လှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ စိမ့် မှတ်မိလိုက်ပါပြီ။ သို့သော် ဤကဲ့သို့သော

ယောက်ျားတွေနှင့် ခပ်ကင်းကင်းနေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခြင်းကြောင့် အတူးလေးကို သူမရဲ့နောက်ဘက်သို့ ပို့လိုက်ကာ-

“မစီးရပါဘူး...ရှင်လမ်းရှင် သွားစမ်းပါ။ ဘာမှ လူစွမ်းကောင်း လာမလုပ်နဲ့။ သိသလိုလိုနဲ့ လာရောတာ တစ်ခါပဲရမယ်။ လူတိုင်းကို လူအေးစာရင်းသွင်းမနေနဲ့”

“အိုး...တိုက်ခိုက်လှချည်လား”
မနာတတ်သူလို ပြုံး၍ ပြောလိုက်သောသူ့ကို မမြင်ချင်စွာ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

သူ့ရှုပ်သွင်က တဒဂီအတွင်းမှာတောင် အာရုံထဲ စွဲကပ်ပါလာ သည်။

ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည် နို့စိမ်းရောင်ကို စတိုင်ပန် သွားညှိရောင်နှင့် တွဲဝတ်ထားပြီး ရှင်းသန့်နေသည်။

ဘယ်လိုနေရာကိုသွားသွား ဒီလူရဲ့အရိပ်က မလွတ်သည့်အဖြစ် မျိုးကိုလည်း စိမ့်က မလိုလားပါ။ ထို့ကြောင့်-

“ရှင်...ဖယ်စမ်းပါ။ သူများရဲ့ကိစ္စ ဝင်မပါဘဲ နေသာရင် ကောင်းမယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ မနေသာဘူး စိမ့်...ကလေးက စီးချင် နေတာကို ပေးစီးလိုက်ပါလား။ ကလေး ပြောနေတာလည်း နည်းလမ်း ကျသားပဲ။ လူကြီးမပါဘဲ သူတစ်ယောက်တည်း ဘယ်စီးရမလဲ။ ကလေးသဘာဝကိုက ကိုယ့်အနားမှာ လူကြီးတစ်ယောက်ရှိနေရင် ထိုလူကြီးက ကူနိုင်တာ၊ ကယ်နိုင်တာ အသာထား...လူစွာလုပ်ရဲ တယ်။ သတ္တိရှိတယ်...အခု စိမ့်ပါလိုက်မစီးရဲတော့ သူလည်း

ဘယ်စီးရမလဲ”

“ဟုတ်တယ်...သား စီးချင်တယ် ဦးဦး”

“အတူးလေး”

သူမနောက်တွင် ရပ်နေသော အတူးလေးက ဘေးထွက်ရပ်ပြီး ခန့်ထူးညီဘေးသို့ သွားရပ်လိုက်သောကြောင့် သူမ အော်ခေါ်လိုက် တော့ သူက အတူးလေးကို ပြောကာ-

“စီးရမှာပေါ့ သားရယ်...စိမ့်က ဘာဖြစ်နေတာလဲ။

ကျွန်တော့်နဲ့ မပတ်သက်ချင်လောက်အောင် ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်နေ လို့လဲ...နုနေလို့လား...ရွဲနေလို့လား”

“.....”

“ကျွန်တော့်ဘက်က ရိုးရိုးသားသား ခင်မင်ချင်စိတ်ကို အရောင်ပြောင်းအောင် မလုပ်ချင်ပါနဲ့”

“ရှင်”

စိမ့် ယားကိုသွားသောလက်ကို အတင်းထိန်းချုပ်ရင်း အကြိတ် ဝင်လိုက်သည်။ အလိုက်မသိသောကလေးကြောင့် သူစိမ်းလူတစ်ယောက် ရဲ့ရှေ့မှာ စိမ့် အရက်ရနေသည်။

“အတူးလေး”

“ဗျာ...တီလေး”

“အခု လာနဲ့”

“ဟင့်အင်း...မလာဘူး။ တီလေးလည်း မပြန်ရဘူး။ သားတို့ ဒီဦးဦးနဲ့ အတူလည်ကြမယ်လေ။ သား ဒီဦးဦးနဲ့ အတူလည်ချင်တယ်။ သားကို ဖေဖေက တစ်ခါမှ လိုက်မပို့ဘူး တီလေးရဲ့”

“သားနာမည်က အတူးလေးလား”

“ဟုတ်...ကျောင်းနာမည်က ကောင်းကင်ယံခင်ဗျာ”

“ဟုတ်လား...နာမည်လေးကလည်းလှ၊ လူလေးကလည်း အချောပဲ”

သူတို့ပြောနေတာတွေကို စိန် စိတ်မဝင်စားပါ။ သို့သော် အပျော်တွေနှင့် လင်းလက်နေသော အတူးလေးရဲ့ မျက်လုံးအရောင်တွေ မညှိုးမိန့်စေချင်ပါ။

တပေးပေးနှင့် ပျော်နေသော အတူးလေးနှင့် အတူးလေးရဲ့ အလိုလိုက်၍ ကစားပေးနေသော ခန့်ထူးညီကြောင့် အမှန်ဆို ဒီနေရာမှာ မမနှင့်ဆရာပဲ ဖြစ်သင့်သည်။

ဆရာဟာ ဒီလောက်သွေးအေးနေပုံထောက်ရင် တကယ်ပဲ သူ့မှာ အခြားတွယ်တာနေသူကော ရှိနေပြီလား။

အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ထိုအခြေအနေကို စိန်လည်း မဖြစ်စေချင်ပါ။

“တီလေး”

“အမလေး”

အတွေးနှင့်ငေးငိုင်နေသော စိန်ရဲ့ စီးနေသော ကားရုပ်ကို ဝင်တိုက်ပြီး အတူးလေးနှင့် သူက စိန်လန့်အော်တာကို သဘောကုတ္တရယ်နေ ကြတော့သည်။

“ဟား...ဟား...”

ဘဝနိုး (၆)

“ဖေဖေတို့က ကျွန်တော့်ကိုပဲ အပြစ်တင်နေတာကိုး”

“ဟ...မင်းလုပ်နေတာကကော အကောင်းပြောစရာရှိလို့ ထားကွ”

“ကိုယ့်ဘာသာ စီးပွားသီးသန့်ရှာမိတာ အပြစ်လား ဖေဖေ”
ထူးညီ မမျိုသိပ်နိုင်စွာ မေးလိုက်မိသည်။

တကယ်ဆို သူ့ရဲ့ကြိုးစားလို့မူတို့အတွက် ဖေဖေတို့မိဘတွေက ခုတ်ယူသင့်သည်။

အသက် (၂၄)နှစ်ဆိုတဲ့အရွယ်မှာ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားတစ်ခုထောင်ဖို့ ဆိုတာ အခြေအနေ၊ အချိန်အခါအရ မလွယ်ကူလှချေ။

လမ်းပေါ်မှာ သူ့အရွယ်၊ သူ့ထက်ကြီးသူတွေ ဟေးလားဝါးလား လုပ်၍ အပျော်တောမှာ မောနေကြသူတွေ တစ်ပုံကြီး။

ခေတ်ကာလကလည်း ပျက်စီးလွယ်သည့်ခေတ် ဖြစ်သည်။ မကောင်းတာမှန်သမျှ အတတ်စမ်းချင်သူတွေအတွက် အပုံကြီး။ ထိုထဲ မှ ဝဲကယက်သံသရာမဖြစ်အောင် ကိုယ့်အသိနှင့်ကိုယ်ထိန်း၍နေသော သူ့ကို ဖေဖေတို့က ရှေးရိုးစွဲသောအမြင်နှင့် စောင်းစောင်းကြည့်သည်။ ဒီလိုပါပဲ။ အိမ်ကိုကပ်မိတဲ့နေ့ဆိုလျှင် နားပူရပြီ။

“မင်းစီးပွားရှာတယ်ဆိုတာ လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လိုင်ပြီး ပေါက်တတ်ကရပြောဖို့လား။ မိန်းကလေးတွေ တစ်ယောက် ပြီးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲတာ စီးပွားရှာနေတာလား။ ငါ တွေ့နေတာ တစ်ခါလည်း မဟုတ်ဘူး။ နှစ်ခါလည်း မဟုတ်ဘူး။ အခါခါပဲ... ဟိတ်ကောင်... ယူမယ်ဆိုရင်လည်း ယူလိုက်တော့။ ငါတို့မျိုးရိုးထဲမှာ ဖောက်ပြန်တဲ့မျိုးရိုး တစ်ယောက်မှမရှိဘူး”

“ဖေဖေက မြင်တာပဲ ပြောနေတာကိုး”

ဖေဖေက နောက်သို့လှည့်မကြည့်ဘဲ ဆိုဖာပေါ်ထိုင်ချကာ-

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ထိုင်ပါတယ်ဆိုရင် ထားကွာ... ရည်းစားတွေ ဒီလောက်ထိထားနေတာ မရှက်ဘူးလား နာမည်ပျက်ရင် ဘယ်သူပျက်မလဲ”

“ကျွန်တော်တို့တွဲတာမှန်သမျှ ရည်းစားတွေ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ။ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေ ပိုများတယ်။ အားလုံးက ဘော်ခါ ကဏ္ဍပဲ ရှိတယ်”

“ဪ... မင်းရဲ့အပေါင်းအသင်းတွေက မိန်းမတွေပဲရှိသလို

ငါက ငါမွေးထားတဲ့သားက ယောက်ျားလေးမှတ်နေတာ။ လက်စ သတ်တော့ မင်းက ဂျီပုန်းကိုး”

“ဖေဖေ”

ကိုယ်မွေးထားသောသားကို ဒီလောက်ထိ ပြောထွက်ရက်သော ဖေဖေကို သူ အံ့သြသည်။ ဖေဖေနေရာမှာ အခြားလူတွေဖြစ်ကြည့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ဆွဲထိုးမိမှာ။

“ကိုမင်းအောင်... ရှင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ အဲဒါ ရှင့်သားရှင့်... ရှင့်သား”

“သားသားကွာ... ကိုယ့်လွှေးမကောင်းရင် မကောင်းတဲ့လွှေးဆို ကိုယ့်ဘာသာတောင် ဖောက်ထုတ်ရသေးတာပဲ”

“မကောင်းရအောင် သားက လောင်းကစားလုပ်၊ ဖဲရိုက်၊ ပွေ့ရှုပ်နေလို့လား။ မိန်းကလေးတွေနဲ့ တွဲတာ ရှင် မပြောနဲ့။ ကျွန်မက မိန်းမသားချင်း ကိုယ်ချင်းစာတတ်တယ်။ ပြီးတော့ သားက ဘယ်သူ အပေါ် ဘာတွေကျူးလွန်ဖူးလို့ ဘာပြဿနာတွေ လိုက်ရှင်းနေရဖူး လို့လဲ”

“အဲဒါတွေ ငါ မသိဘူး။ မင်း ဖယ်နေစမ်း... ဟိတ်ကောင် မင်းအလုပ်ကို ရှယ်ယာနုတ်ရင်နုတ်... မနုတ်ရင်...”

“အိမ်က နှင်ချမလို့လား ဖေဖေ”

“ဟုတ်တယ်... နှင်ချမလို့ပဲ။ တကယ်ဆို ငါ့စာပေတိုက်မှာ မင်းသာ စိတ်ဝင်စားရင် စာပေတိုက်ခွဲ သီးသန့်တောင်ပေးဖို့ ငါ စီစဉ် ပြီးသား။ ငါတို့မျိုးရိုးမှာ ဘယ်သူမှ စာပေကလွဲရင် ဘာမှမလုပ်ဘူး။ မင်းလည်း ရင်းနှီးတာမဟုတ်ဘဲ”

“ဘာလို့ မရင်းနှီးရမှာလဲ ဖေဖေ။ ဒီပညာကို ကျွန်တော် (၅)နှစ်လုံးလုံး သင်ခဲ့တာ။ စိတ်ဝင်စားလွန်းလို့ ဒီအီလက်ထရောနစ် စင်တာကို ထောင်ဖို့ ရှယ်ယာထက်ဝက်ဝင်ခဲ့တာလည်း ကျွန်တော်ပဲ”

“ဒါဆိုလည်း မင်းလမ်းမင်းရွေးကွာ”

သူ တစ်ချက် ကြွေကွဲသွားရသည်။

သို့သော် ယောကျ်ားမာနနှင့် ဖေဖေတို့၊ မေမေတို့ ဆင်သမျှ ပစ္စည်းတွေဖြစ်သော လက်စွပ်၊ ဟန်းချိန်းတွေကို ချွတ်လိုက်သည်။

“သား”

မေမေ့ရဲ့ခေါ်သံကြောင့် သူ ခေါင်းယမ်းမိသည်။ သူတို့ကတော့ မိဘမို့ ပြောပြီးပြီ။ သားသမီးတွေအနေနှင့် ဘာအတွက်တက်ခွင့်ရှိမှာလဲ။

ဆင်းဆိုမှ အတင်းတွယ်ကပ်နေလို့ကော ဘာထူးမည်နည်း။ ဖေဖေ မာနကြီးသလို သူကလည်း ဖေဖေသားမို့ ဖေဖေထက် မလျော့သောမာန ရှိသည်။

တကယ်တော့ ရှေးရိုးလမ်းစဉ်ကို လိုက်လွန်းသူက ဖေဖေ။ ဘယ်လိုပဲရှာရှာ အထူးသဖြင့် သမ္မာအာဇီဝနှင့် ကိုယ်ဝါသနာပါရာ လမ်းကို လျှောက်လှမ်းဖို့ပဲမဟုတ်လား။

သူ့စိတ်ကတစ်မျိုး လုပ်မည်ဆိုလျှင် မတားနှင့်။ တားလာလျှင် ပိုပြီး အောင်မြင်အောင် လုပ်ပြချင်သည်။

စောင့်ကြည့်လိုက်ပါ ဖေဖေ...ဖေဖေသားက ဘယ်လိုမာနရှိ သလဲဆိုတာ...

“မင်းအဖေကလဲကွာ...”

“ထူးညီ ငါ့အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ကွာ”

သူ ခေါင်းယမ်းပစ်လိုက်သည်။ နောက်ထပ် ဘယ်သူတွေရဲ့ ဖော်ကားခြင်းကိုမှ သူ မခံချင်တော့ပါ။

သူ အိမ်ပေါ်ကဆင်းတာ တစ်ပတ်မပြည့်သေး။

သတင်းစာမှ -

“ကျွန်တော်၏သား ခန့်ထူးညီသည် မိဘ၏ဆိုဆုံးမမှုကို မနာခံဘဲ အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားသဖြင့် ယခုအချိန်မှစ၍ သားအဖြစ်မှ အမွေပြတ် စွန့်လွှတ်လိုက်ပါသည်။”

တဲ့။

သူ့ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းနာကျင်မှုတွေနှင့်အတူ...

“ဖေဖေ သိပ်ပြီး စိန်မခေါ်ပါနဲ့”

“ထူးညီ ဘာခေါင်းယမ်းနေတာလဲ...ဘာသဘောလဲ။ မင်းမှာ ဘယ်လိုအစီအစဉ်တွေ ရှိသေးလို့လဲ”

သူ နွေးတေးတေး ကော်ဖီကို တစ်ငုံသောက်လိုက်ပြီး...

“ငါ စင်တာရဲ့အပေါ်ထပ် ထပ်ခိုးမှာနေမယ်။ အဲဒီလိုဆို ဆိုင်အတွက်လည်း ပိုကောင်းသွားမယ်”

“မင်း နေနိုင်ပါ့မလား ထူးညီ”

“ဘာလို့မနေနိုင်ရမှာလဲ ဝေဠု...ငါက အရင်တုန်းကလို ချမ်းသာတဲ့ ခန့်ထူးညီ မဟုတ်တော့ဘူး”

“မင်းကလည်း ကိုယ့်မိဘပဲ စိတ်လုပ်နေရသေးတယ်”

“ဒါနဲ့ ထူးညီ မင်း သွားရေးလာရေး အဆင်ပြေအောင် ငါ့ဆီက ကားယူထားမလား”

ဖော်ဗလစကားကြောင့် သူ တစ်ချက်တော့ တွေ့သွားသည်။

အမွေတစ်ပြားတစ်ချပ်မှမရ၍ လှိုင်းကားတိုးစီးရတာက ဘာမှ မဖြစ်။ လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ သွားရေးလာရေးအတွက်က လိုသေးသည်။

“လိုတာတော့ လိုတယ် ဇော်ဗလ...ဒါပေမယ့် မင်းအိမ်အတွက် အဆင်ပြေပါ့မလား...မပြေလည်းရတယ်နော်”

“ရတယ် ထူးညီ...အိမ်မှာက ငါပဲ လမ်းများတာ။ ကျန်တဲ့လူတွေက ဘယ်သူမှ အိမ်ပြင်သိပ်ထွက်တာမှ မဟုတ်တာ”

“အေးကွာ...ကျေးဇူးပဲ”

“မင်းကွာ ဒီစကားက ပြောရမယ့်လူတွေလား”

သူ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

ဘခန်း (၇)

ပိုက်ဆံအိတ်ကို ခါးကြားသို့ထိုးနေစဉ် ဖုန်းမြည်သံကြားရသဖြင့် ဘယ်သူလဲကြည့်မနေဘဲ ဖုန်းကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ယခုအချိန်မှာ တော့ ဘယ်လိုအရှုပ်တွေကိုမှ မရှင်းချင်တော့ပေ။

သူ မြို့ထဲစာအုပ်ဆိုင်တန်းဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

သူဟာ ဦးမြင့်အောင်ရဲ့သားတစ်ယောက်အနေနှင့် စာပေကို ချစ်မြတ်နိုးပါသည်။ ဖေဖေကျတော့ သူ့ကို စာပေကို အဖြည့်ခံအနေနှင့် ဖတ်တာဟု ဖွပ်ဖွဲသည်။

ထိုသို့ဆိုလျှင် အလိပ်ညာကို စာပေမှာ ရှာဖွေခြင်းဆိုသည့်စကား ပုံအား မည်သို့ လုပ်ရမည်နည်း။

စာပေကို လူတိုင်းက ကိုယ့်ခံယူချက်နှင့်ကိုယ် ဖတ်ကြသည်။ အချို့ကျ တတ်ကျွမ်း၊ တချို့က ကြီးပွားရေး၊ တချို့ကျတော့ စိတ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ အာဟာရအတွက် လူအမျိုးမျိုးကတော့ ကိုယ့်ခံယူချက်နှင့် ကိုယ် ဖတ်ကြသည်။

ထိုအရာကို မင်း မှားတယ်၊ ငါ မှန်တယ် ငြင်းခုံနေ၍ မည်သို့ ရနိုင်မည်နည်း။

စာအုပ်ဆိုင်ရောက်တော့ စာရေးဆရာမ *ရွက်စိမ်းဝေ* ရဲ့ဝတ္ထုကို ဝယ်သည်။

ဒီစာရေးဆရာမရဲ့စာအုပ်တွေကို ထွက်ထွက်ချင်းကတည်းကနေ ဒီနေ့အချိန်ထိ သူ စွဲစွဲမြဲမြဲ ဖတ်သည်။

“ရွက်စိမ်းဝေရဲ့ *မာနနောက်ကွယ်က မျက်ရည်* ကထွက်ပြီး သားမဟုတ်လား ကိုချို”

စာအုပ်ဆိုင်ပိုင်ရှင်နှင့်ကလည်း ညီအစ်ကိုလို ခင်နေတာမျိုး။ သူ မေးလိုက်တော့ ကိုချိုက စာအုပ်တွေကို စီနေရာမှ-

“ဟုတ်တယ် ထူးညီ...ဒါ ဒုတိယအကြိမ် ထွက်တာ။ ယူသွား မလား”

“ထည့်လိုက်လေ”

တခြားစာအုပ်တွေကို လှည့်ငေးရင်း လျှောက်လာတော့-

“ဟင်”

“စိန်”

စိန်ကလည်း မအပ်မရာဟုပဲဆိုဆို ခန့်ထူးညီအား စာအုပ်ဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လွန်စွာ အံ့သြသွားရပါသည်။

သူက ဤကဲ့သို့သော လူယဉ်ကျေးသောတစ်ယောက်လေ လား။

သူ့မျက်နှာနှင့် တည့်တည့်ကြီးဆုံလိုက်သဖြင့် ရှောင်၍မရလိုက် ချေ။

“စိန်”

သူ့မအနီးသို့ လျှောက်လာသော သူ့ကြောင့် ရှေ့ဆက်သွား၍ မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

အကြည့်ချင်းဆုံသွားသဖြင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲဘဲ မျက်လွှာချ ထားမိစဉ် သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော စာအုပ်လေးဆီသို့ အကြည့် ရောက်သွားသည်။

သူက ရွက်စိမ်းဝေရဲ့ပရိသတ်ထင်ပါရဲ့။

“စိန် ဘယ်ကိုလာတာလဲ”

“ဒီစာအုပ်ဆိုင်ပဲ...ရှင်က ပြန်တော့မလို့လား”

“သိပ်သိသာတာပဲနော်”

သူ့ရဲ့ ခနဲတုတ်တုတ်စကားကို မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး စာအုပ်စင် မှ စာအုပ်လေးတွေကို ယူကြည့်မိသည်။

“စိန်...ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ မခင်ချင်ရတာလဲ”

စိန် ကိုင်ကြည့်နေသောစာအုပ်ကို စင်ပေါ်ပြန်တင်ကာ သူ့ဘက် တည့်တည့်လှည့်ရပ်လိုက်သည်။

“ဘာလို့ ဒီမေးခွန်းပဲ ထပ်တလဲလဲ မေးနေတာလဲ ခန့်ထူးညီ၊ ခင်ခြင်း မခင်ခြင်းဆိုတာ လုပ်ယူလို့ရတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ”

“အဲဒါကိုပဲ ကျွန်တော် နားမလည်တာ။ မခင်ချင်ရတဲ့

အကြောင်းရင်းက ဘာလဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဇွတ်လို့ပဲဆိုဆို ကိုယ်ခင်ရင် ပြန်ခင်မှကြိုက်တာ”

သူ့စကားကြီးက ဘာလို့လို့မို့ စိမ့် မကြားချင်သဖြင့် သူ့ရှေ့က လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

ရှင် ကြိုက်စရာမလိုပါဘူး ခန့်ထူးညီ။ ရှင်သာမကဘူး... ဘယ်သူမှ ကျွန်မကို ခင်စရာမလိုဘူး။ ယောက်ျားတွေရဲ့ ခင်မင်မှုဟာ မီးလိုပူလောင်တဲ့အချစ်ဆီ လှမ်းတတ်လာတာကို ကျွန်မ ခံစားဖူးပြီ။

မျက်နှာချင်းဆိုင် နီးကပ်စွာ ထောင့်ချိုးမှာ ထွက်လာသော မိန်းကလေးအုပ်စုကြောင့် စိမ့် ကပျာကယာ နောက်သို့ ခြေလှမ်းဆုတ်လိုက်မိသည်။

“အင့်”

“အား”

သူမရဲ့ခြေထောက်က နောက်မှာရပ်နေသောလူရဲ့ ခြေချောင်းတွေကို အားနှင့်ဖိနှင်းလိုက်သလို ဖြစ်သွားသဖြင့် အားနာလွန်းစွာ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟင်...ခန့်ထူးညီ”

သူက စိမ့်ရဲ့ခေါ်သံကို မတုံ့ပြန်နိုင်ဘဲ ခြေထောက်ကို မတ်မတ် ပြန်ထိန်းသည်။ သူမ သူ့ရဲ့ခြေထောက်ကို ငုံ့ကြည့်မိတော့...

ဘုရားရေ...

စိမ့် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ သူ ခြေထောက်နားမှာ ထိုင်မိတာ ပြန်မော့ကြည့်မိသည်။

“ဟာ...စိမ့် ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“စိမ့်ကြောင့် ဒီမှာ ခြေထောက်က သွေးတွေစို့နေပြီ...ဟို...ခဏအော်”

စိမ့် သူ့ပြောလာမည့်အရာတွေကို နားမထောင်ဖြစ်တော့ဘဲ လက်ကိုင်အိတ်ထဲသို့ တစ်စုံတစ်ရာ ရှာလိုက်သည်။

“ဟော”

သူမ ဝမ်းသာစွာ လက်ကိုင်ပဝါယန်းရောင်လေးကို ဆွဲထုတ်မိတော့ သူမရဲ့လက်ကို လှုပ်၍မရအောင် ဖိလိုက်သောလက်ကြောင့် မော့ကြည့်တော့ ခန့်ထူးညီက ထိုင်ချလိုက်ရင်း-

“ကျွန်တော် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ပါ စိမ့်ရယ်...ဒါတွေ ခလိုပါဘူး”

“စိမ့် တစ်ခုခုလုပ်ပေးပါရစေ...ဆေးခန်းသွားမလား...စိမ့် လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

ညိုပုပ်စပြုလာသော ခြေသန်းလေးကို ငုံ့ကြည့်ကာ မျက်နှာဖျက်ဖျက်နှင့်ပြောတော့ သူက သဘောကျစွာ ရယ်ပြီး-

“ဒါလေးများ စိမ့်ရယ်”

“ယောက်ျားလေးလည်း နာတတ်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မကြောင့် ဖြစ်တာ တကယ်အားနာပါတယ်”

သူက စိမ့်မျက်နှာလေးဆီသို့ နူးညံ့ရီစေစွာ ဆေးကြည့်လာသည်။ စိမ့်လည်း ဘာရယ်ကြောင့်မသိ၊ အကြည့်မလွဲဘဲ သူကသာ ဦးဆုံး အကြည့်လွှဲ၍ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

“အားနာရင် ကျွန်တော့်ကို ကော်ဖီလိုက်တိုက်ပါလား စိမ့်”

သူ တောင်းဆိုမှုကို စိမ့် တွေဝေမနေဘဲ ခေါင်းညိတ်မိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက ကိုယ့်ကြောင့် ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်သွားသူ။
ကော်ဖီဆိုင်မှာတိုင်ဖြစ်တော့ သူက စိန်ဘက်သို့လှည့်ပြီး-

“စိန် ဘာသောက်မလဲ”

“နေပါစေ...ခန့်ထူးညီ၊ တို့ ဘာမှမသောက်တော့ပါဘူး။ ရှင်ပဲ
မှာလေ”

“စိန်ကလည်း နှစ်ယောက်လာပြီး တစ်ယောက်က သောက်
တော့ တစ်ယောက်က ပျင်းစရာကြီး...မှာပါ။ စိန်ကို တိုက်ခိုင်းတာ
အလကား...ကျွန်တော် ရှင်းမှာပါ”

“အို...တို့က ကပ်စီးကုပ်လို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်
တို့က အပြင်ဆိုင်က ဘာမှ သိပ်မစားတတ်လို့ပါ”

စိန် ငြင်းနေသည့်ကြားမှ သူက အအေးမှာပေးသဖြင့် ငြိမ်နေ
လိုက်တော့သည်။

“စိန်...ကျွန်တော့်ကို ခင်ပါနော်။ ကျွန်တော် လေ ဘယ်သူ့ကို
မှ ဒီလိုခင်ပါလို့ မတောင်းဆိုခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ စိန်ကိုမြင်တော့ မခင်ဘဲ
နေလို့ကို မရဘူး”

ကလေးကလား သူ့စကားကြောင့် လက်ခံပေးလိုက်ဖို့ထက်
ရယ်ချင်စိတ်ကများသွားသည်။

လူကဖြင့် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်နိုင်ပြီဖြစ်သော်လည်း တစ်ခါ
တလေ ကလေးစိတ်က မပျောက်ချင်သောကြောင့် အတူးလေးနှင့်
အတူရှိသည့် နေ့ကတည်းက စိန် ခန့်မှန်းမိခဲ့သည်။

“စိန်”

“ဘာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို ခင်ပါနော်”

“.....”

“နော်...ဗျာ”

“ရှင်ဟာ ဇွတ်ပါလား...ခန့်ထူးညီရယ်”

ငယ်နုသောမျက်နှာပေါ်က အပြုံးတွေ မပျောက်ပျက်စေချင်
သဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြတော့ သူ့မျက်နှာက ပြုံးသွားသည်။

စိန် ဤအတွက် နောင်တ မရချင်ပါ။

ဘဝန်း (၈)

စာရေးနေရင်း ညောင်းလာသောလက်တွေကို တပျောက်ပျောက် မြည်အောင်ချိုးကာ ရေးထားသည့်စာများကို ပြန်ဖတ်သည်။ သတ်မှတ် မှားသည်များကို တစ်ခါတည်း ပြင်သည်။

ဒီစာအုပ်လေးကို အကောင်းဆုံးနှင့် ပရိသတ်ရင်ထဲအထိ တိုးဝင် သွားသည့်စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်အောင် ရေးချင်သည်။

ခက်တာက ယခု ဤစာအုပ်ရေးမှ ဘာဖြစ်သလဲမသိ။ တစ်ခန်း ရေးဖို့ကို တော်တော်လေး အချိန်ယူနေရသည်။ အခုတော့ ဘောပင် နှင့် မေးလေးကိုထောက်ကာ မှောင်မည်းနေသော ခြုံပြင်လေးကို ငေးရင်း ဟိုတွေးဒီတွေးရှိနေချိန်...

“ညီမလေး”

မမရဲ့ခေါ်သံကြောင့် သူမ ခေါင်းထောင်သွားသည်။ ယခုထက် ထိ မမ မအိပ်သေးပါလား။ အိပ်ပျော်နေသော အတူးလေးကို စောင်လုံး အောင်ခြုံပေးပြီး ခြင်ထောင်ချပေးလိုက်သည်။

“လာပြီ မမ”

“ကျွီ”

“ဖုန်းလာနေတယ် ညီမလေးနဲ့ ပြောချင်လို့တဲ့”

“ဘယ်သူလဲ မမ”

“မသိဘူး မေးတာပဲ။ အထာကိုင်လို့ ပြောမှမပြောတာ”

ပြုံးစိစိဖြစ်နေသော မမရဲ့မျက်နှာကြောင့် သိရက်နှင့် စိမ့်ကို တမင် မပြောမှန်း အလိုလို သိနေပါသည်။ အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာ ငင်း မမဘက်သို့ လှည့်မော့ကာ-

“ဪ...မမ အတူးလေး အိပ်ပျော်နေပြီ။ ရွှေလိုက်ဦးနော်”

“အေး...အေး”

အတူးလေးက စိမ့်ခုတင်ထက် လာအိပ်ရင်း ပုံပြင်ပြောခိုင်းခြင်းမို့ မေးထောင်ပြီး အိပ်ပျော်သွားသည်။

စားပွဲပေါ်၌ မှောက်ချထားသော ဖုန်းခွက်ကို ကောက်နားထောင်

ပြီး-

“ဟယ်လို”

ထူးနေရင်း စလောင်းလှိုင်းဖွင့်ထားသော တီဗွီကို ပိတ်လိုက်ကာ

“ဘယ်သူလဲ”

“.....”

“ဟယ်လို ဘယ်သူလဲမသိဘူး”

“ဪ...စိမ့် ရောက်ပြီလား”

“ဟင်...တူးညီ”

“ဟုတ်တယ်...အံ့ဩသွားသလားမသိဘူး”

“အင်း...နည်းနည်းပါ။ ဒါနဲ့ ကိစ္စရှိလို့လား မသိဘူး။
ညဉ့်နက်နေပြီ”

စိန်ကို လာခေါ်တုန်းက ပြုံးစိစိဖြစ်နေသော မမရဲ့မျက်နှာကို
သတိရမိကာ လှေကားကို မော့ကြည့်မိသည်။

အချိန်ကလည်း ည ၁၀ နာရီ၊ ၁၁ နာရီလောက်ထိုးနေပြီနို့
အချိန်မတော်ဟုလည်း ပြော၍ရနိုင်သည်။

“.....”

“ဟင်...ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်တာကို ကြားသော်လည်း ဘာပြော
လိုက်သလဲ တိတိကျကျ မကြားလိုက်ရသဖြင့် ပြန်မေးတော့ သူက
ခပ်တိုးတိုး ရယ်ကာ-

“ဟော...အိပ်ငိုက်နေပြီလား...အစောကြီးရှိသေးတယ်”

“အို...ဘယ်သူက အိပ်ငိုက်လို့လဲ။ သူစိတ်နဲ့ လာမနှိုင်းပါနဲ့
နော်”

စိန်က ခပ်စွာစွာ ပြောလိုက်သည်။ ဟုတ်တယ်။ သူများကို
ပြောပုံက အမြင်ကတိစရာ။ စိန်ရဲ့ အိပ်ရာဝင်ချိန်က အမြဲတမ်း ၁၀
နာရီနောက်ပိုင်းဖို့ အခုထက်ထိ မျက်လုံးကျယ်နေသေးပဲ...ဟွန်း...

“ဟုတ်ပါပြီ...ထားပါတော့။ ကျွန်တော် စိန်ကို ပြောစရာရှိလို့”

“ပြော”

“အခု ကျွန်တော် ဖျားနေပြီ။ ညနေက စိန်နဲ့ လမ်းခွဲပြီးအပြန်
ဖိုးသည်းသည်းမည်းမည်းရွာနေတာ ထီးမဆောင်းဘာမဆောင်နဲ့ အဲဒါ
အခုထိပြီလေ။ ကျွန်တော်မှာ တိုင်ပင်စရာဆိုလို့ စိန်ပဲရှိတာ။ ဟိုကောင်

တွေက ဒီချိန်ဆို နှက်နေလောက်ပြီ”

“ဖြစ်ရလေ ထူးညီရယ်...ကျွန်မကလည်း ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာ
မို့လဲ...ဟို...မလုပ်ပေးချင်လို့ မဟုတ်ဘူးနော်။ မနက်ကျမှ စိန် မမကို
ခေါ်ပြီး လာခဲ့မယ်လေ”

တစ်ခါတစ်ရံ သူမစကားပြောလျှင် တို့ဖြစ်လိုက်၊ စိန်ဖြစ်လိုက်၊
ကျွန်မဖြစ်လိုက်နှင့်။

“ကျေးဇူးပါပဲ စိန်ရယ်...မသေချာပေမယ့် ကျွန်တော်
မျှော်လင့်နေပါရစေနော်...ဥတ်နိုက်...စိန်”

“ဥတ်နိုက်”

စိန် သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့တက်လာတော့ စိန်
အိပ်ရာပေါ်မှာ အိပ်နေသော မမကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် စိန် အံ့သြသွား
တာ-

“ဟင်...မမက ဒီမှာ အိပ်မလို့လား”

“ဟိတ်...လမ်းမလွဲနဲ့ ပြောစမ်း...ဘာလို့ မမကို မပြောပြရ
တာလဲ”

“နေပါဦး မမရဲ့...အဲဒါက ဘာအရေးလဲ။ မမက ဟိုမှာ
ဘာလို့မူအိပ်တာလဲ။ ဆရာနဲ့ ဘာဖြစ်ထားတာလဲ”

မမက ခစ်ခနဲ ရယ်ပြီး လုံနေရာမှထပြီး တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကာ
ခေါင်ပေါ် ခေါင်းဦးတင်၍ မေးထောက်သည်။

“ဟုတ်မယ်ထင်တတ်တယ်နော်...ရှင်ဆရာ ရေခဲတုံးကြီးလား
ကျုပ် ဘယ်လောက်ရန်လုပ်လုပ် သူက နားပိတ်အိပ်နေတာ ရန်တွေ
ဇေတုလူတောင် မောတယ်။ အခုက သူတို့ကျောင်းမှာ ဝါဆိုသင်္ကန်း

၁၂ ❀ လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)

ကပ်ဖို့ဆိုပြီး ကျောင်းမှာအိပ်ရမှာတဲ့။ အဲဒါ မမ ညီမလေးနဲ့အိပ်မလို့
ဘာလဲ...အိပ်လို့မရဘူးလား။”

“ဘာလို့မရမှာလဲ မမကလည်း”

စိန် မမကိုဖက်ကာ ပခုံးမှာ ဖိုလိုက်သည်။

“နေပါဦး...ဘယ်လိုလို့ ခန့်ထူးညီနဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြစ်သွား
တာလဲ ညီမလေး။”

စိန် မနေသာတော့ဘဲ နေ့လယ်က စာအုပ်ဆိုင်မှာဖြစ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်း
အပျက်တွေကို ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

“ညီမလေးက ဖြစ်ရမယ်၊ ကြုံကြုံဖန်ဖန် ခန့်ထူးညီနဲ့မှ ပူး
လာဆိုတယ်”

မမရဲ့စကားကြောင့် စိန်မျက်နှာ ရဲသွားကာ-

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ မမရယ်...စိန်ဘက်က ရိုးသား
တယ်။ သူ့မှမဟုတ်ဘူး...ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ စိန် မချစ်ချင်ဘူး”

“ဘယ်လို”

သူမကို အံ့သြတကြီး လှည့်ကြည့်လာသော မမကို လှည့်
မကြည့်ပါ။

“ပြောစမ်း...ညီမလေး။ နင် အသည်းကွဲဖူးတာလား။ အသည်း
ခွဲခံရတာလား။ နှင့်အပူအဆက် တစ်ဖက်စောင်းနင်းရောက်နေသလိုပဲ”

စိန် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ မမကို ကျောခိုင်းပြီး အိပ်ရာထဲ
မှာ မှောက်အပ်ရိုင်း မျက်ရည်တွေ စိန်ထွက်လာသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး မမရယ်...စိန် အဲဒါတွေကို မတွေးချင်သေး
ပါ။ ဒီအရွယ်လေးနဲ့လည်း အဲဒီကိစ္စတွေကို မစဉ်းစားချင်သေးပါဘူး”

“အဲမယ်...ဒီအရွယ်လေး...ဟုတ်လား...ဒီအရွယ်လေးမဟုတ်
တော့ဘူး...ကောင်မလေး အသက် (၂၇)နှစ်က ဒီအရွယ်ကြီး ဖြစ်နေ
ပြီသိလား။ ဒါနဲ့ စကားကလည်း တောင်ရောက်မြောက်ရောက် ဟို
ကောင်လေးက ဖုန်းဆက်တာ ဘာကိစ္စတဲ့လဲ”

ပူပန်စွာ မေးလာသော မမကြောင့် စိန် ပက်လက်လှန်၍ မမ
ဘက်ကို လှည့်ကြည့်ကာ-

“မနက်ဖြန် စိန်နဲ့ ခဏလောက် လိုက်ခဲ့ပါလား မမ”

“ဘယ်လိုမို့လဲ ညီမလေး”

“ခန့်ထူးညီရဲ့စင်တာကိုပေါ့...သူ ဖျားနေတယ်တဲ့။ မိုးမိတာ
နော အနာရှိနေတာမို့ပေါ့။ စိန် လာမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တယ်”
မမက စိန်ကို အံ့သြတကြီး အကြာကြီး စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ
သက်ပြင်းချကာ-

“သင့်တော်ပါ့မလား ညီမလေးရဲ့...သူမိဘ၊ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့
ကိုယ် ရောက်သွားခဲ့ရင်...”

“မဟုတ်ဘူး မမ...သူ့ကို သူ့အဖေက အမွေဖြစ်ကြည့်ထား
တာတဲ့။ အခု သူက စင်တာမှာပဲနေတာတဲ့။ ခဏတော့ လိုက်ခဲ့ပေးပါ
မမရယ်”

“အင်းလေ...လိုက်တာတော့ လိုက်ခဲ့ပေးပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးပဲ မမ”

ဘခန်း (ဇ)

သူတို့ရဲ့လျှပ်စစ်ပစ္စည်းဆိုင်က အတော်ကျယ်ဝန်းသည်။ သာမန်ဆိုင်ခန်းလေးတစ်ခန်းမျှမက စိမ့်က ထင်ခဲ့သော်လည်း တကယ်တမ်းဆိုင်ခန်းက Showroom တစ်ခုပမာ ကျယ်ဝန်းသည်။

“ဘယ်သူလို့ ပြောပေးရမလဲရှင့်”

“မမသိမ့်လို့ ပြောပေးပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ခဏစောင့်ပါနော် မမ”

အရောင်းစာရေးမလေးရဲ့အမေးစကားကို မမသိမ့် ဖြေလိုက်သဖြင့် စိမ့် ကျေးဇူးတင်သွားရသည်။

ရင်းနှီးမှု သိပ်မရှိသေးသော လူတစ်ယောက်ကို လာကြည့်ရသူအဖြစ် စိမ့် မရှိချင်ပါ။

စိမ့်ဟာ မာနတွေ၊ အားနာတတ်မှုတွေနှင့် လွန်ဆွဲနေမိတာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပါသည်။ မနေ့ညကတည်းက ကျွန်မ မအားပါဘူးဟု ငြင်းလိုက်လျှင်ရသော်လည်း ခြေတံ ငါကြောင့်ပါလားဆိုသည့် အားနာစိတ်နှင့် လာကြည့်ရသည်အထိ ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

“မမသိမ့်ထင်တယ်”

အသံကြောင့် သိမ့်ကောစိမ့်ပါ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ယောက်ျား ချိုနှစ်ယောက်၊ ခန့်ထူးညီရဲ့အရွယ်မို့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ပုံစံတွေကတော့ မွန်မွန်ရည်ရည်ပါပဲ။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ခန့်ထူးညီကော”

“သူ ဖျားနေလို့ ကျွန်တော်တို့ စောင့်ပေးနေတာ။ ကျွန်တော် ထူးညီရဲ့သူငယ်ချင်း ဇော်ဗလပါ။ သူက ဝေဠုပါ။ မမသိမ့်တို့ကို လာကြည့်ခိုင်းလို့ပါ”

မမသိမ့်ကို ပြောနေပေမယ့် သူက စိမ့်ကို ကြည့်နေသည်။ သဘောကတော့ စိမ့် သိစေချင်လို့။

“သွားရအောင်လေ”

ရှေ့ကထွက်သွားသော သူ့နောက်လိုက်လာခဲ့သည်။ စိမ့်ကတော့ ပုံစံဆန်းဆန်း တည်ဆောက်ထားသော အဆောက်အအုံပုံကို ကြည့်မိသည်။

ပစ္စည်းခင်းထားသော အထားအသိုက်လည်း စနစ်တကျ နှိုသည်။ အောက်ထပ် အကျယ်ကြီးပေမယ့် ပစ္စည်းအမျိုးအမည် စုံလင်လှသဖြင့် ကျဉ်းသလိုပင် ရှိသွားသေးသည်။

ရှေ့ကသွားနေသောပုဂ္ဂိုလ်က ရပ်သွားသဖြင့် စိမ့် မမသိမ့်ရဲ့

နောက်မှာ အလိုလို ရပ်မိသွားသည်။ မှားသွားပြီလား။ တကယ်ဆို စိန်နှင့်သူဟာ အဲဒီလောက်ထိ ခင်မင်ရအောင် မရင်းနှီးခဲ့သေးပါ။ အမှတ်တရ တွေ့ခဲ့ပေမယ့် အမှတ်တရ ဖြစ်စေခဲ့သည့်အကြောင်းအရာလည်း မရှိခဲ့ပါ။

မမက စိန်ရဲ့လက်ကိုဆွဲစဉ် အေးစက်သောအထိတွေ့ကြောင့်-
“ဟင်...ညီမလေး ဘာဖြစ်နေလဲ”

စိန် ခေါင်းယမ်းပြမိသည်။ အခန်းထဲရောက်တော့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နေသောအခန်းမှန်ပေမယ့် ရှုပ်ပွဲမနေဘဲ သူ့နေရာမှာ သူ ရှင်းလင်းသပ်ရပ်နေသည်။

သူက စိန်ကိုငေးကာ ပြုံးနေသည်။ မမသိမ့်ကိုပါ ဆက်ကြည့်ရင်
“အာနာလိုက်တာ မမရယ်”

“ရပါတယ်...ဘာစားပြီးပြီလဲ၊ စိန်ကတော့ ကြာစံပြုတ်ခဲ့တယ်”

မမက ဦးဆောင်ပြောနေပေမယ့် စိန် ကြမ်းပြင်မှာပဲ အကြည့်ကို ပို့ထားမိသည်။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ခိုင်းသည်။

“ဒုတိယအကြိမ် အာနာပါတယ် စိန်”
“ဒီကောင် ဘာမှမစားဘူး...မမ ပြောပေးပါဦး။ ကျွန်တော်တို့က ယောက်ျားလေးဆိုတော့ မပြောတတ်ဘူး။ စားချင်တာပြောပယ်ပေးလို့ရမှာလေ”

“ဟုတ်စွာပဲ ထူးညီရယ်...အစားဝင်အောင် စားဆေးသောက်လို့ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်စွာပဲ ထူးညီရယ်...အစားဝင်အောင် စားဆေးသောက်လို့ရမှာပေါ့”

သူက ခေါင်းယမ်းနေသည်။

စိန် သူ့ဘက်ကိုလှည့်ကြည့်မိသည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲလျက် ဖြစ်နေတာကို ဆိုးချင်သေးသည်။

“ရှင် ကြာစံသောက်မလား...စိန် တိုက်ပေးမယ်လေ”
“ဟာ...မဟုတ်တာ၊ အာနာစရာကြီး”

“အားမနာနဲ့...ခန့်ထူးညီရေ...အိမ်မှာ သူ့ကြောင့် မင်းဖျားနေတယ်ပြောပြီး ညီမလေးက စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ”

“စိန်ကြောင့်...မဟုတ်ပါဘူး”

စိန် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကြာစံချိုင့်ယူကာ စားပွဲခုံကို သူ့ခုတင်နားတိုးလိုက်သည်။ သူက ခုတင်အထက်တိုးပြီး နံရံမှာ မှီထိုင်လိုက်သည်။

စိန် သူ့ကို ခွဲကျွေးမလို့ ကြာစံခပ်နေစဉ် သူက စိန်ကို ရိုဝေဝေ ငေးနေသည်။ စိန် မသိချင်ယောင်တောင်ပြီး သူ့ကို အသာခွဲလိုက်သည်။

မမဘက်လှည့်ကြည့်တော့ မမက သူ့သူငယ်ချင်းတွေနှင့် စကားပြောကာ စာအုပ်စင်ဘက် လျှောက်သွားသည်။

စိန် ခေါင်းငုံ့သွားကာ ကြာစံထပ်ခွဲတော့ သူက ခေါင်းယမ်းသည်။

“ကျွန်တော် မစားနိုင်တော့ဘူး စိန်...ထားပါ။ ကျွန်တော် ဆာမှစားတာပေါ့။ ကျွန်တော် စိန်ကို စကားပြောချင်တယ်”

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ ခန့်ထူးညီ”

စိန် ကြာစံချိုင့်ကို ပိတ်လိုက်ကာ သူ့ဘက်လှည့်ကြည့်သည်။
“ကျွန်တော် စိန်လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး”

၅၈ **၁** လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)

“ဘာလို့မထင်ရတာလဲ...စိန်က ကတိတစ်လုံးကို အသက်ထက် တန်ဖိုးထားတယ်”

“စိန် ကျွန်တော့်ကို ဟို...မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီပေါ့နော်”

“အင်း...ဒါပေမယ့် အဲဒါက ရှင့်အပြုအမူအပေါ်မှာ မူတည်တယ် ခန့်ထူးညီ။ ရိုးရိုးသားသား မိတ်ဆွေဆို စိန်ဘက်က ဝဲလ်ကမ်းပါ”

သူက ပြုံးစိစိနှင့် မမတို့ဘက် ခိုးကြည့်ကာ-

“မရိုးသားရင်ကော”

စိန်မျက်နှာ ခပ်တည်တည်ဖြစ်သွားတော့ သူက ပြုံးစိစိနှင့် စတာတောင် မရပါလားဆိုပြီး ခပ်တိုးတိုး ပြော၏။

“စားစရာရှိတာလည်းစား၊ ဆေးလည်းသောက်ဦး ထူးညီ၊ အဖျားတာရှည်ရင် ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါတောင် အနာနဲ့ဆေးတွေသွားတာ မစိန်၊ မဟုတ်ရင် ကြက်လဒ်ခိုင်နေသလိုပဲ”

သူ့လူငယ်ချင်းက အနားကိုရောက်လာပြီး ပြောတော့ စိန်မျက်နှာ ရဲသွားသည်။ သူ့ရဲ့ ဟိတ်ကောင်လို့ တားလိုက်သံကိုလည်း ကြားသည်။

စာအုပ်သစ်ဖြစ်သော မမကတော့ စာအုပ်စင်နားက မခွာနိုင်ဖြစ်နေသည်။ ပြီးစတာ-

“ခန့်ထူးညီက စာဖတ်ဝါသနာပါတယ်လား...စာအုပ်တွေ တော်တော်စုံတာပဲနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် မမသိမ့်၊ ဖတ်ချင်တဲ့စာအုပ်ရှိရင် ယူသွားပါလား၊ နောက် ကြုံမှဝင်ပေးပေါ့”

“ဒီစီရိုထဲက စာအုပ်တွေက စာရေးဆရာမတစ်ယောက်တည်းရဲ့ စာအုပ်တွေပဲနော်”

မမသိမ့်ရဲ့ အံ့သြတကြီးလေးသံကြောင့် စိန် မမရှိရာသို့ လျှောက်သွားခဲ့သည်။

“ဟုတ်တယ် မမသိမ့်၊ ရွက်စိမ်းဝေရဲ့ စက္ကက်ကတည်းက ခုထိပဲလေ”

မမနှင့်စိန် အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။ စိန် သူ့ရဲ့စာအုပ်စီရိုလေးထဲ ငဲ့ကြည့်မိတော့...

အဖုံးတွေနှင့် သပ်ရပ်စွာရှိနေသော ရွက်စိမ်းဝေရဲ့စာအုပ်တွေကို အစီအရီ တွေ့လိုက်ရသည်။ ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုဝင်ရောက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ဒူးတုန်သွားကာ ခြေမခိုင်တော့ဘဲ ထိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်ကာ စာအုပ်စင်လေးကို ငေးနေမိသည်။

ဒီလောက်ထိ အစွဲအလမ်းကြီးသော ရွက်စိမ်းဝေရဲ့ စာဖတ် ဝါရီသတ်က ရှိသေးသတဲ့လား။

“ထူးညီက အဲဒီဆရာမရဲ့စာအုပ်တွေ သရဲလေ မမရဲ့။ သွက်ဖိုင်း နောက်မကျအောင် ဝယ်ဖတ်တယ်”

“အဲဒါတစ်ခုတော့ ဟုတ်တယ် မမ...သူ့ရဲ့အရေးအသားကို ကျွန်တော် ကြိုက်တယ်။ တိုးတက်မှုတွေ ရှာဖွေနေတဲ့ လူငယ်တွေရဲ့ အချစ်ရေးကို ရေးထားတာ သဘောကျတယ်။ အခုခေတ် စာရေးသူ တော်တော်များများက အချစ်ကိုပဲ ရှေ့တန်းတင်ရေးထားကြတယ်။

သူကတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ကန့်သတ်ထားတဲ့ လူစည်းမျဉ်း စည်းကမ်းတွေကြောင့် အချစ်ရေးကို သိပ်ဦးမတည်ဘဲ အနာဂတ်ကို ပုံဖော်ရင်း ကွဲကွာသွားတဲ့ ချစ်သူတွေအကြောင်းပဲ ရေးတယ်။ ပြီးတော့ အချစ်ရေးကို သိပ်ဦးစားမပေးဘူး။ ဘဝရေးကိုပဲ ဦးစားပေးထား တယ်”

စိမ့် သူ့မျက်နှာကို တွေ့တွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်မိသည်။ သူက ရွက်စိမ်းဝေရဲ့အရေးအသားသဘောထားကို အဲဒီလောက်ထိ နှိုက်နှိုက် ချွတ်ချွတ် သိသတဲ့လား။ စာပေချစ်မြတ်နိုးတဲ့သူဟာ ရိုင်းစိုင်း ကြမ်းတမ်းတဲ့သူ မဟုတ်ချေ။

ထိုသို့ဆိုလျှင် ခန့်ထူးညီက ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ။

ဘဝနိုး (၁၀)

“ထူးညီ”

“ဟင်”

“မင်းအမေ ဖုန်းဆက်လာတယ်။ မင်း အဆင်ပြေလား၊ မပြေ လား သိချင်ပုံရတယ်။ မင်း ဘယ်အချိန်လာမလဲတဲ့။ လာရင် ဖုန်း ပြန်ဆက်ခိုင်းပါဦးတဲ့”

သူ ရုံးခန်းစားပွဲရှေ့က တိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်ကာ ဘာကိုမှန်းမသိစွာ ခေါင်းယမ်းမိသည်။

“ဘာလဲ...ပြန်မဆက်ချင်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး...ငါ မနာတတ်တဲ့ကောင် မဖြစ်ချင်တာ။ ဖေဖေ တို့ မေမေတို့အပေါ် စိတ်လုပ်ပြီး သူတို့က သေခန်းပြတ်ဆို ငါလည်း

ပြတ်တယ်ကွာဆိုပြီး တစ်သက်လုံး အိမ်ပေါ်ပြန်မတက်မှာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘာမှ ဒီလောက်ထိ တိုးတက်လာပါတယ်လို့ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မပြနိုင်ဘဲ ပြန်မသွားချင်တာ”

ဇော်ဗလက ပစ္စည်းအဝင်အထွက်စာရင်းဖိုင်ကို ရေညှောက်သို့ တိုးပေးရင်း-

“မင်းကလည်း မင်းပဲ ထူးညီ...ပြောရင်တော့ ဘာလေးညာ လေး။ တကယ်တမ်း မိဘထက်အရေးကြီးတာ ဘာမှမရှိဘူး။ မင်း အမေ နေမကောင်းဘူး။ မိဘအတွက် တစ်ခါတလေ မာနကို စွန့်သင့် စွန့်ရတယ်”

“မေမေ နေမကောင်းတာ ငါ့ကြောင့်မှ မဟုတ်တာ ဇော်ဗလ... နဂိုကတည်းက သူ့ဘာသာ သူ့ရောဂါနဲ့ လူနဲ့ လုံးချာ လိုက်နေတာ မင်းလည်း မပျောင်းပျတတ်ဘဲ မပျောင်းပျစမ်းပါနဲ့”

သူ ကိုယ်ကိုလျှောချကာ ဆုံလည်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ မျက်နှာ လှန်တင်ကာ မျက်စိမှိတ်ထားမိသည်။

သူ သိတတ်စအရွယ်ကတည်းက မေမေက ထူထူထောင် ထောင်ဖြစ်တာက ရှားသည်။ ရောဂါကလည်းစုံသည်။

အစာအိမ်ရောဂါရှိဖူးသလို ကျောက်ကပ်ကလည်း သိပ်မကောင်း။ နှလုံးရောဂါကလည်း ဖြစ်စဉ် ရောဂါအတော်စုံသည်ဟုတောင် ပြော၍ ရနိုင်သည်။

ရောဂါနှင့်လူနှင့် လုံးချာလိုက်နေသဖြင့် သူ့ကိုတောင် ယုယု ယယ သိပ်မလှစီနိုင်။ သို့သော် မေမေသည် ဘာဖြစ်လာလာ သူ့ဘက် က အမြဲတစေ ရပ်တည်ပေးခဲ့တာချည်း။

ကျောင်းတက်တုန်းက ဖေဖေ မုန့်ဖိုးဘယ်လောက်ပေးပေး မေမေဘက်က အမေဝတ္ထရားမပျက်စွာ သူ့ကို မုန့်ဖိုးပေးတတ်စမြဲ။ တစ်ခါတစ်ရံ ရောဂါဝေဒနာသက်သာတဲ့အခါ မေမေက သူ့ကို ယုယုယယ စကားပြောချင်သည်။

လူပျိုဖြစ်လာသောသူက ထိုကဲ့သို့ မအေးနားကပ်၍ ပွတ်သီး ပွတ်သပ် စကားပြောရမှာ ဝန်လေးလာသည်။ မေမေပေးသည့်မုန့်ဖိုးကို ယူ၍ လမ်းထွက်ရဖို့ပဲ စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။

မိဘမျက်ရည်ကို ဥပေက္ခာပြုတာမဟုတ်ပေမယ့် သူ ကြိုးစား ကြည့်ချင်သည်။

“မင်းကော နေလို့ကောင်းသွားပြီလား”

“ကောင်းပါတယ်...အစကတည်းက သိပ်အဖျားကြီးတာမှ မဟုတ်တာ။ စိမ့်သီ အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာ ဖုန်းဆက်ရင်း အမေကောင်းတာကို ဦးတည်မိသွားရော။ တကယ်တမ်း စိမ့်တို့ရောက် လာတော့ ကိုယ့်လိမ်လည်မှုအတွက် ကိုယ်ပြန်အားနာသွားရတာ”

“မစိမ့်က အဲဒီလို အသေးစိတ် အပြစ်ရှာတတ်မယ့်ပုံ မပေါ်ပါ ဘူး။ မမသိမ့်က မစိမ့်ထက် ချောတယ်နော်”

သူ ဇော်ဗလကို ခပ်စောင်းစောင်းကြည့်ကာ-

“ဟိတ်ကောင်...မမသိမ့်က အိမ်ထောင်သည်...ကလေး အမေနော်...မင်း စိတ်နဲ့တောင် ပြစ်မှားစရာမလိုဘူး”

ကဲကဲဆတ်ဆတ်ဖြစ်နေသောသူ့ကိုကြည့်၍ ဇော်ဗလနှင့်ရေညှက် အတားဟားရယ်ရင်း-

“ပြစ်မှားစရာလား ထူးညီရာ...ငါ ပြောချင်တာက မမသိမ့်

လောက် မစိမ့်က မချောပေမယ့် တစ်စိမ့်စိမ့်ကြည့်လေ လှလေမျိုးပဲ။ သူ့ကိုကြည့်လိုက်ရင် ထူးပြီး ပြင်ထားပုံလည်း မရဘူး။ ဆွေချာကြည့် လိုက်တော့လည်း ဘယ်နေရာက မလာဘူးလို့ အပြစ်ရှာဖို့ကလည်း ခက်တယ်”

“မုန့်ပဲ ဝေစားနိုင်မယ်နော် ဝေဠု... ကြိုပြောထားပါရဲ့။ စိမ့်ကို တော့ လေစိမ့်တိုက်တာ နည်းနည်းလေးမှ မခံနိုင်ဘူး။ တိုက်သွားတဲ့ လေကိုတောင် စိန်ခေါ်လို့ရရင် စိန်ခေါ်ရိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်ချင်တာ”

“အကဲပိုပဲ... ဒါပေါ့... မင်းရဲ့ကောင်မလေးတွေ ကျိန်သွား သလို တစ်နေ့ နင် ဝဋ်လည်မယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပြောတာနေမှာပေါ့။ မစိမ့်ကဖြင့် ဘယ်နှယ်မှမနေဘူး။ သူက ကဲကဲလှုပ်ပြနေတာ”

“ကဲကဲလှုပ်တာ... သည်းသည်းလှုပ်တာ နောက်ထား။ ဂျာနီ ကုမ္ပဏီတစ်ခုနဲ့ ငါတို့ ဆက်သွယ်ထားတာ သိတယ်မဟုတ်လား”

ဇော်ဗလက စောစောက အပြင်သို့ ဖုန်းဆက်ထွက်သွားပြီး ပြန်ဝင်လာတော့ ခပ်လောလောဆိုသဖြင့် နှစ်ယောက်သား အာရုံ ပြောင်းသွားသည်။

“ဘာထူးလို့လဲ ဇော်ဗလ”

“ထူးတယ်ကွ... သူတို့က ငါတို့ကို ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် သတ်မှတ်ဖို့ ဂျပန်မှာ တစ်ယောက်ယောက်က အစည်းအဝေးသွား တက်ရလိမ့်မယ်တဲ့။ အဲဒါ ဘုတ်အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်က ဖုန်းဆက် လာတယ်။ တကယ်လို့ အစည်းအဝေးတက်ဖို့ လာခဲ့ပါဆိုရင် လာဖို့ မလားတဲ့”

“ဟာ... တကယ်လား”

သူ ဝမ်းသာအားရ မေးလိုက်သည်။

“နာမည်ကြီး လျှပ်စစ်ပစ္စည်းကုမ္ပဏီဖို့လည်း ထိုကုမ္ပဏီနှင့် ဝတ်သင်္ကေတရဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။ ယခုလို အခွင့်ကောင်းတစ်ခု မချော့လင့် ဘဲရလာတော့...”

“ငါကတော့ မသွားဘူးနော် ထူးညီ”

ဝေဠုက အလျင်စလို ပြောသည်။ သူက ဗလရဲ့မျက်နှာကို လှည့်ကြည့်ကာ-

“မင်းလည်း မသွားဘူးပြောမလို့လား။ ငါ သွားဖို့ အစ တတည်းက မင်းတို့ကို ပြောသားပဲ။ အဲဒီလောက် စိတ်ပူမနေနဲ့။ အမှန် တာ ဒီစင်တာထောင်တာလောက်ကို ဖေဖေက အပြစ်မပြောသေးဘူး။ ထုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဟိုသွားမယ်၊ ဒီသွားရမယ်ဖြစ်လာတော့ အပြစ် မြင်လာတယ်။ ဒီကိစ္စလည်း အပါအဝင်ပဲ”

“သွားမယ်ဆိုရင် မင်း ဖုန်းဆက်ဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ် ထူးညီ။ ငါတော့ မင်းသွားဖို့လည်း တော်တော်လေး အဆင်ပြေတယ်။ မင်းမှာ တာ ဒီစာရိုသေးတယ်လေ။ ဒီတစ်ပတ် ဒါမှမဟုတ် နောက်တစ်ပတ် အတွင်းမှာ အစည်းအဝေးက... မင်း သွားဖို့လာဖို့ စာရွက်စာတမ်းတွေ အားလုံး အပြီးစီစဉ်ပြီးရင် သူတို့အစည်းအဝေးနေ့ကို ပြောလိမ့်မယ်။ ငါ့ကတော့ တိုကျိုမှာပဲ”

“ဒါက အခွင့်အရေးပဲ၊ ငါ သွားမယ်။ မနက်ဖြန် အကြောင်း ကြားမယ်။ သန်ဘက်ခါမှာ အားလုံး အပြီးအစီးဖြစ်အောင် ငါ ဆုပ်ထားမယ်။ ဒီလိုကုမ္ပဏီနဲ့ပတ်သက်ချင်တာ ငါတို့ထက်ကြီးတဲ့ ဆွတ်ငန်းရှင်တွေတောင် ရှိတယ်။ ငါတို့ကို ကိုယ်စားလှယ်ပေးဖို့

စဉ်းစားတာကို ဝမ်းသာစရာပဲ ဝေဠု”

“မမြန်လွန်းဘူးလား”

“မင်းကလည်း လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုကို ကိုင်နေပြီး ဒါတွေကို နားမလည်ဘူးလား။ အခွင့်အရေးက တစ်မိနစ်၊ တစ်စက္ကန့်တောင် နောက်ကျသွားရင် လက်လွတ်ရမယ့်အခြေအနေ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

“ဒါနဲ့နေပါဦး... ထူးညီ၊ မင်း နိုင်ငံခြားသွားဖို့ မစိမ့်ကို ပြောဦး မလား”

သူ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“မပြောတော့ဘူး ဝေဠု... ပြန်လာမှ လက်ဆောင်လေး ဘာလေးဝယ်ပြီး သူတို့အိမ်ပဲ သွားလိုက်တော့မယ်။ စိမ့်ကို ငါ အားနာ စရာတွေများသွားလိမ့်မယ်။ တော်ကြာ ဖုန်းတွေဆက်ရင် သူ့အိမ်က တစ်မျိုးထင်လိမ့်မယ်... မဆက်တော့ဘူး”

ဘဝန်း (၁၁)

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးပါပဲနော်”

ဖုန်းခွက်ကို အသာချရင်း စိမ့် အံ့သြသွားရသည်။

ခန့်ထူးညီ အလုပ်ကိစ္စနှင့် နိုင်ငံခြားနှစ်ပတ်သွားသည်တဲ့။ မီးဖို ဆောင်ထဲဝင်လာတော့ အေးရီကို သင်ပြပြောပြနေသော မမသိမ့်။

“မရှိဘူးတဲ့ မမ”

“ခဏနေမှ ပြန်ဆက်ကြည့်ပေါ့ကွယ်”

“ဒီမှာ မရှိတာမဟုတ်ဘူး မမရဲ့၊ သူ ဂျပန်ကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ခရီးသွားတာ နှစ်ပတ်ကြာမယ်တဲ့”

“ဟယ်... ရုတ်တရက်ကြီးပါလား”

“ဟုတ်တယ်... အစည်းအဝေးတဲ့”

“အင်းလေ...ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ မမတို့ကလည်း ဖိတ်စရာ ဖိတ်ဆွေ များများစားစားမရှိလို့ သူ့ကို သတိရပြီး ဖိတ်မိတာ။ မရှိတော့ လည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ ခြောက်...ညီမလေး နင့်တူလေးကို သွား ကြိုပေးဦးနော်...ညနေဘက် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

စိမ့် နာရီကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီး ကားသော့ယူကာ အတူးလေးကို ကြိုဖို့ထွက်လာသည်။

ဒီနေ့က အတူးလေးမွေးနေ့ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မမက သူ့ကို လည်း လှမ်းဖိတ်ခိုင်းသဖြင့် ဖိတ်ခြင်းမို့ စိမ့်ဘက်ကတော့ တာဝန်ကျေ ပါသည်။

စိမ့်ကိုမြင်လိုက်တိုင်း ရွန်းလက်နေသော မျက်လုံးဖြင့် ကြည့် တတ်ခြင်းကို အချစ်ဟု မသတ်မှတ်ချင်ပါ။ သူပြောသလို ခင်တာ လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

စိမ့်အတွက်ကတော့ တစ်ခါသေဖူး ပျဉ်ဖိုးနားလည်သင့်ပါပြီ။ သို့သော် ဘာဘာညာညာစိတ်မရှိပေမယ့် စိမ့် သူ့ကို သနားဖို့ သည်။ မိဘက စွန့်လွှတ်ထားသောသားတစ်ယောက်အနေနှင့် သနားဖို့ သည်။

တိုးတက်မှုရာနေသော လူငယ်တစ်ယောက်အပေါ် နားမလည် ဘဲ ရှေးရိုးအစဉ်အလာကို လက်ကိုင်ထားသည့် သူမိဘတွေအကြောင်း လည်း စိမ့်ကို တစ်စုံတစ်စောင်း ပြောပြထားပြီးပြီ။

“ဟိ...ဟိ”

ဟိုတွေးဒီတွေးနှင့် ကားကို ဖြေးဖြေးမောင်းလာစဉ် ဖုန်းမြည်သံ

တို့ ကြားရသည်။ ကားကို လမ်းဘေးအသာချရပ်ပြီး ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို ဦးအောင်လား”

“.....”

“ဟုတ်...တူးလေးကို ကြိုဖို့ ကားပေါ်မှာပါ။ ခြောက်... ဦးအောင်ကို စိမ့် ဖိတ်ထားတယ်...လာခဲ့ပေးဦးနော်”

“.....”

“ဟုတ်ကဲ့...ဦးအောင်၊ ဒီတစ်ပတ်တော့ စိမ့် ပေးနိုင်ဦးမယ် ဆင်ဘူး။ အရင်စာအုပ်က လက်စမသတ်ရသေးလို့ပါ”

“.....”

“ဟုတ်...ဒါဆို ဒါပဲနော်...ဦးအောင်”

အမလေး...

ထုတ်ဝေသူက စာအုပ်ပြီးမပြီး ဖုန်းဆက်မေးရသည်။ ဒီကဖြင့် ဆေးဖြစ်တဲ့အချိန်ထက် မရေးဖြစ်တဲ့အချိန်က များနေသည်။

အမှန်တော့ တွေးစရာ ငေးစရာ ဘာမှသိပ်မရှိပါဘဲ စိတ်က ချင်းနေတာက များခြင်းဖြစ်မည်။

ကားလေးကို ကျောင်းရှေ့မှာ ချိုးကျွေနေရာယူလိုက်သည်။ ကျောင်းက မဆင်းသေးချေ။

စိမ့် ကားပေါ်ကနေ အသာဆင်းပြီး အပြင်ထွက်လိုက်သည်။ လှမ်းဆွတ်ဖွယ်ကောင်းလိုက်တာ...စိမ့်လည်း တစ်ချိန်က

ဒီကျောင်းမှာပဲ တက်ခဲ့တာပါ။

အဲဒီတုန်းက စိမ့်ဟာ မည်းတုံးတုံး၊ စူပုတ်ပုတ်လေးဖြစ်သည်။

သူငယ်တန်းကျောင်းသူ စိန်ကို ငါးတန်းကျောင်းသူ မမသိမ့်က ကျောင်းခန်းရှေ့ထိ လိုက်ပို့ကာ-

“မငိုရဘူး ညီမလေးနော်...မမ ညနေ ဒီအခန်းရှေ့မှာ လာကြို မယ်နော်...စောင့်နေ၊ ကြားလား”

မမရဲ့လက်ကိုကိုင်ကာ ဂျစ်ကန်ကန်လုပ်ခဲ့ဖူးတာကို ပြန်လည် သတိရမိလိုက်သည်။

“မမရယ်...”

ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘတွေရှိပေမယ့် အဖေကော၊ အမေ ကော၊ ဝန်ထမ်းတွေမို့ အဖေ အမေနှင့် အတူနေရသည် သိပ်မရှိဘဲ အဘိုးအဘွားတွေနှင့်သာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတာများသည်။

အဖေက ဆရာဝန်၊ အမေက ကျောင်းဆရာမမို့ တာဝန်အရ ဟိုပြောင်းဒီရွေ့ အတူတူနေရသည်က ရှားသည်။

နောက် စိန် ဆယ်တန်းရောက်တော့ ဖေဖေက အစာအိမ် ကင်ဆာနှင့်ဆုံးသည်။ မေမေကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ (၂)နှစ်က ကွယ်လွန် သည်။

မေမေ မဆုံးခင်က စိန်က မေမေနှင့်အတူနေပြီး မေမေ တာဝန် ကျရာဒေသတွေကို လိုက်သွားခဲ့သည်။ တတ်နိုင်သမျှ ဆရာနှင့် ဝေးအောင်နေခြင်းဆိုလျှင်လည်း မမှားချေ။

သို့သော် ကံကြမ္မာက စိန်ကို မျက်နှာသာမပေးခဲ့ချေ။ မေမေ ဆုံးတော့ အရွယ်ရွောက်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင် အများအမြင်မှာ မတင့်တယ်ဘူးအကြောင်းပြချက်နှင့် မမက စိန်ကို ပြန်ခေါ်ထားသည်။

ဆရာနှင့် တစ်အိမ်တည်းနေရရှိလည်း စိန်စိတ်ထဲမှာ ဖောက်လှံ ဖောက်ပြန်သည့်စိတ် အနည်းငယ်မှမရှိပါ။ ဆရာကို အစ်ကို တစ်ယောက်လို လေးစားမြဲလေးစားသော်လည်း တစ်ချိန်က ကိုယ့်ရဲ့ တစ်ဖက်သတ်စာတ်လမ်းကြီးကို ရှက်ရွံ့စွာ အနေခက်ခြင်းများစွာပါပါ သည်။

ထို့အတွက်ကြောင့်လည်း စိန် အိမ်မှာနေသည့်အချိန် နည်းပါ သည်။ ဟိုခရီးထွက်၊ ဒီခရီးထွက်ဖြင့် အချိန်ကုန်တာများသည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက အဖေလိုတစ်မျိုး၊ အမေလိုတစ်မျိုး မေတ္တာ တွေပေးခဲ့သော မမ၊ အရွယ်ရောက်လာတော့လည်း သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်လို တိုင်ပင်ဖော်ပြစိန်ခဲ့ရသော မမအပေါ်မှာ စိန် တစ်ကွက် ချန်ထားခဲ့မိသည်။

ခွင့်လွှတ်ပါ မမရယ်...

စိန် ချန်ထားခဲ့တဲ့တစ်ကွက်ဟာ စိန်ရဲ့နလုံးသားလေး ဖြစ်ခဲ့ဖူး သလို မမ သိပ်ချစ်တဲ့နလုံးသားလေးပဲ မဟုတ်လား။

ကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်းသံချိုချိုနှင့်အတူ အလှူအယက် ပြေးထွက်လာသော ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေကြောင့် အတူးလေး ထွက်လာမည့်လမ်းကို အသေအချာ ကြည့်မိသည်။

“ဟိတ်”

စိန်အနောက်ဘက်ကနေ ပခုံးကို ပုတ်လိုက်သဖြင့် လန့်သွားကာ လှည့်ကြည့်မိလိုက်တော့-

“ဟယ်...ခရ...နင်”

“မိစိန်...နင်ကတော့ လှနေပါလား”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင်ကာ ပြောစရာစကားတွေ မရှိတော့ဘဲ ပြုံးကြည့်နေမိကြသည်။

ခရဟု စိန် စနောက်ခေါ်ဆိုသော သူငယ်ချင်းသည် သူငယ်တန်းမှ တက္ကသိုလ်အထိ တွဲလာသောသူငယ်ချင်းလေး 'ခရေဖြူ' ဖြစ်သည်။

"တီလေး"

ကပ်၍ခေါ်လိုက်သောအသံကြောင့် ခရေက အတူးလေးကို ငုံ့ကြည့်ကာ-

"သူက ဘယ်သူလဲ စိန်"

"မမသိမိရဲ့သားပေါ့ဟဲ့"

"ဪ...ဒါဆို ဆရာသားပေါ့ဟုတ်လား"

နာကြည်းသံဖြင့် ကူးပြောင်းသွားသော သူငယ်ချင်းကြောင့် စိန်ခေါင်းညိတ်မိသည်။

ဒီအတွက် ထူးခြားစွာ မခံစားရတော့ပေမယ့် သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ယနေ့ထက်တိုင် ဆရာကို မုန်းတီးနေကြဆဲ။

"လာ...ငါတို့ တစ်ခုခုသွားစားရအောင်၊ နင် ကားပါလားခရ"

"မပါဘူး၊ လာတော့ ကြိုခိုင်းထားတာပဲ။ ရပါတယ်...ဟိုဘက်နားကဆိုင်မှာ ထိုင်နေကျပဲ"

ခရေက စားသောက်ဆိုင်ထဲရောက်တော့ အတူးလေးကို မျက်စောင်းခဲရင်း-

"နင်ကတော့ ဝဋ်ပဲနော် မိစိန်"

"မပြောပါနဲ့တော့ ခရေရယ်...ပြီးခဲ့တာတွေလည်း ပြီးပြီသားပဲ။ ငါ အဲဒီအတိတ်က ကိစ္စအားလုံးကို ငါ မေ့ထားလိုက်ပါပြီ။ ဒါနဲ့ နင်ကော ဘယ်လိုလဲ...တစ်ယောက်တည်းလား"

"စေ့စပ်တာ နှစ်နှစ်လောက်ရှိပြီ။ နင့်အမေဆုံးတာနဲ့ သိပ်မကွာဘူးထင်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ငါ လာမဖိတ်ဖြစ်တော့တာလေ။ ပြီးတော့ နောက်ပိုင်း နင်နဲ့ငါက သိပ်မှမတွေ့ဖြစ်တော့ပဲလေ။ သူ့ကို နင် သိပါဘယ်။ စက်မှုကပဲလေ"

"မုန်ကြောင်လား"

"ကောင်စုတ် ဒါကျ ခုထက်ထိ မှတ်မိတုန်း"

စိန်တို့ မှန်ကြောင်ဟုခေါ်သော စက်မှုက ကိုဝင်းမောင်ကတော့ တကယ်ကြောင်တောင်တောင်နိုင်ပါသည်။ ခရအောက်ကို ခေါက်ထီးဆည်းကြီးနှင့် တကောက်ကောက်လိုက်သဖြင့် လှောင်ပြောင်တာကိုလည်း ဂရုမစိုက်။

"ဘယ်တော့စားရမလဲ...ပြော"

"ငါလည်း နင့်ကို ဖိတ်ဖို့ သတိရပါတယ် စိန်ရဲ့...မမသိမိတို့နဲ့ အတူပြန်နေတာဆို...အရင်အိမ်ပဲမဟုတ်လား။ ဖုန်းနံပါတ်ပေးထားလေ...တို့ပွဲကတော့ ရှေ့လလောက်ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ဒါနဲ့ သူများလိုပဲ မေးနေတယ်။ နင်ကော"

စိန် ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ အတူးလေး စားသောက်နေတာကို ကြည့်ရင်း-

"အခုချိန်ထိအတွက် အဲဒါကို ငါ မစဉ်းစားသေးဘူး ခရေ... နင့်မင်္ဂလာပွဲရောက်ရင်တော့ ငါ လာဖြစ်အောင်လာခဲ့မှာပါ"

“ဟဲ့...နှင့်စာအုပ်တွေလည်း အရမ်းအရေးသွက်လာတယ်။ သိလား...အရမ်းလည်းကောင်းတယ်”

“အင်း... ငါ ရေးရကျိုးနပ်တာပေါ့ဟာ”

ခရေက စိမ့်ကို ဂရုဏာသက်စွာကြည့်ရင်း-

“နှင့် ဒီတိုင်းလေး အေးချမ်းနေတာ ကောင်းပါတယ် စိမ့်ရယ်။ ငါ့သူငယ်ချင်း ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိသလဲဆိုတာ တစ်နေ့နေ့ သူတို့ တွေ သိလာကြမှာပါ။ သိလည်း သိစေချင်တယ်။ ဟိုတုန်းကတည်းကပါ...ဒါထက် သူနဲ့ နှင့်ရဲ့ဆက်ဆံရေးကကော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“မပြေစရာမရှိဘူးလေ ခရေရဲ့... နဂိုကတည်းက ဆရာက ခပ်အေးအေး။ အခုလည်း သူ့ဘာသာ ဘာသိဘာသာနေတယ်။ ငါကလည်း ငါ့ဘာသာလုပ်စရာရှိတာလုပ်တယ်။ မေးရင် ဖြေလိုက်တယ်။ ဘာမှပြဿနာတော့ မရှိပါဘူး။”

ဘခန်း (၁၂)

သူ စိမ့်တို့အိမ်ထဲသို့ ကူးမောင်းဝင်လိုက်တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရချေ။ ကူးပေါ်ကဆင်းပြီး ပါဆယ်ထုပ်နှင့် လက်ဆောင် ဝန်ည်းထည့်ထားသည့်အိတ်ကိုယူပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

“စိမ့်...မမသိမ့်”

ထူးသံမကြားရသဖြင့် သူ အိမ်အဝင်ဝနားမှာ ရပ်ရင်း အိမ်ထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ရှင်းလင်းနေသော ဧည့်ခန်းတွင် မည်သူ၏အရိပ်အယောင်ကိုမှ မတွေ့ရချေ။

သူ တွေဝေကာ လှေကားထစ်တွေဆီမှ နောက်သို့ ပြန်လှည့် လိုက်စဉ်-

“ဦးဦး”

ခေါ်သံကြောင့် သူ ကျောက်ကယာ လှည့်ကြည့်မိ၏။ အတူးလေး အိမ်အပေါ်ထပ်ဆီမှ အောက်ထပ်သို့ တဝန်းဝန်း တဒိုင်းဒိုင်း မြည်အောင် ပြေးဆင်းလာသည်။

ရှုပ်ကွက် ဝမ်းဆက်ဘောင်းဘီတိုလေးနှင့် အတူးလေးပုံစံက ဝန်းဒိုင်းကျအောင် ဆော့ထားပုံလည်းရသည်။ ကလေးကို ဆီးပွေ့ရင်း လက်ထဲကအထုပ်တွေ ဘေးသို့ချလိုက်သည်။

လည်ပင်းကို ဟီးလေးခိုတွဲလိုက်ခြင်းကြောင့် ရင်ထဲမှာ နွေးထွေး သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

သူ့မှာ သံယောဇဉ်တွယ်စရာ မွေးချင်းမောင်နှမကော။ ဝမ်းကွဲ မောင်နှမပါ သိပ်မရှိပါ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက မောင်နှမအချစ်ငတ်ခဲ့ရ သဖြင့် တစ်ဦးတည်းသောသားသမီးများကို သူ အလိုလို သနားဂရုထား သက်မိပါသည်။

ကစားစရာ အဖော်မရှိ။ တစ်ယောက်တည်းနေခဲ့ရခြင်းအဖြစ်ကို သူဘဝနှင့်နှိုင်း၍ စာနာမိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

အတူးလေးက သူ့လည်ပင်းကို လက်လေးနှစ်ဖက်နှင့် ခိုတွဲဖက် ကာ-

“ဦးဦးက သားတို့အိမ် သိတယ်ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုသိတာ လဲ”

“ဒီလိုပဲ သိတာပေါ့ သားရဲ့...အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိကြဘူး လား”

“ရှိတယ်၊ ဒီနေ့ အိမ်မှာ ဖေဖေရယ်၊ မေမေရယ်၊ တီလေးရယ်။

သားရယ် အများကြီးရှိတယ်”

လက်ကလေးကို တစ်ချောင်းချင်း ချိုးရေ၍ပြောနေသော ကလေးငယ်ကို သူ ချစ်မြတ်နိုးစွာ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို နမ်းမိ၏။

“သားက ဦးဦးကို အမြဲတမ်း မျှော်နေတာ။ ဦးဦးကဖြင့် မလာဘူး။ သားနဲ့ဦးဦး နောက်ထပ် ကစားကွင်းတွေ သွားရအောင် လေ...ဦးဦး...ဘယ်လိုလဲ”

အောင်မယ်...လာလာချည်သေးရဲ့။

လူကြီးတစ်ယောက်လို အချိန်အချက်တွေလုပ်နေသောကလေး ကို သူ အတော်သဘောကျသွားသည်။ ပျင်းရတယ်လို့လည်း မခံစား တော့ချေ။

“နို့...ကျုပ်ကတော့ အမြဲတမ်းအားတယ်။ ခင်ဗျားလေးသာ ကျောင်းသွားရဦးမှာနဲ့...ကျူရှင်သွားရဦးမှာနဲ့”

“သား”

သူနှင့်ကလေး အချီအချ ပြောနေစဉ် ဩရှသောခေါ်သံကြောင့် သူ လှည့်ကြည့်မိသည်။

သူ့ထက် အသက်ကြီးမည်ထင်ရသော အမျိုးသားတစ်ယောက်။ အိမ်နေရင်းဝတ်စုံ ရှုပ်အင်္ကျီလက်တိုနှင့် ပုဆိုးကွက်စိတ်ကို ဝတ်ထား သော လူတစ်ယောက်။

ပုံစံက ချောသည့်စာရင်းမဝင်သော်လည်း အသားဖြူဖြူ၊ ခေါင် ကောင်းကောင်းနှင့် လူခန့်ညားစာရင်းတော့ဝင်သည်။

ကလေးကို ပွေ့ရင်း သူ မတ်တတ်ထကာ ထိုလူကို အသာ ပြုံးပြတော့ ထိုသူကလည်း အသိအမှတ်ပြုသလို ပြုံးပြကာ မေးဆတ်

ပြရင်း-

“ဧည့်သည် ထင်တယ်...အိမ်ထဲဝင်ဦးလေ...သား မင်းဦးဦးကို အိမ်ထဲခေါ်ခဲ့ဦးလေ”

ဆိုဖာမှာဝင်ထိုင်တော့လည်း အတူးလေးက သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ မဆင်းဘဲ ဖက်ထွယ်ထားသည်။

“သား ကိုယ့်ဘာသာ ဘေးမှာထိုင်လေ...ဦးဦးကို အားနာစရာပဲ”

“ရပါတယ် အစ်ကို”

“ကိုယ့်နာမည် မင်းသူထက်ပါ။ ညီက ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲ...ဘယ်သူဧည့်သည်လဲ”

“ကျွန်တော့်နာမည် ခန့်ထူးညီပါ အစ်ကို။ စိမ့်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ” သူ့အဖြေအဆုံး ထိုလူရဲ့မျက်နှာက ဘာရယ်မဟုတ် တည်သွားတာကို သူ သတိထားမိလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အချိန်မီထိန်း၍ သူ့ကို ဖြူးပြက-

“ဪ...စိမ့်ရဲ့ဧည့်သည်ကိုး...စိမ့် လာပါလိမ့်မယ်။ သား မင်းတီလေးကို သွားခေါ်လိုက်လေ...တီလေးရဲ့ဧည့်သည် လာနေတယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ပေပေ”

အတူးလေးက သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ လျှောဆင်း၍ အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားသည်။

နှစ်ဦးသား တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

မင်းသူထက်က သူ့ကိုကြည့်နေပေမယ့် သူ မကြည့်ဘဲ နံရံထဲ

က ဓာတ်ပုံတွေဆီ အကြည့်ပို့ထားလိုက်သည်။

စိမ့်တို့မိသားစုပုံနှင့် မမသိမ့်တို့ဇနီးမောင်နှံရဲ့ဓာတ်ပုံတွေရှိပေမယ့် စိမ့်ရဲ့ပုံတွေတော့ သီးသန့်မတွေ့ရချေ။

“မြန်မြန်လာပါ တီလေးရဲ့”

“ဟဲ့...ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ အတူးလေးရဲ့...နှင့်ကြောင့် ငါ ဘယ်တုန်းကမှ စာမရေးရဘူးနော်။ သိပ် ညစ်ပတ်တာပဲ”

ဆူပူပူလေသံလေးကြောင့် သူ ပြုံးမိသည်။ မင်းသူထက်က တော့ သူ့ထက်မှအကြည့်မလွှဲချေ။

သူကတော့ လှေကားထစ်မှ ဆင်းလာသော ပုံရိပ်လေးကို ငေးမိသည်။

အနက်ရောင်ပါတိတ်လုံခြည်နှင့် ဘလောက်အင်္ကျီအဝါရောင်အင်္ကျီကို တွဲဝတ်ထားပြီး အိမ်နေရင်းမို့ထင် ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ဖက် ခွဲကျစ်ထားသဖြင့် အမြင်တစ်မျိုးဆန်းကာ လှပနေသည်။

သူ တစ်ခါမှမမြင်ခဲ့ဖူးသော ပုံစံလေးဖြစ်ကာ စာကြည့်မျက်မှန်အင်္ကျီကို လက်ညှိုးနှင့်ပင့်တင်ရင်း ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ဧည့်သည်ဆိုလို့ မထင်မိဘူး ခန့်ထူးညီ...ဘယ်တုန်းက ပြန်လာတာလဲ”

စိမ့်ရဲ့ပုံစံက မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကို ပြောနေသည့်ဟန်မျိုးနှင့် မင်းတုန်းဆန်သည်။

သုံးပတ်နီးပါး မတွေ့ရသော မျက်နှာလေးကို လွမ်းမပြေစွာ ကြည့်ရင်း ကိုယ့်ရင်ထဲက ဝေဒနာအပိုင်အခဲဟာ ကြီးသထက်ကြီးလာ

သလို ခံစားရသည်။

ဒါဟာ ဇော်ဗလတို့ပြောသကဲ့သို့ ဝဋ်လည်ရဖို့အကြောင်းတရားဆိုလျှင် ထိုဝဋ်လည်စမ်းပါစေ၊ ပျော်ပျော်ကြီး ခံလိုက်မည်။

စိန်ရယ်...အဲဒီလောက်ထိ ကျွန်တော် ချစ်ပါတယ်လို့ ဖွင့်ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် စိန်ဆီကနေ ခင်မင်မှုထက် အမုန်းတရားတွေ့ရမှာ ဆိုးကြေစက်လို့ ကျွန်တော် နှုတ်ဆိတ်အိမ်ပြန်ခဲ့ရပေါင်းလည်း မနည်းတော့ပါဘူး။

“ခန့်ထူးညီ”

“ဗျာ...အယ်...မနက်ကပါပဲ စိန်...အဲဒါ စိန်တို့အိမ်အတွက် လက်ဆောင်နဲ့ အတူးလေးအတွက် အရပ်ပါဝယ်လာခဲ့တာ။ သူ့ဟိုမှာ သားအတွက် အရပ် ဦးဦး ဝယ်လာတယ်”

စုပါမန်းရုပ်အကြီးကြီးကို ညွှန်ပြတော့ အတူးလေးက ဝမ်းသာအားရအော်၍ ပြေးထွက်သွားသည်။

“ဟေး...ဦးဦးက ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

သူက အပျော်မျက်နှာနှင့် ရှိနေသော အတူးလေးထံမှ အကြည့်လွှဲကာ အမှတ်မထင် မင်းသူထက်ထံ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မင်းသူထက်မျက်နှာ ပျက်နေတာကို မြင်ဖြစ်အောင်မြင်လိုက်ရပါသည်။

ထိုသို့ မင်းသူထက်ကလည်း လျင်မြန်စွာ မျက်နှာထားထဲ ပြင်လိုက်ပါသည်။

စိန်က ယခုမှ သတိရသလိုနှင့်-

“ဖြတ်...မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ် ထူးညီ...ဒါ တို့မမသိရုံနဲ့ ခင်ပွန်းလေ...ကိုမင်းသူထက်တဲ့။ ဆရာ...ဒါ စိန်ရဲ့မိတ်ဆက်

“ထူးညီပါ”

“ကိုယ်တို့ သိပြီးပါပြီ စိန်...အေးဆေးစကားပြောကြပါ။

“ထူးညီကို ခွင့်ပြုပါဦး ခန့်ထူးညီ”

သူ နှုတ်ကမဖြေဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း မင်းသူထက်ထံ နှုတ်တောင်မခတ်ဘဲ ကြည့်နေမိသည်။

ထို့ပြင် စိန်တို့ရဲ့ခဲအိုနှင့်ခယ်မ ဆက်ဆံရေးကလည်း လှိုက်လှဲမှု

“အေးစက်စက်။ စိန်ဘက် လှည့်ကြည့်မိတော့လည်း စိန်က နှုတ်နှင့် တောကစားနေသည့် အတူးလေးထံ ငေးကြည့်နေသည်။

သူရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးသွားမိသည်။

ထိုအရာက မည်သည့်အရာဆိုတာကို သူ မဖော်ပြနိုင်ချေ။

ဘဝန်း (၁၃)

“ကို...မဆာသေးဘူး သိမ့်၊ စားနှင့်ပါ”

“ဟင်...နေ့လယ်ကလည်း ဘာမှမစားထားဘူးဆို”

စိမ့် မမသိမ့်တို့အခန်းရှေ့က ဖြတ်လျှောက်တော့ ကြားလိုက်ရသောစကားကြောင့် စိမ့်ခြေလှမ်းတွေ အတန်ကြာ ရပ်တန့်သွားရသည်။

သက်ပြင်းလေးချပြီး ရှေ့ဆက်မသွားတော့ဘဲ ဝရံတာဘက် ထွက်လာခဲ့သည်။

တကယ်တော့ ဆရာစိတ်ဓာတ်သည် မည်သူမှ ခန့်မှန်းဖို့မလွယ်သော အံ့ပုန်းပုံစံ ဖြစ်သည်။ သူ့ရဲ့ဇနီးဖြစ်သော မမသိမ့်တောင် တစ်ခါတစ်ရံ ဆရာပုံစံကို နားမလည်နိုင်သဖြင့် စကားများရတာကအခါခါ

ထိုသို့ မမနှင့်စကားများတော့လည်း ဆရာဘက်က ခွန်းကြီးခွန်းငယ် ဘာမှမရှိဘဲ မမဘက်ကသာ ဒေါသနှင့်စ၍ ဒေါသနှင့်အဆုံး သတ်သွားရသည်။ ဆရာဘက်ကတော့ အေးဆေးပဲဟု ဆိုရာမလောက်။

ထိုကဲ့သို့သော မမသိမ့်တို့အိမ်ထောင်ရေး တအံ့အေးအေးဖြစ်နေတာမြင်လျှင် စိမ့် မေမေကို သတိရမိသည်။

မေမေသာရှိခဲ့လျှင် မေမေ တာဝန်ကျသောကျောင်းသို့ လိုက်လည်ရင်လည်း မလည်လျှင် ရန်ကုန်က စိမ့်တို့ရဲ့မိဘပိုင်အိမ်မှာ ဝဲနေဖြစ်ပြီး မမသိမ့်တို့အိမ်ကို တစ်လနေ၍ တစ်ခါမရောက်ဖြစ်။

ထို့ကြောင့်လည်း မမသိမ့်တို့ရဲ့အိမ်ထောင်ရေး မည်သို့ရှိနေမလဲ မတွေးခဲ့မိပါ။

ဆရာနှင့်မမသိမ့်ဆိုတာကလည်း ဟိုဘက်မိဘ၊ ဒီဘက်မိဘက အတင်းယူကိုယူရမယ် သဘောတူပြီး ပေးစားခဲ့ကြတာလည်းမဟုတ်။ သူတို့ ချစ်၍ကြိုက်၍ လက်ထပ်ပေးခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ကိုယ်ချစ်သောမိန်းမနှင့် လက်တွဲရသည်ကို ပျော်သည်လည်း မဟုတ်၊ မပျော်သည်လည်း မဟုတ်သောပုံစံနှင့် ဆရာကို မြင်ရတော့လည်း...

ဘုရားရေ...ငါနဲ့လွဲခဲ့တာ ကံကောင်းလေစွဟု တွေးမိတာမျိုး ဖို့သလို...

ကိုယ့်အလုပ် ဘယ်လောက်ရှုပ်ရှုပ် ကို...နေကောင်းရဲ့လား၊ ကို...ထမင်းစားပြီးပြီလား...တယုတယမေးဖို့အချိန်ရှိသော မမသိမ့်အတွက်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

စိမ့်တို့ညီအစ်မတွေဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ရွှေမှာ ခူးထောက်အရုံးပေးရဖို့ ကံပါခဲ့လေသလား။ ထိုသို့ကံများရှိခဲ့လျှင် စိမ့်ကတော့ ယခုဘဝတွင် ကောင်းမှုကုသိုလ်များများလုပ်၍ ထိုကံကို ပျက်စေချင်ပါသည်။

အစ်မ ချစ်သောယောက်ျားက ကိုယ်စိတ်ဝင်စားခဲ့ရသော ယောက်ျားဆိုတဲ့ သည်ဖြစ်ရပ်က လက်တွေ့မှာ အမှန်တကယ် ရှိနေ သည့်အခါ ကိုယ့်ဖြစ်ရပ်ကို လွန်စွာ ရှက်ရွံ့မိကာ ထိုနေ့ရက်များထိ ထုတ်ပယ်၍ရလျှင် ထုတ်ပယ်ချင်သည်။

ယနေ့ထက်တိုင်လည်း ထိုအနေခက်စိတ်ကြီးက ကြားခံနေ သဖြင့် ဆရာကို စကားကောင်းကောင်းမပြောရုံ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ခဲ့ မေမကတော့ ထင်လိမ့်မည်။ စိမ့် ဆရာကို စကားမပြောချင်ဘဲ ဟု။ ထိုသို့ ထင်ရလောက်အောင် ဆရာနှင့်မမ လက်ထပ်မည်ဆိုသော အခါ စိမ့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့်ကွက်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသည့် အထိ။

တော်သေးတာ။ တစ်ခါက မမက စိမ့်နှင့်ဆရာရဲ့ဆက်ဆံနေ သည့် ဆရာတပည့်ဆက်ဆံရေးဟု သိထားသည်။

စိမ့်သည် ဆရာနှင့်ပတ်သက်၍ ဒဏ်ရာရခဲ့ဖူးသည်မို့ ခန့်ထုတ် နှင့်ပတ်သက်လျှင် ဘာမှခံစားရသူအဖြစ် မရှိရအောင်နေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သော်လည်း တကယ်တမ်း စိမ့်တွေးထင်သလို ခြေ မလာခဲ့ချေ။

ထိုနေ့က စိမ့် ခရေရဲ့မင်္ဂလာပွဲကို သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ရုပ်ယုတ်ခတ်နေသော ကားတွေကြောင့် ကားထားစရာနေရာ

တစ်ခုရဖို့ ခက်ခဲလှသည်။
ကားမောင်းသိပ်မကျွမ်းလှသော စိမ့်တစ်ယောက် ချွေးပြန်လာ သေးသည်။

မမ လိုက်ဖို့ပေးမည်ဆိုခြင်းကို လက်ခံမိလျှင် အကောင်းသား။ သူရဲကောင်းသတ္တိရှိသူလုပ်ကာ-

“မမရယ်...စိမ့်ကိုများ ကလေးမှတ်လို့ ဒီလမ်းနဲ့ဒီလမ်း ဘာမမောင်းရဲစရာရှိလို့လဲ။ လူရှုပ်ရှုပ်၊ ကားရှုပ်ရှုပ်လမ်းလည်း မဟုတ် သေး။ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့နော်”

ဟု အာမခံကောင်းခဲ့သည်။
အမှန်တော့ စိတ်လှုပ်ရှားလျှင် ဘာမှလုပ်၍မရသော ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်ကို မေ့လျော့နေမိခဲ့တာလည်းပါသည်။

“ဟိတ်...ကားဝိုက်ကွေ့လေ”
စိမ့်နောက်မှ နေရာယူဖို့စောင့်နေသော နောက်ကားမှအော်သံ ကြောင့် ပိုပြီး စိတ်လှုပ်ရှားလာကာ ဝိုက်ကွေ့တာတွေ၊ တည့်ကွေ့တာ တွေ နားမလည်တော့။

ထိုကားပေါ်မှ အသက်ကြီးကြီးအရွယ် အမျိုးသမီးကြီးနှင့် အသက်သုံးဆယ်အရွယ် အမျိုးသားတစ်ဦး ပါသည်။ သူတို့ကလည်း စိမ့်ရဲ့ပုံစံကိုကြည့်ပြီး နားလည်သည့်ဟန်နှင့်-

“သားဇော်...မင်းပဲ မောင်းပေးလိုက်စမ်းပါ”

ယောက်ျားလေးများနှင့် မည်သို့ပဲ မပတ်သက်ချင်ချင် အကူ အညီပေးလာတော့လည်း ငြင်းနိုင်သည့်အင်အားမရှိဘဲ ရုပ်သေချာ ကြည့်မိအောင် ထိန်းရင်း-

“ကျေးဇူးပဲနော်”

ဟု ခပ်မြန်မြန်ပြောကာ ခြံဝန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ သူတို့ဆွေကတော့ စိန်ကို မည်သို့ ထင်နေမလဲ။ စိန် မစဉ်းစားချင်တော့ပါ။ တော်တော် ဒုက္ခပေးတဲ့ ခရု။ ခန်းမမှာ စညှို့ခံပွဲလုပ်လို့ရတာ အိမ်မှာလုပ်သည်ဟု မသိမဆိုင် ခရေဖြူကိုပါ လှမ်းပြီး ထောပန်ဖြူလိုက်သည်။

ခရေဖြူတို့ရဲ့စညှို့ခံပွဲက ညနေ (၆)နာရီမှစခြင်းဖြစ်ပြီး စိန်ရောက်တော့ (၇)နာရီ ဖြစ်သည်။

“စိန်”

ပုစွန်ဆီရောင်ဝတ်စုံနှင့် လှပနေသော ခရေဖြူက စိန်ရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။ စိန်က ကိုဝင်းမောင်ကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

ဟိုတုန်းက မှန်ကြောင်ဂေါက်တောက်တောက်ဟု စိန်တို့ သတ်မှတ်ခဲ့သော ကိုဝင်းမောင်သည် ယခုတော့လည်း အသက်အရွယ် အနည်းငယ်ရလာ၍လားမသိ၊ လူကြီးတစ်ယောက်လို တည်ငြိမ်လာသည်။

“နောက်ကျလိုက်တာဟယ်...ကိုမောင် စိန်ကို သိတယ်မဟုတ်လား”

ကိုဝင်းမောင်က ပြုံးပြီးပြီးနှင့် စိန်ကို စနောက်ရင်း-

“သိတာပေါ့ ခရေရဲ့...ကျောင်းမှာ မျက်ရည်အပေါ်ဆုံးစိန်ပဲ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား စိန်...ဟား...ဟား...စတာနော် ငါ့ညီမ”

“ရပါတယ် ကိုဝင်းမောင်ရဲ့”

“ခရေ...စိန်ကို နေရာချပေးလိုက်လေ။ ကိုယ် တခြားဝိုင်းတွေ ညှို့ခံလိုက်မယ်။ စိန် ဘာမှအားနာစရာမလိုဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုဝင်းမောင်”

“လာ...စိန်”

ခရေက စိန်ရဲ့လက်ကိုတွဲကာ လူရှင်းသောစားပွဲဝိုင်းတစ်ခုမှာ နေရာချပေးသည်။

ကော်ဖီကို ကိုယ်တိုင်ထည့်ပေးနေ၍-

“ရပါတယ် ခရေရဲ့...အားနာစရာကြီး”

“ဘာမှအားနာမနေနဲ့...စား...ဒါနဲ့ စောလာပါဆိုတာ ဘာလို့ နောက်ကျနေတာလဲ”

“လာမလို့ပါပဲဟာ...အတူးလေးက လိုက်ချင်တယ်ဆိုလို့ ချောနေရသေးတယ်လေ”

ခရေက မျက်စောင်းထိုးရင်း-

“သိပ်မုန်းစရာကောင်းတာပဲ။ နင်လည်း ဝဋ်ပဲနော်။ မမသိမ့် သားဖြစ်နေပေမယ့် ဆရာရဲ့သားလည်း ဖြစ်နေတော့”

“အို...ငါ အဲဒီလို ဘယ်တော့မှ မတွေးပါဘူး ခရေရယ်... ငါ့မမနဲ့ဆရာ လက်ထပ်ပြီးကတည်းက ငါ့ဘက်က မရိုးသားတဲ့စိတ် ဘာမှမရှိခဲ့ပါဘူး။ တမင်ငြိုးထားစရာ ဘာအကြောင်းတရားမှလည်း မရှိဘူးလေ။ မမသားက ငါ့သားပဲ။ ပြီးတော့ အတူးလေးက ငါနဲ့ နေတဲ့အချိန်တွေများတော့ ငါ့ပဲခင်တယ်။ သူ့စိတ်တွေနားတောင် သိပ် ကပ်တာမဟုတ်ဘူး”

“အေးပေါ့လေ... ကလေးဆိုတာ လက်သာရာမှာပျော်

တာပဲလေ**

တခြားသူငယ်ချင်းတွေကော မမြင်ပါလား ခရေ

**ငါလည်း ဖိတ်တော့ဖိတ်ထားတာပဲ စိန်ရဲ့... ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ ရှိတဲ့လူက သိပ်မရှိတော့ဘူးလေ။ တာဝန်ကျတဲ့အရပ်တွေ ရောက်နေ တဲ့လူတွေရှိသလို နိုင်ငံခြားထွက်နေတဲ့လူတွေလည်း ရှိသေးတာကိုး"

နင် တခြားဧည့်ခံခရာရှိသေးတယ်မဟုတ်လား။ ခရေ... ဟိုမှာ ကိုဝင်းမောင်က ဒီဘက်ကိုကြည့်နေတာ၊ ငါ နေတတ်ပါတယ် သွားပါ

အေး...ငါ ခဏနေ တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့မယ်၊ နင် မသွားအောင် နော်

အေးပါဟယ်

ခရေ ထွက်သွားရာသို့ ငေးရင်း အကြည့်က ဟိုဟိုဒီဒီ သို့ ရောက်သွားသည်။

မင်္ဂလာခွဲဆိုတော့ ထုံးစံအတိုင်း လူတိုင်းက ပြောင်ပြောင်ရောင် ရောင် ပြုံးပြုံးမြက်မြက် လင်းထွက်နေအောင် ဝတ်ဆင်လာကြသည်။ ဟိုလူကြည့်၊ ဒီလူကြည့်နှင့် ရှိနေသော စိန်တစ်ယောက်...

အမယ်

တစ်နေရာသို့အကြည့်ရောက်သွားသော စိန် 'အမယ်' ဟု အော် လေးထွက်သွားမိသည်။

တစ်ခါမှ မမြင်ပူးသောပုံစံနှင့် ခန့်ထူးညီကို တွေ့လိုက်ရခြင်းမို့မိမိ ခန့်ထူးညီသည် ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ကို ကြယ်သီးစုံတပ်ဝတ် ကာ ပုဆိုးနှင့်။ သူကလည်း စိန်ကို မြင်သွားပုံရသည်။ သူ့ဘေးအနီး

လူကို စကားပြောပြီး စိန်ရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

စိန်...တစ်ယောက်တည်းလား

တစ်ယောက်တည်းပဲလေ...ဘယ်နှယောက် မြင်လို့လဲ

ဟာ...ဘလိုင်းကြီးပါလား

စတာပါ...သတိုးသမီးက တို့ရဲ့သူငယ်ချင်းလေ။ ညဉ့်တွေ ဆို တို့က မသွားဘူး။ ရင်းနှီးလွန်းတဲ့သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ဖိတ်ဆိုး မှာဆိုးလို့လေ

ဟုတ်တာပေါ့

စိန်ပြုံးကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်မိတော့ သူက စိန်ရဲ့အပြုံးကို မြင်ပြီး မလုံမလဲဖြစ်ကာ-

စိန် ဘာရယ်တာလဲ

**ဪ...ကိုယ့်ဘာသာရယ်တာတောင် မရယ်ရပါလား။

မလုံတဲ့အိုးများ တယ်ပွင့်ပါလားနော်**

စိန် ဘာကိုရယ်တာလဲ...ကျွန်တော် သိတယ်နော်

သိပြီးတာပဲ

စိန် ဘာကြောင့်မှန်းတော့မသိချေ။ ခန့်ထူးညီအပေါ် မခင်ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ထားသော်လည်း ဖော်ရွေလွန်းသော သူ့ကိုမခင်ဘဲ မနေနိုင် ချေ။

သူက ဆရာလို ခပ်တည်တည်နေတတ်သူမဟုတ်။ ပွင့်ပွင့်လင်း လင်းနှင့် ခင်မင်တတ်သူ။ စိန် စိတ်တိုင်းမကျလျှင်လည်း ပျာပျာသလဲ ဝရဲခိုက်တတ်ပြန်သည်။

ဘုရားရေ...

ဘာကြောင့် စိန်က သူ့ကို ဆရာနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိရတာလဲ။ တကယ်ဆို မနှိုင်းသင့်ဘူးနော်။

“စိန် ဘာနဲ့လာတာလဲ”

“ကားနဲ့၊ ရှင်ကော”

“ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းနဲ့ ကပ်လိုက်လာတာ။ အတော်စီအပြန် စိန်နဲ့ ကားကြိုလိုက်ချင်တယ်”

“ရသားပဲ...လိုက်လေ”

စိန်က ရှောရှောရူ။ရူ။ ခွင့်ပြုတော့-

“တကယ်လားဗျာ...ကျွန်တော်က ပါးစပ်ဆော့တာဗျာ”

“ဪ...တကယ်ပါ။ ရှင့်ဘာသာ ပါးစပ်ဆော့ဆော့လက်ဆော့ဆော့ ကျွန်မက နောက်ပါမလား”

စိန်ရဲ့စကားကို သူက ကလေးတစ်ယောက်လို သဘောကျရာရယ်လေသည်။

“စိန်...စိန်...ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

အမေးသံတစ်ခုကြောင့် စိန်ကောသူပါ မော့ကြည့်လိုက်တော့ ရင်းနှီးဖူးသော မျက်နှာတစ်ခု။

“ကိုဝေ”

“မှတ်မိသေးတယ်ပေါ့”

“မှတ်မိတာပေါ့ ကိုဝေရဲ့...စိန်မှာ ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွဲဘယ်လောက်ရှိလို့လဲ။ ဒီလူမှ မမှတ်မိရင် ဘယ်သူမှတ်မိမလဲ”

“စာရေးဆရာမကတော့ ပြောတတ်တယ်”

“ဘာမှမဆိုင်ပါဘူးနော်”

ကိုဝေက ထူးညီကိုကြည့်၍ မေးဆတ်ပြသည်။ “ဘယ်သူလဲ”
“သူသောသဘော။”

“စိန်ရဲ့မိတ်ဆွဲပါ ခန့်ထူးညီတဲ့။ ဒီပြဲမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ လာဆုံတာလေ။ ထူးညီ...ဒါ တို့နဲ့ တစ်ကျောင်းတည်းမေ့တာတစ်ခုတည်း သူငယ်ချင်းတွေ ကိုဝေထွန်းတဲ့”

နှစ်ယောက်သား ခေါင်းညိတ်အသိအမှတ်ပြုကြပေမယ့် ညီညီညွတ်တကားမှ မပြောကြ။ ကိုဝေက စိန်ဘက်သို့လှည့်၍-

“နင်ကော ဘယ်လိုလဲ...မကျွတ်သေးဘူးလား”

“နင့်ကို စောင့်နေတာလေ”

“ငါက ယူတော့မှာဟ...နင် ကျွန်ရစ်ပြီပေါ့။ စိတ်မကောင်းပါဘူး သူငယ်ချင်းရယ်။ ကျွတ်...ကျွတ်”

“အခုတ်ပလုတ်”

ပြောမမှာ ဆိုမမှာ ခင်မင်လာသော သူငယ်ချင်းတွေဖို့ မည်သည့်သဘောမှမပါချေ။

ကိုဝေက ကျောင်းမှာကတည်းက စိန်တို့ရဲ့ အခိုင်းခံ၊ အန္တတာဆည်းခံတတ်သည်။

စိန်နှင့်ဆရာရဲ့ကိစ္စတုန်းကလည်း ဘေးမှ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ခဲ့ကာ ဆရာကို ထိုးမယ်ကျိတ်မယ် တက်ကဲ။

စိန်တို့ပြန်တော့ ရှစ်နာရီခွဲ။ အတော်မှောင်နေပြီ။

ဘဝန်း (၁၄)

“စိန်ကို ကျွန်တော် လက်ထပ်ပါရစေ”

“ဘယ်လို”

ဆိုင်းမဆင့် ငုံ့မဆင့် ကြားလိုက်ရသောစကားအတွက် စိန်
အံ့သြလွန်းစွာ အာမေဋိတ်တစ်လုံးပဲ ထွက်သွားနိုင်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ စိန် ကျွန်တော်နဲ့စိန် လက်မထပ်လို့ မဖြစ်တော့
ဘူး”

တစ်ယောက်တည်း ခေါင်းယမ်းပြီးပြောကာ စိန်ဘက်ကို လှည့်
မကြည့်ဘဲ ကားကို လှူရှင်းသောလမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် ချရပ်လိုက်
သည်။

စိန်ကတော့ ခုထက်ထိ စကားမပြောတတ်သူတစ်ယောက်လို
ကျွန် သူက စိန်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လာပြီး-

“ကျွန်တော် စိန်ကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး”

“ရှင့်စကား ဘယ်အတိုင်းအတာထိ ရောက်သွားသလဲ ရှင်
သိရဲ့လား ခန့်ထူးညီ”

“ကျွန်တော် သိပါတယ် စိန်...ကျွန်တော် စိန်ကိုချစ်တယ်ဆို
တာ အပြစ်လား။ လွတ်လပ်တဲ့ယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်က
လွတ်လပ်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်တယ်လို့ပြောခွင့် မရှိရ
ဘူးလား...စိန်”

“မရဘူး...လုံးဝ ပြောခွင့်မရှိဘူး။ ရှင့်ကို ကျွန်မ မိတ်ဆွေ
တစ်ယောက်လို သဘောထားခဲ့တာ။ စိတ်ထဲမှာလည်း သတ်မှတ်ခဲ့
တာ။ ရှင်ဟာ ကျွန်မမိတ်ဆွေလို့...ရှင်ကတော့”

စိန် ဆက်မပြောချင်တော့သည့်ပုံစံနှင့် စကားရပ်ထားတော့
သူက စိန်မျက်နှာလေးကို တစ်ဖက်မတ်မတ် ဝေးကြည့်ကာ-

“စိန်ဘက်က ဘယ်လိုမှ သဘောမထားတာလည်း မှန်တယ်။

အဲဒါ စိန်ရဲ့လွတ်လပ်ခွင့်ပဲ။ ကျွန်တော့်ဘက်ကလည်း စိန်ကို ချစ်ခွင့်
ရှိတယ်။ အဲဒါ အပြစ်လား စိန်”

“အပြစ်ပဲ...ရှင့်လိုလူကို ကျွန်မ ရွံတယ် ခန့်ထူးညီ။ ကျွန်မ
ဟာ ရှင့်ထက် အသက်ကြီးတယ်ဆိုတာကော ရှင် သိရဲ့လား”

“အသက်လေး နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်လောက်ကွာတာ စာဖွဲ့စရာမရှိ
ဘူး စိန်...အသက်ဘယ်လိုပဲကွာကွာ အဓိကက အိမ်ထောင်ဦးစီး
တစ်ယောက် ကိုယ့်အိမ်ထောင်ကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း ထိန်းနိုင်ဖို့ပဲ မဟုတ်

လား။ အသက်အရွယ်ကွာလို့၊ ဘာလို့ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေ ကတော့ ရိုးလွန်းပါတယ် စိမ့်ရယ်... အသက်အရွယ်ကွာလို့ အိမ်ထောင်ဘက်မဖြစ်ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ထက်ကြီး တဲ့သူ၊ ကျွန်တော့်ထက်ငယ်တဲ့သူကို ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်ဘက် အဖြစ် မရွေးရတော့ဘူးတဲ့လား။ အဲဒါဆိုရင် ဘယ်တရားမျှတတော့ မလဲ။ အချစ်ဆိုတာ အသက်အရွယ်အပိုင်းအခြားမှ မရှိတာ”

“ချစ်လို့ရသလား... မရသလား ကျွန်မကို လာမေးအဲ့။ ကျွန်မ ကတော့ ကျွန်မထက်ငယ်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်တော့မှ အိမ် ထောင်ဘက်အဖြစ် ရွေးချယ်မှာမဟုတ်ဘူး”

စိမ့် စကားကုန်ပြောပြီး သူ့မျက်နှာကို မကြည့်တော့ဘဲ မျက်နှာ လွှဲပစ်လိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာ ခါးသီးသောခံစားချက်တွေက ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ တို့ကြောင့် စိမ့် ယောက်ျားလေးတွေနှင့် မခင်ချင်တာ။ ယောက်ျား လေးတွေရဲ့ခင်မင်မှုက ဘယ်တုန်းက စစ်မှန်ခဲ့ဖူးလို့လဲ။ အသားလို၍ အရိုးတောင်းခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“စိမ့်”
“.....”

“ဒီဘက်လှည့်ပါဦး... ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော်ပြောတာ နားထောင်ပေးပါဦး”

“မပေးနိုင်ဘူး... ရှင်ကိုခင်မိတာကိုက ကျွန်မအမှားပဲ။ ဟုတ် တယ်... ကျွန်မမှားတာ။ ရှင် မမှားဘူး”

“စိမ့် မမှားသလို ကျွန်တော်လည်း မမှားဘူး စိမ့်”

စိမ့် ဘာမှမကြားချင်တော့၍ နားနှစ်ဖက်ကို လက်နှင့်ပိတ်၍ ခေါင်းယမ်းပစ်လိုက်သည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်စကားတွေကို နားထောင်ရတာ စိမ့်နှလုံးသားကို ဖီးတင်ရှို့ခံနေရသလိုပဲ။

“လူပျိုတစ်ယောက်က အပျိုတစ်ယောက်ကို ချစ်မိတာ အပြစ် နှိုလား။ စိမ့်ရဲ့သဘောထား ကျွန်တော့်အပေါ် ဘာလို့ ဒီလောက်ထိ ခါးသီးနေသလဲ မသိရပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ စိမ့်ကို ချစ်တယ်။ လက်ထပ်မယ်”

“ဟင့်အင်း”

စိမ့် ခေါင်းတွေချာလပတ်လည်အောင် ခါးယမ်းရင်း မျက်ရည် တွေ တပေါက်ပေါက် စီးကျလာသည်။

စိမ့် ပေးလိုက်တဲ့ဖြူစင်မှုတွေရဲ့ရလဒ်က ဒီစကားတွေ ကြားရဖို့ တဲ့လား။

“သွား... ရှင်... သွား... ကျွန်မ ကားပေါ်ကဆင်း။ ဘာစကား မှ ထပ်ပြီးမကြားပါရစေနဲ့နော်”

“စိမ့်”

“ဟင့်အင်း... ရှင် ထပ်မပြောနဲ့။ ကျွန်မ လိုချင်တဲ့ခင်မင်မှုတွေ ထဲ ဒီလိုစကားတွေ မျှော်ကိုးဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ရှင် ချစ်စရာလည်း ခေါ်ဘူး။ ကျွန်မကို လမ်းမှာတွေ့ရင်တောင် ရှင် ခေါ်စရာမလိုဘူး။ အခု ဆင်းပါ။ ရှင်တို့ယောက်ျားတွေက အတ္တသမားတွေ။ ကိုယ်စိတ် ချမ်းသာဖို့ ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ”

“စိမ့်”

သူက မခံရပ်နိုင်သလို အော်ကာ စိမ့်ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တင်းတင်း ကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ပြီး စိမ့်မျက်နှာကို သူ့မျက်နှာနှင့် နီးအောင်ဆွဲလိုက် သဖြင့် စိမ့် ဖရိုဖရဲဖြစ်ကာ သူ့ရင်ခွင်ထဲရောက်သွားသည်။

သူက စိမ့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ကားကူရှင်မှာ ဖိကပ်ကာ စိမ့်မျက်နှာ နားမရောက်တရောက်တွင် သူ့မျက်နှာကို ရပ်လိုက်သည်။

“ဒီစကားဟာ ကျွန်တော် သိပ်ချစ်တဲ့ စိမ့်ပြောနေလို့ သည်းခံ လိုက်တာပါ။ ယောက်ျားတိုင်းကို စိမ့် တွေဖူးတဲ့လူလို မစွပ်စွဲပါနဲ့။”

“ရှင်”
“ဖြန်း”
“စိမ့်”

စိမ့်ရင်ထဲက ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲကုန်ကာ သူ့ပါးကို လက်ဖြူ ရိုက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့လက်ကို အတင်းရုန်း ကာ-

“ဟုတ်တယ် အတူတူပဲ။ နာတတ်ရင် နာလိုက်၊ မုန်းလိုက်... ရတယ်... မလွမ်းတတ်ဘူး။ ဖယ်စမ်း... ရှင်ယာ အခွင့်အရေးသမား”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်က အခွင့်အရေးသမား။ အဲဒါ ဘာ ဖြစ်လဲ။ စိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့လက်ဖဝါး ဒီလောက်ပြင်းထန်မှန်း ကျွန်တော် မသိခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် စိမ့်ပေးတာကို ကျွန်တော်ယူသလို ကျွန်တော်ပေးတာကိုလည်း စိမ့် ယူရမယ်”

“ရှင်... လွှတ်”

တစ်ချက်ကလေး အငိုက်မိစဉ်ခဏမှာ စိမ့် သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ တင်းကျပ်စွာ ရောက်ရှိသွားသည်။

စိမ့်မျက်နှာနားသို့ တိုးကပ်လာသော သူ့မျက်နှာကြောင့် စိမ့် ကပျာကယာ ရောင်လိုက်ပေမယ့် မေဖျားထက်မှာ နွေးခနဲ။ သို့သော် စိမ့်မျက်နှာ မည်သို့လွှဲလွှဲ စိမ့်မြင်ကွင်းအားလုံး မှောင်အတိ။

ရှက်ဒေါသနှင့် မခံမရပ်နိုင်သမျှ စကားပြောဆိုခွင့်မရှိခဲ့။ မူးမိုက်ခနဲဖြစ်ကာ မျက်ရည်မခိုင်ဘဲကျလာစဉ် သူက စိမ့်ကို အသာလွှတ်ပေးသည်။ သူ့ကို ထုရိုက်ဖို့ထက် ရန်ပင်မတွေ့နိုင်။ သူ့ကို ကျောခိုင်းကာ ကားပြတင်းမှန်မှာ မျက်နှာကပ်ကာ ငိုကြွေးမိသည်။

“လူယုတ်မာ”

သူက စိမ့်ပခုံးထက်မှာ မေးဖျားဖွဖွလာတင်သည်။ စိမ့် မုန်းတီး စာကျင်စွာ ခါထုတ်ပေမယ့် မရချေ။ သူက နူးညံ့သောလေသံနှင့်...

“စိမ့် မငိုပါနဲ့လို့ ကျွန်တော် မပြောချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ကြေညာတယ်။ ဒီနေ့ ဒီချိန်ကစပြီး စိမ့်ကို အတိအလင်း ညည်းစားစကားပြောမယ်”

“မပြောနဲ့... နင့်ကို ငါ မုန်းတယ်”

သူက ကားပေါ်ကဆင်းကာ တံခါးပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ စိမ့်ရှိရာဘက်ကို လျှောက်လာကာ ခါးကိုင်း၍-

“စိမ့် ဒီနေ့ညလေးကြောင့် ရင်ခုန်သံတွေမြန်ပြီး အိပ်မပျော် ဖြစ်နေဦးမယ်... ဝှက်နိုင်”

ဘခန်း (၁၅)

“ညီမလေး...ဖုန်းလာနေတယ်”

အိမ်ခန်းအပြင်ဘက်မှ ပြော၍ ပြန်လှည့်ထွက်သွားသည့်ခြေသံကို ကြားရ၏။

မျက်နှာမပျက်အောင် ထိန်းထားရပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ ကြေကွဲမဆုံး၊ ရှိနေဆဲ။ ယခုထက်တိုင် မှန်ထဲမှာ မြင်နေရသော ကိုယ့်မျက်နှာကိုမြင်တိုင်း ရှက်ရွံ့နာကျင်မှုတွေ ပြန်လည်ခံစားရ၏။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေသော မမနှင့်ဆရာတို့ရှေ့ရောက်တော့ မျက်နှာကိုငုံကာ ဖုန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဟယ်လို”

“စိန်”

“ဒီမှာ ခန့်ထူးညီ...နင် ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး။ ငါ ဒီလောက်ထိ ပြောနေတာ နင် မနာတတ်ဘူးလား။ မရက်တတ်ဘူးလား။ ငါ ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်။ နင့်အသံကို ငါ မကြားချင်ဘူး။ ငါ့မျက်စိအောက် နောက်ဘယ်တော့မှ လာဖို့မကြိုးစားနဲ့”

“ဂျောက်”

စိန် ပြောလည်းပြော၊ ဖုန်းပလပ်ပါ ဖြုတ်၍ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

“စိန်”

မမရဲ့လေသံတင်းတင်းကြောင့် စိန်ရဲ့ခြေလှမ်းတွေ တုံ့နေသွားရသည်။ သို့သော် စိန် လှည့်မကြည့်ပါ။ မမက စိန်အနောက်ဘက်သို့ လျှောက်လာရင်း-

“နင်တစ်လုံး ငါတစ်လုံး ပြောရလောက်အောင် ဒေါသကြီးစရာ ဘာရှိလို့လဲ။ အခုတလော ညီမလေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“.....”

“လူလိမ္မာသား ယဉ်ပါး၊ လူမိုက်သား ရမ်းကားဆိုသလို တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကိုယ့်မိဘ၊ ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်းပဲ ပြောခံရမှာ။ ခန့်ထူးညီနဲ့ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မမ”

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဆရာလည်းရှိနေသည့်အတွက် စိန် ဘာမှပြောမထွက်။ မပြောချင်သဖြင့် စိန် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

တံခါးကို လော့ချကာ ထိန်းချုပ်ထားရသမျှ မျက်ရည်တွေ

အရည်ပျော်ကုန်ရသည်။

အများအမြင်မှာတော့ ဒီလောက်ကလေးများဟု ထင်စရာရှိစေမယ့် စိန်တို့မိန်းမသားဆိုတာက ကိုယ့်ချစ်သူကိုသာ အနမ်းဦးဆက်ချင်သူ။

အချို့သော မိန်းကလေးတွေအတွက် ဘာမှမဟုတ်သည့်အရာမစိန်အတွက်ကတော့ ကြေကွဲမဆုံး၊ ထိခိုက်မဆုံး ဖြစ်ရသည်။

စိန် အနေအထိုင်မတတ်ခဲ့၍များ သူ လက်ရဲဇက်ရဲနိုင်ခဲ့စေသလား။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

“ညီမလေး”

“.....”

တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ မမရဲ့ခေါ်သံကြားတော့ စိန် ရှိုက်ဆီမထွက်အောင် ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားမိသည်။

“ခန့်ထူးညီက ညီမလေးကို”

“မမ...စိန် တောင်းပန်ပါတယ်။ ဘာမှမမေးပါနဲ့။ စိန်

တစ်ယောက်တည်းနေပါရစေ”

“ခန့်ထူးညီ...ညီမလေးကို ဘာလုပ်လို့...မမကိုမှ မတိုင်သီ

ရင် ဘယ်သူ့ကို တိုင်ပင်မလဲ။ မမ စိတ်ပူနေပြီ၊ ဘာဖြစ်သလဲ ပြောစမ်း”

တကယ်တော့ စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်လာသော မမရဲ့လေသံကြောင့် မျက်ရည်တွေကို ဖြစ်သလိုသူတကာ-

“မမ”

“ပြောလေ...ညီမလေး...ပြော”

“စိန်နဲ့သူ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့အကြောင်း ဘာမှစိန် မသိချင်ဘူး။ မမ စိုးရိမ်သလိုလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ မမ စိတ်အေးအေးနေပါနော်”

မမရဲ့သက်ပြင်းချသံကြောင့် စိန် နှုတ်ခမ်းကိုက်လိုက်စဉ် မျက်ရည်တွေက စီးကျလာပြန်သည်။

“အင်းလေ...ဒါဆိုလည်း မမ စိတ်မပူတော့ပါဘူး။ ညီမလေးလည်း ဘာမှမတွေးဘဲ အိပ်လိုက်တော့...ဟုတ်လား”

မမရဲ့ခြေသံက တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားသည်။ စိန် နံရံမှာ ကျောခိုထိုင်ချလိုက်သည်။

မမရယ်...

စိန်လေ သူ့အပေါ်မှာ တော်တော်ယုံကြည်ထားမိခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သူလည်း ယောက်ျားထဲက ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ စိန်အပေါ်မှာ အခွင့်အရေးယူရက်တယ်။

စိန်ကိုသာ တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် စိန်အပေါ် နားလည်အောင် သူ ပထမဆုံး ကြိုးစားသင့်တယ်။ စိန်အပေါ်မှာ နားလည်ဖို့ မကြိုးစားဘဲ စိန်က ချစ်တယ်လို့ အပြေမပေးသေးဘဲ စိန်ကို သူ အထင်သေးပြုတယ်။

စိန်သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ထိုကိစ္စကြီးကို တွေးပြီး တနံ့နံ့ ခံစားနေဆဲ။ မမတို့ကတော့ အလိုက်တသိဖြင့် စိန်ကို ဘာမှမမေး၊ ဘာမှမပြောချေ။

“စိန်”

“ဟင်”

ဧည့်ခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေပေမယ့် စိတ်က ဖွင့်ထားသော တီဗွီဆီမရောက်။ ရုတ်တရက်ခေါ်သံကြောင့် ဆော့ကြည့် လိုက်မိတော့ အလန့်လန့် အဖြန့်ဖြန့်။ ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်သွား ကာ-

“နင်...နင် ဘာလာလုပ်တာလဲ။ သွား...အခုထွက်သွား ခန့်ထူးညီ”

“စိန် ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ အဲဒီလောက်ထိ ခါးခါး သီးသီး ဖြစ်နေရတာလဲ”

စိန်ပုံစံကလည်း မျက်ရည်လည်ရဲ့။ သူ့ပုံစံကလည်း စိန်နဲ့ ဆတ်ဆတ်ထိမခံဖြစ်နေခြင်းကို မခံမရပ်ဖြစ်နေဖွယ်။

“နင်နဲ့ပြိုင်ပြီး ငါ ဘာစကားမှမပြောချင်ဘူး”

စိန် ရှေ့တိုးလာသောသူကို ထိတ်လန့်စွာ ကြည့်၍ နောက်ပြန် တိုးဆုတ်ကာ လက်ညှိုးထိုး၍ ပြောလိုက်သည်။

မမနှင့်ဆရာက ကျောင်းမှ၊ ဆေးရုံမှ ပြန်မရောက်လာသေး အေးရီက အတူးလေးကို သွားကြိုနေသည်။

အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိမှန်းသိလို့ သူ တမင်ရောက်လာတာလား မျက်စိက ကောက်ထုစရာ၊ ကောက်ပေါက်စရာတစ်ခုခုထိ အလျင်အမြန် ရှာဖွေမိသည်။

“ကျွန်တော့်က အဲဒီလောက်ထိ ကြောက်စရာကောင်းဆဲ သလား စိန်”

စိန် ဘာမှမပြောဘဲ နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်ရင်းနှင့် ဆိုတာခုံနဲ့

ဆိုင်မိသွားသည်။

“ဒုန်း”

“စိန်”

အားသို့ တိုးကပ်လာသောကြောင့် စိန် ကြောက်လန့်သွားကာ “သွားနော်...နင် ငါ့အသားကို ထိဖို့ မကြိုးစားနဲ့။ ဒီတစ်ခါ ငါ့ကို ခမ်းဖို့ ကြိုးစားရင် နင့်ကို သတ်ပစ်မယ်...သိလား”

စိန် ပြောနေပုံကို သူက ပြုံးတော့ စိန် ပို၍ ဒေါသဖြစ်ရသည်။ အခုတော့ မင်း ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲဟု စိန်ကို လှောင်ချင်တာလား။

“စိန် ဘာမှစိတ်မပူနဲ့။ ဒီတစ်ခါ စိန် သဘောမတူဘဲ တွန့်တော် ဘာမှမလုပ်ဘူး။ ထိုင်ခုံပေါ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ပါ။

စိန်နဲ့ကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးစရာရှိတယ်”

“ဘာမှဆွေးနွေးစရာ မရှိဘူး”

သူက စိန်ကို ကလေးဆိုးတစ်ယောက်ပမာ သဘောထားလျက် စိန်ရဲ့မှာ မတ်တတ်ရပ်ကာ ခါးကို ငုံ့မိုးကြည့်လျက် ရှိသည်။

ပြီးတော့ စိန်မျက်ရည်တွေသုတ်ဖို့ လက်လှမ်းလာသော သူ ထက်ကို ပုတ်ထုတ်ပြီး ဆိုဖာနောက်မှီနားသို့ တိုးကပ်ကာ-

“မထိနဲ့...သွား...နင့်လို ရယူဖို့ကြံနေတဲ့လူ ငါ အသိထဲမှာ နေဘူး”

“စိန်”

ခါးမတ်သွားကာ စိန်ကို မယုံနိုင်သလို ကြည့်လာသောသူကို အမေ့စိုက်ပါ။ ရင်ထဲမှာ ဟိုတစ်နေ့က ပြောမထွက်ခဲ့သောစကားတွေ တရစပ် ထွက်ပေါ်လာသည်။ အရောင်အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲသွား

သော သူ့မျက်နှာရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို သိဖို့ စိမ့် မကြိုးစားပါ။

“ငါ့ရဲ့ချစ်သူဟာ နင် ဘယ်တော့မှဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။
အဲဒါ နင့် သေချာနားထောင်သွားလိုက်။ မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့
အားနည်းချက်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး စော်ကားရဲတဲ့ နင့်ကို ငါ အထင်
မကြီးဘူး။ နင့်ရုပ် သိပ်ချောတာ ငါ လက်ခံပါတယ်။ အဲဒီရုပ်ရည်နဲ့
တခြားမိန်းကလေးတွေကို ဖြားယောင်းလို့ရရင်ရမယ်။ ဒါပေမယ့် အဲ
ထဲမှာ ငါ မပါဘူး။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဖြားယောင်းမှုနောက်
ကို ကောက်ကောက်ပါအောင်လိုက်တဲ့ထုံးစံ ငါ့ရာဇဝင်မှာ မရှိဘူး။”

“တော်ပြီလား စိမ့်”

စိမ့်ကို ကြေကွဲစွာ...နောက် မှဲပြုံးနှင့် နာကျင်စွာ စိုက်ကြည့်ကာ
သူ ချာခနဲ ကျောခိုင်းပစ်ပြီး-

“စိတ်ချ...စိမ့်၊ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မှီချိုးမျှစ်ချိုး ပြောတာ
ခံတဲ့ယောက်ျားထဲ ကျွန်တော် မပါဘူး။ အသက်လောက်ချစ်နေပါစေ
ချစ်တာကို ရင်ထဲမှာသိမ်းပြီး အသည်းကွဲခံမယ်။ စိမ့် ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့
စိမ့် ပျော်နိုင်ပါစေ။ စိမ့်မျက်စိရှေ့ရောက်မလာအောင် ကျွန်တော်
ကြိုးစားမယ်။ အဲဒါ စိမ့်ရဲ့စကားကို နားထောင်ပေးလိုက်တာမဟုတ်
ဘူး။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့မာနပဲ။ ကိုယ့်အပေါ် အလိုမရှိတဲ့ မိန်းမ
ကို ဓယခံမိတာ ကျွန်တော်ရာဇဝင်မှာ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးပဲ”

လုံးဝ လှည့်မကြည့်ဘဲ ထွက်သွားသော သူ့ကို ငြိမ်သက်စွာ
ကြည့်နေခဲ့မိသည်။

ဘဝန်း (၁၆)

“အရှုံးများနဲ့ အိပ်တော့မယ်...ခေါင်းထဲမှာ မူးဝေနေဆဲ...
ပေ့ပစ်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့...အလူးအလဲမှာ ငါ့ရင်ဘတ်ထဲ...ဒီအဖြစ်
အပျက်တွေ ဘာအတွက် ငါ့ဘဝကို နင်းခြေ...ငါ့စိတ်ဓာတ်တွေ
ပြိုလဲ...နေ...လောင်ကျွမ်းသွားပြီ ဗလာ...နတ္ထိ...ငါ
လမ်းပျောက်နေခဲ့...ပြီ...ယုံကြည်ရာ ရွေးပြီးမှ မှားသွားတဲ့အခါ
မင်း အိပ်မက်မှာ ဒီတစ်ခါ ငါ ခဏလောက် ရှိနေခွင့်ပေးပါ”

“ထူးညီ”

သူ့နောက်က ခေါ်လိုက်သော ဝေဠုရဲ့အသံကြောင့် သူ့ဂီတာသံ
ရပ်သွားသည်။ သို့သော် သူ နောက်သို့ လှည့်မကြည့်ပါ။

ဝေဒနာပြင်းထန်လွန်း၍ သေဆုံးသွားလျှင်တောင် ဒီဝေဒနာတွေ
တို့ ဘယ်သူမှ မမြင်စေချင်ပါ။

သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးက စာနာသလို ကြည့်လာတဲ့အခါ စိန်ရဲ့စကားသံများကို ပြန်ကြားယောင်မိသည့်အခါ ပေါက်ကွဲချင်လာမည်။

“မင်းကို ငါတို့ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုကြီးလေးနေတာတော့ မဖြစ်သင့်ဘူးထင်တယ်”

ဝေဠုရဲ့လေသံက စာနာသံအပြည့်။ ဘာကိုမှန်းမသိ၊ နာကြည့်စွာ တောက်တစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်လိုက်ကာ ဂီတာကို ဘေးသို့ချပြီး-

“အေးပါ ဝေဠုရာ...မင်းတို့ရဲ့စာနာစကားကိုလည်း ငါ နားလည်ပါတယ်။ စတွေ့ခဲ့တာ သိပ်မကြာသေးပေမယ့် ရင်ထဲက အသည်းနှလုံးမဟိုထိ အိဒီမြားစိုက်ဝင်သွားလိုက်လိမ့်မယ်လို့ ငါ မထင်ဘူး”

“ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လား”

သူဟာ ရချင်တာကို မရတဲ့အခါ ရူးသွပ်ခန့်ပေါက်ချင်သည့်ပုံစံ ပေါက်နေပြီလား။

ဒီလောက် ယောက်ျားတွေအပေါ် အထင်သေးတဲ့ မိန်းမ၊ နေလိုက်စမ်းပါဟုဆို၍ရပေမယ့် ခံစားတတ်သော နှလုံးသားတစ်ခု တတော့ ခါးလည်ကနေ ဖြတ်ကိုင်ရိုက်ခဲလိုက်ရသကဲ့သို့ တဆတ်ဆတ် နာကျင်နေတာကိုတော့ ဘာနဲ့ အလဲထိုးပစ်ရမလဲ။

မရနိုင်ဘူးဆိုရင် ပိုလိုချင်တဲ့ လူ့သဘောကို နားလည်ပေမယ့် မာနကို အခါခါ ထိခိုက်စော်ကားလာသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို မြင်ယောင်တဲ့အခါ...

မင်း ခြေလှမ်းကျူးရဲကျူးကြည့်၊ ဒူးကျူးဒူးဖြတ်မယ်၊ ခြေကျူး ခြေဖြတ်မယ်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အခိန့်တွေပေးနေမိတာက ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

သေချာတာတစ်ခုက ကိုယ်က အမွန်မြတ်ဆုံး၊ အသန့်စင်ဆုံး အားရှိခဲ့သော အချစ်အပေါ် စော်ကားခဲ့ခြင်းမို့ နောက်တော့ အစော်ကား ခံနိုင်တာလည်းပါသည်။

“အချစ်ကို ပေါ့သေးသေး သဘောထားတဲ့ ထဲမှာ ငါ ဘယ်တော့မှ မပါခဲ့ဘူး။ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သွားတယ် တာတယ်၊ လည်တယ်ပတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဆုံးစွန် သူတို့ရဲ့လက် ထလေးသော်မှ အသားယူပြီး ကိုင်လိုက်မယ်ဟုဆိုတဲ့ စိတ်ရှိင်းစိတ် နီကံ ငါ့ဆီမှာ ဘယ်တော့မှမရှိခဲ့ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ကိုယ် တွင့်တရားနဲ့ပတ်သက်ပြီး အစွန်းထင်းမခံနိုင်ခဲ့ဘူး”

“ငါတို့ နားလည်ပါတယ် ထူးညီရာ”

“နေဦး...ငါ့စကား မဆုံးသေးဘူးလေ”

ကြားဝင်ပြောဖို့ပြင်သော စော်ဗလကို လက်ကာပြကာ သူ ဘေးလိုက်သည်။ သူ့ပုံစံက ဒဏ်ရာရနေသော ကျားနာတစ်ကောင်လို။

စော်ဗလနှင့်ဝေဠုကလည်း မျက်နှာတစ်ခုလုံး တင်းထွက်ပြတ် ထွက်မတတ် အကြိတ်နေသော ခန့်ထူးညီကိုကြည့်ပြီး ဘယ်လိုဖြေသိမ့် ခြင်းမသိ။

စိန်နှင့်ထူးညီ ဘာတွေဖြစ်လို့ ဘာတွေပြောဖြစ်ခဲ့ကြသလဲ ဘာမှ သေချာမသိသဖြင့်လည်း သူတို့ မဖျောင်းဖျရဲတာပါသည်။

ခန့်ထူးညီက တော်တော်ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံရခက်နေသည့်ပုံစံ။

“မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်မြတ်နိုးမိလို့ အမြတ်တနိုး နမ်းရှိုက်မိတာက ရမက်သားကောင် ဖြစ်ရောလား။ စိန် သူ တော်တော် အပြောပက်စက်တယ်။ ငါ သိပ်ချစ်တဲ့နှုတ်ခမ်းက ငါ့ကို နာကျင်စေမယ့်စကားမျိုး ပြောထွက်တယ်။ သူပြောမှပဲ ငါဟာ ဘာမှရစရာ သုံးစရာမရှိတော့တဲ့ကောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်”

“မင်း မေ့ပျောက်နိုင်မယ်ဆိုရင် ပြီးတာပဲလေ”

“မေ့ပျောက်ပစ်ရမယ် ဟုတ်လား...အချစ်ဆိုတာ အလွယ်တကူ မေ့ပျောက်လို့ရလား ဝေဠု”

ရစ်စရာမရှိ ကြံဖန်ရစ်နေသော ခန့်ထူးညီကို ကြည့်ပြီး ဝေဠု တစ်ယောက် ဘာပြောပြော ပြေးပေါက်မရှိသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ မမူးဘဲရစ်တာ ခန့်ထူးညီကို ပြောတာပဲဖြစ်ရမည်။

အချစ်ဆိုတာ မေ့ပျောက်၍ရလား၊ မရသလား တို့ လာမေးနဲ့။ မစိန်ကို သွားမေးချေဟု ဘုတောတောပစ်လိုက်ချင်မေမယ့် ဇော်ဝလက မျက်ရိပ်ပြသည်။

ပြောချင်တာပြောပါစေဆိုသည့်ပုံစံ။ ထွက်သွားပြန်လျှင်လည်း သူခံစားချက်ကို နားမထောင်ရကောင်းလား ပြောမည်။ နားထောင်ပြန်တော့လည်း ချည်တိုင်ကစွားလို ဘာပြောပြော ဦးတည်ရာက တစ်ခုတည်း။

“သူ့ကို ငါ မမေ့ပျောက်နိုင်ဘူး။ ဘယ်တော့မှလည်း မေ့ပျောက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်ထိ ပြောထွက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ရှေ့ ငါ ဘယ်တော့မှ သွားမှာမဟုတ်ဘူး ဝေဠု” တစ္ဆတ်ထိုးဆန်သော ထူးညီနှင့် မချစ်တတ်သော မစိန်တို့ကြား

မှအားတိုင်ဖြစ်နေရသော သူတို့ မမသိမ့်တို့ကြားထဲကနေ စိတ်ဆင်းရဲအနေခက်ရသည်။

မမသိမ့်ကလည်း မစိန်ကို အနည်းငယ် ဆူငေါက်ပေးလိုက်သော်လည်း မည်ကဲ့သို့မှ မပြောင်းလဲကြောင်း ပြောသည်။

ကမ္ဘာဦးလူသားဘဝကတည်းက လူသားတွေ ချစ်ကြကြိုက်ကြညားကြလာတာပါပဲ။

အချို့ကို စာချွတ်ထွင်နေကြသူလည်း ရှိပါရဲ့။ သို့သော် ဤမျှ ချောလည်ကြောင်ပတ် ပွေလီလွန်းသောအဖြစ်မျိုး မကြုံဖူးပါ။

ကြားနေလို့မရမှတော့ ဘေးထွက်ရုံကလွဲ၍ သူတို့ ဘာတတ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

ဒါမျိုးက သူ့အရှိန်နှင့်သူ လွတ်ထားတာပဲ ကောင်းပါသည်။ ကြားဝင်စေ့စပ်ပေးခါမှ ပေါင်းသည့်လမ်းမရောက်ဘဲ ကွဲသည့်လမ်းသို့ ရောက်သွားဦးမည်။

နှစ်ယောက်သား သူ့အရှိန်နှင့်သူ အရှိန်တက်ပြီး အရှိန်တန်သွားတော့ သတိရတာ၊ လွမ်းတာနှင့် ဖြစ်လာတော့မည်။

အခုတော့ ရစ်ချင်သလောက်ရစ်၊ ပတ်ချင်သလောက်ပတ်တော့ ထူးညီရေ...

“ဒါဆိုလည်း နာတာလည်းနာ၊ လွမ်းတာလည်းလွမ်းပေါ့ ထူးညီရာ...ဒါပေမဲ့ လုပ်ငန်းပိုင်းတော့ မထိစေနဲ့ပေါ့ကွာ။ မနေ့က ဗုဒ္ဓည်းသစ်ပို့တာ သွားကြည့်မယ်ဆိုပြီး မင်း မသွားခဲ့ဘူး။ ဒီနေ့ နယ်ကိုယ်စားလှယ်တွေ ပစ္စည်းလာပို့တော့ ငါနဲ့ဝေဠုနှစ်ယောက် နေဘူး။ မင်းပဲရှိတယ်ဆိုတော့ တို့ စိတ်ချလက်ချထားခဲ့တယ်။ အဲဒါ

မင်း ကိုယ်စားလှယ်တွေကို ထွက်မကြည့်ဘဲ အလုပ်သမားတွေနဲ့ လွှဲထားတယ်ဆိုတော့ သိပ်မဟုတ်သေးဘူးကွာ... အချစ်ရေးကြောင့် ကိုယ့်ရဲ့ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်တွေ မပျောက်စေချင်ဘူး သူငယ်ချင်းရာ”

သူ့ကိုပြောပြီး ဇော်လနှင့်ဝေဠုက အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ သူ ဆုံလည်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်စဉ် အတင်းမေ့ဖျောက်ထားသော စိန်ရဲ့အသံတွေက သူ့နားထဲမှာ ဝင်ရောက်လာပြန်သည်။

“ငါ့ရဲ့ချစ်သူဟာ နင် ဘယ်တော့မှဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့မှာ နင့်လို မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အားနည်းချက်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ဇော်ကားတတ်တဲ့မိတ်ဆွေ မရှိဘူး။ နင့်ရုပ်ရည် သိပ်ချောတာငါ လက်ခံတယ်။ အဲဒီရုပ်ရည်နဲ့ တခြားမိန်းကလေးတွေကို ဖြားယောင်းလို့ ရရင်ရမယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီထဲမှာ ငါ မပါဘူး။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဖြားယောင်းမှုနောက်ကို တကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ရိုးထုံးစံ ငါ့ရာဇဝင်မှာ မရှိဘူး”

မဟုတ်ဘူး။

စိန်ထင်သလို စိန်ကို အထင်သေးပြီး ကိုယ်ထိလက်ရောက်ကျူးလွန်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်တော့်ရဲ့အချစ်တွေကို စိန် လက်မခံရင်နေပါ။ ဘာလို့ ဇော်ကားခဲ့တာလဲ။

ဘဝနန်း (၁၇)

“ညီမလေး မှားတယ်” တဲ့။

ထို့နောက် စိန်အပေါ် ဘာစကားမှ ဟက်ဟက်ပက်ပက် သိပ်မပြောတော့ချေ။

စိန် မိုးရွာထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်သွားနေပေမယ့် ထီးဆောင်းဖို့လည်း သတိမရ၊ ထီးယူဖို့လည်း သတိမရပါ။ ဝတ်ဝန်းကျင်မှာ ဆူညံစွာ အော်ဟစ်နေသံများကိုလည်း မကြားပါ။ မိုးရေတွေနှင့်အတူ မျက်ရည်တွေရော၍ စီးဆင်းသွားခဲ့သည်။ စိန်မှာ အပြစ်တွေ အရမ်းကြီးသွားခဲ့သလား။

“မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်ရေးဆိုခွင့် ခန့်ထူးညီမှာ မရှိဘူးလား။ သူချစ်နေတဲ့မိန်းမက အိမ်ထောင်သည်မှ မဟုတ်တာ။ ညီမလေးနဲ့ အပြောအဆိုတွေက အရမ်းကာရော တရားလက်လွတ်ဖြစ်တယ်။ အချစ်ဝတ္ထုတွေရေးနေပြီး အချစ်ကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမလဲ မသိတာ

လား။ မသိချင်ယောင်ဆောင်တာလား။

ဟင့်အင်း...မမရယ်...စိမ့် အချစ်ကို သိပ်ခံစားတတ်ခဲ့ဖူးလို့ အခု ချစ်ရမှာကို ကြောက်နေခဲ့တာ။

စိမ့်အပေါ် မမ ဘယ်တုန်းက အပြစ်မြင်ခဲ့ဖူးလို့လဲ။ အခုကျတော့ တစ်အိမ်တည်းနေပြီး မမဘက်က ဘာမှ ဟက်ဟက်ပက်ပက်မပြော တော့ စိမ့်က ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ နေပုံပါ့မလဲ။

စိမ့်လေ...စိမ့် ပြောလိုက်ပြီးမှ မှားမှန်းသိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို တောင်းပန်ဖို့ ကြိုးစားတာ စိမ့်မာနတွေက လက်မခံဘူး။

သူ့မှာ ချစ်ခွင့်ရှိတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဆိုတော့ ချစ်ခွင့်မရသေးဘဲ အသားယူတာကိုကျတော့ ဘယ်သူ့အပြစ်တင်ချင်တာလဲ။

ဒီအတွက် စိမ့် မမှားပါဘူး။ မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ့်နဲ့ ဘယ်အဆင့်မှ မရောက်သေးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အနမ်းလို ခံလိုက်ရတဲ့အခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တစ်စုံတစ်ခု ယုတ်လျှော့သွားသလို ဒါမှမဟုတ်ရင် ကိုယ်ကျင့်တရားကို ဖောက်ဖျက်လိုက်သူလို့ ခံစားရ တယ်။

စိမ့်တို့နိုင်ငံက မြန်မာနိုင်ငံလေ။ ကိုယ်ကျင့်တရားကို အသက် ထက် တန်ဖိုးထားရမှာပေါ့။

အချစ်ကိုကြောက်ရွံ့မိလို့ အတင်းပုန်းရှောင်နေသူကို အချစ်ထဲ မျက်နှာသာမပေးခဲ့ဘူး။

စိမ့်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးပေမယ့် စိမ့်ရဲ့စကားတွေကြောင့် သူ အခု စိမ့်ကို စိတ်နာသွားလောက်ပြီ။ စိမ့်ရဲ့စကားတွေကြောင့် သူ

တော်တော်နာကြည်းသွားကြောင်းကိုလည်း စိမ့် မြင်ခဲ့ရပြီပဲ။

အခုတော့ စိမ့်ကို အားလုံးက မုန်းသွားခဲ့ကြပြီ။

“ဟိတ် တစ်ယောက်တည်းလား”

“အဖော်လုပ်ပေးရမလား အသံလေး”

ဦးတည်ရာမဲ့ လျှောက်နေသောခြေလှမ်းတွေက ယိုင်နဲ့နဲ့။ ပါးစပ် အရသာခံ၍ စနောက်နေကြသော ပုရိသအပေါင်းကိုလည်း ဂရုမစိုက် နိုင်။

တဖြည်းဖြည်း ပို၍ပို၍ သည်းလာသော မိုးများကြောင့် ရင်ထဲ သောကအပူတွေ ငြိမ်းလေမလားခံယူပေမယ့် စိစွတ်ရုံမှအပ ပို၍ ကြေကွဲနေရသည်။

ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်မှာ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို့ ရုပ်နေမိသည်။

ကားတွေက ဆိုက်လာလိုက်၊ မောင်းထွက်သွားလိုက် ရှိနေသော် လည်း လိုက်ပါစီးနင်းဖို့ သတိမရချေ။ ထီးမပါဘာမပါ ကားပေါ် တည်းမတက်သော စိမ့်ကို အချို့က အထူးအခန်းအနေနှင့် ကြည့်ကြ သော်လည်း သတိမထားမိပါ။

တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွယ်လွန်းလှသော အချိန်တွေကြောင့် နာရီ တွေကို ဆွဲတားထားလိုက်ချင်သည်။ မိုးရေကြောင့် မှန်နေသော နေကို ပွတ်ကြည့်မိတော့ ခြောက်နာရီခွဲ။

ယခုထက်ထိ မလာသေးသော စိမ့်ကို မမတို့ မျှော်နေမလား။

မမဟုတ် အပြောအဆိုကြမ်းတမ်းသော ညီမတစ်ယောက်အတွက် သတွေ့နှင့် ဥပေက္ခာပြုနေမလား။

စိမ့်ကို စကားမပြောဘဲနေသော မမသိမ့်ကို လိုက်မခေါ်ရဲသလို

မမသိမ့်ရေမှာနေရဖို့အရေး မဝံ့မရဲ ဖြစ်မိသည်။

အမှန်ဆို ဘာဖြစ်စရာလိုသလဲ။

ကိုယ် မချစ်နိုင်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မကြိုက်ကြောင်း ငြင်းပြီးပြီမို့ ဘာမှအနေခက်စရာမရှိဟု သာမန်မျှ ထင်စရာ ရှိသော်လည်း စိမ့် လိမ္မာပါးနပ်စွာ မငြင်းပယ်မိသည်ကတော့ လွန်သည်။

မိုးရေများ စိုစွတ်နေသည့်အပြင် လေများ တဖြူဖြူ တိုက်လာသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်လာခဲ့သည်။

မျက်လွှာချကာ ရပ်တန့်နေစဉ် မိုးရွာသော်လည်း သူမကိုယ်တော် မိုးရေများမကျတော့သဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်မိတော့-

“ဟင်”

နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံခေါ်မိသည်က အံ့ဩလွန်းစွာ။ သူမတော့ စိမ့်တို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွှဲထားကာ-

“ဒီမှာရပ်နေတာ ကြာပြီမဟုတ်လား။ ကားငှားပေးလိုက်မယ်”

ဒါဆိုလျှင် စိမ့်ကို သူမြင်တာကြာပြီပေါ့။ သူလည်း အမူအနည်းတူ ဒီတစ်ယောက် ထီးမပါဘာမပါ မိုးရေထဲ နေသာတယ်မှတ်ထင် ရပ်နေခြင်းကို အထူးအဆန်းအနေဖြင့် တွေးနေမိမည် ထင်သည်။

“မငှားပါနဲ့”

စကားလေးလုံးက လေးလေးကန်ကန် ထွက်သွားခဲ့သည်။ သို့သော် သူ အင်းအုံမလုပ် လှည့်မကြည့်လာပါ။

မတွေတော်ကြာပြီဖြစ်သော နုငယ်လှသည့် သူ့မျက်နှာလေးတို့ ဇေးမိသည်။ သူ့မျက်ကွင်းတွေ ချောင်ကာ ပါးရိုးတွေ ငေါထွက်နေ

သည်။

ရှင် ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပေမယ့် စိမ့်ဟာ အမှားမကင်းသူမို့ တောင်းပန် ခဲ့ရရင် တောင်းပန်ချင်ပါတယ် ခန့်ထူးညီ။

မိုးအနည်းငယ် စဲသွားခြင်းကြောင့် သူမက လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ် သွားကာ-

“ဒီထီးကို ယူသွားလိုက်ပါ”

“နေပါဦး”

စိမ့်ကို ထီးပေး၍ ထွက်သွားဖို့ပြင်နေသောကြောင့် စိမ့် စိုးရိမ် တကြီးဖြင့် သူ့ရဲ့ထီးကိုလက်ကို ဖမ်းကိုင်၍ တားဆီးမိသည်။

စိမ့် ဆုပ်ကိုင်ထားသောလက်ကို ကြည့်၍ မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သဖြင့် စိမ့်လက်ကို ကပျာကယာ ရုတ်လိုက်တော့ သူမက မျက်နှာလွှဲသွား

သည်။

ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းမသိ၊ ရင်ထဲလိုက်ခနဲ။

သူ စိမ့်ကို အတော်နာကြည်းသွားခဲ့တာပဲ။

“စိမ့်...စိမ့် သူနဲ့ စကားနည်းနည်းပြောချင်တယ်”

“ဟုတ်လား၊ အချိန်တွေ သိပ်ပေါနေပုံရတယ်။ ခင်ဗျားကို အချိန်ပဲ့ပေးဖို့ ကျွန်တော် အချိန်မပေါ့ဘူး”

ခန်းခနဲ ပြောလာသော သူ့စကားတွေကို စိမ့် မနာမိအောင် ကြိုးစားသည်။

တကယ်ဆို သူ စိမ့်ကို ဘယ်လောက်နာကြည်းကြည်း မိုးရေ ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေသော စိမ့်ကိုတော့ လျစ်လျူမရှုနိုင် ခဲ့ပါ။

စိန်မျက်နှာကို မကြည့်၊ မျက်နှာလွှဲနေသော သူ့ကို ငေးပြီး-
**စိန်စကားတွေကို နားထောင်ပြီး ရှင် စိန်အပေါ် နားလည်
ပေးနိုင်မှာပါ ထူးညီရယ်**

တစ်ခါမှ လှည့်မကြည့်လာသော သူ့အကြည့်က စိန်မျက်နှာ
ပေါ် ဖြတ်ခနဲ ရောက်လာသည်။ သူ့အကြည့်တွေနှင့် အကြာကြီး
ဆုံသွားခိုက် စိန်ရင်တွေထဲ ကတုန်ကယင် ဖြစ်သွား၏။

စိန် ကပျာကယာ မျက်လွှာချရင်း-
ရှင် ခဏလောက်အချိန်ပေး နားထောင်ပေးပါနော်

ပြောပြီး စိန် သူ့ထီးရိပ်အောက်က ထွက်၍ လမ်းလျှောက်လာ
တော့ သူက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ စိန်အောက်ကနေ ထီးရိုးပေးရင်းလိုက်
လာသည်။

အများအမြင်မှာတော့ ကောင်မလေးကို ကောင်လေးက ထီးရိုး
ပေးပုံက ကြည့်နူးစရာမြင်ကွင်းတစ်ခုပါ။

စိန် ပြုံးလိုက်မိသည်။
သူ့ရဲ့သံယောဇဉ် အကြွင်းအကျန်တွေ ရှိသေးတယ်။ ပြီးတော့
ကျေနပ်မှုတစ်ခုကိုလည်း ခံစားလိုက်ရသည်။ ထိုအရာကတော့ သူ့
မျက်နှာကြောင့် သူနှင့်မတွေ့ခင်က ဆရာအပေါ် နှလုံးသားတစ်ခုထိုး
ကျရှုံးခဲ့ရပါလားထင်ခဲ့သောစိတ်တို့သည် သူ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရင်
ပိန်းကြာရွက်ပေါ် ရေမတင်သလို ဖြစ်သွားလိုက်ရသည်။

သေချာတစ်ခုကတော့ ဘဝမှာ ထူးဆန်းသော အတွေ့အကြုံ
သစ်တစ်ခုကို မသင်ကြားရပါဘဲ အလိုလို တတ်မြောက်သွားခဲ့သည်။

အပိုင်း (၂)

ပထမနှလုံးသားရဲ့ ကျိန်စာ

‘သူပျော်ဖို့’

ပြာလဲ့လဲ့ ကောင်းကင်အောက်မှာ
ယိုင်နဲ့နဲ့ အလွမ်းတွေက
အဆွေးကမ္ဘာသို့ ခေါ်သွားလေရဲ့။

တစ်ဖက်မှာသောင်ထွန်းဖို့အတွက်
ကမ်းပြိုပေးရတာ မဆန်းပါ။

နင်သာပျော်မယ်ဆိုရင်
ငါ့နှလုံးသားကို ရိုက်ခတ်လာမယ့်
အလွမ်း...အဆွေး...ကြေကွဲခြင်းဆိုတဲ့
လှိုင်းဒဏ်များကို
အပြုံးနှင့်ဆီးခံ အရယ်နဲ့ ပေးဆပ်လိုက်မယ်။

နင်အချစ်တွေ တစ်ဖက်မှာ သောင်ထွန်းဖို့အတွက်ပေါ့။

ဘဝနိုး (၁၈)

“နင်ကလည်း ဒါ ငိုစရာလား”

“မငိုလို့ ငါက ရယ်ရမှာလား ခရရဲ့။ ငါ မမကို တစ်ခါမှ
နီလို့ခွဲဖူးတာမဟုတ်ဘူး”

“ဪ...ဒါကတော့ သူလည်း တာဝန်ကျတဲ့ဆီ သွားရမှာ
ပေါ့။ တစ်သက်လုံး မမသိမိက နင်အနားမှာ ရှိပေးရမှာလား။ နင်ဟာ
မမသိမိကို အရမ်းခိုလွန်းတယ်။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးရတယ်
နီရဲ့။ ကဲ...မမသိမိ ယောက်ျားရသွားပြီတဲ့။ နင် မမသိမိကို မှီခိုလို့
မလည်းကောင်း”

“ခရေဖြူ...နင် ငါ့မမကို ယောက်ျားရရင်လို့ မပြောနဲ့”

“ဟော...ပြောခါမှ ပိုငိုစရာ ဒေါ်ညိုညိုစိမ့်”

ခရေဖြူက မမသိမ့်သာ ယောက်ျားရလျှင်ဟုဆိုသဖြင့် စိမ့်တစ်ယောက် ငိုချင်ရက်လက်တို့ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

မမသိမ့်ကို ဘယ်သူမှ မပေးနိုင်တာ စိမ့်ရဲ့အတ္တဟု ဆိုချင်ဆို စိမ့်ကတော့ ထိုအတ္တကို အမြတ်တနိုး ဖက်တွယ်ထားလိုက်မည်။

မမသိမ့်နှင့်စိမ့်ဆိုတာ ငယ်စဉ်ကတည်းက နှစ်ယောက်တစ်ခုတင် အိပ်လိုက်တာ။ နောက် အရွယ်ကလည်း ငါးနှစ်နီးပါး ခြောက်နှစ်ခန့်ကွာတော့ စိမ့် သိတတ်စအရွယ်တွင် မမသိမ့်က စိမ့်ကို ယုယုယယ ချောတတ်ချစ်တတ်တော့ စိမ့်ရဲ့အတွယ်တာဆုံးလှဟာ အဝေးမှာရောက်နေတဲ့ ဖေဖေ၊ မေမေတို့ထက် မမသိမ့်ပေါ်မှာသာ အားကြီးခဲ့သည်။

ဆယ်တန်းအောင်လို့ ဆေးတက္ကသိုလ်တက်တော့မှ မမသိမ့် ဂျူတီဝင်ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဟောက်ဆင်းရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရတဲ့စိမ့်တစ်ယောက် မမသိမ့်ကို လွမ်းပါသည်။

မမသိမ့် ဆရာဝန်မလုပ်နဲ့ စီးပွားရေးတစ်ခုလုပ်ပြီး စိမ့်နားမှာစေ ဟုတော့ ဆိုခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်အခါက မေမေရဲ့ဒေါသနှင့်သူ့တာကို လည်း ခံခဲ့ရဖူးသည်။

“လူများရဲ့အညွန့်ကို ချိုးတာမကောင်းဘူး သမီးငယ်။ ထူဆိုတာ သူများကို မှီခိုရင်းက ပျင်း၊ ပျင်းရာကနေ ပျင်းတတ်တယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ထား။ အကြီးက ညှာတိုင်း ကိုယ်က အခွင့်အရေးကို လိုတာထက် ပိုမယူရဘူး...နားလည်လား”

ထို့ကြောင့် မမသိမ့် ဆရာဝန်မလုပ်နဲ့တော့ဟူသောစကားဆို စိမ့် ထပ်မပြောရဲတော့ချေ။

ဒီမနက်စောစော ပဲခူးဘက်က တိုက်နယ်ဆေးရုံတစ်ခုသို့ မမသိမ့်အား မေမေ လိုက်ပို့ပေးဖို့ ပြင်နေတာကိုလည်း စိမ့်မှာ ဝင်မပြောရဲ၊ မငိုရဲဘဲ ကြည့်နေခဲ့ရသည်။

ကျောင်းရောက်မှ ငိုတော့လည်း ခရမက စိမ့်ကို အပြစ်တင်နေသည်။ အင်းပေါ်လေ...သူ့မှာ မမသိမ့်လိုကောင်းတဲ့ အစ်မတစ်ယောက်မရဖူးတော့ အစ်မတစ်ယောက်ရဲ့တန်ဖိုး ဘယ်သိလိမ့်မလဲ။

“က...ငိုမနေနဲ့၊ ဟိုမှာ ဝဲလ်ကမ်းက စတော့မယ်”

ခရေလောမှာ စိမ့် သတိရမိသည်။ ဒီဇေဟာ သူမတို့ရဲ့ကျောင်းသူ သစ်လေးတွေကို ကြိုဆိုသည့် မောင်မယ်သစ်လွင်ကြိုဆိုပွဲနေ့။

အသီးသီး ပြင်ဆင်ခြယ်သကာ ၂၃ဟိုသွားလာနေကြသဖြင့် ပွဲမစမီကပင် စည်ကားလျက်ရှိနေပြီ။ လှပစွာ၊ စတိုင်ကျစွာ ဝတ်ဆင်လာသော ယောက်ျားလေးတွေ၊ မိန်းကလေးတွေကြောင့် အကြည့်မလွဲချင်စရာ။

သို့သော် ထိုထဲမှာတော့ စိမ့်ဟာ ဒေါင်းတို့အလယ်က ကျီးမည်းတစ်ကောင်ပမာ။ မလှပသော စိမ့်က သူများရဲ့အကြည့်ကို မခံချင်ပါ။

“ဒီမှာ လူပြတ်တယ်၊ အကြာကြီး မနေနဲ့နဲ့။ ကင်း၊ ကွင်းရွေးမှာတဲ့။ ငါ ကြည့်ချင်တယ်၊ သွားလိုက်ဦးမယ်”

“သွားလေ”

စိမ့်ဘေးက ထွက်ခွာသွားသော ခရေဖြူကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်ဝဲမိရပြန်သည်။

ခရေဟာလည်း ချောသောစာရင်းဝင်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ လှပသူနှင့်တွဲသွားလျှင် ကိုယ့်ရပ်ဆိုးတာ ပိုပြီး

ပေါ်လွင်သဖြင့် စိန် ခရေနှင့် သိပ်တွဲမသွားရဲပါ။

သို့သော် အားငယ်တတ်သော စိန်နဘေး အမြဲတစေ ပေးမသူ၊ အားပေးသူမို့ စိန် ခရေနှင့် ကင်းကွာ၍ ဘယ်မှမသွားနိုင်ပါ။

စိန်ငယ်စဉ်တုန်းကတော့ လှပသော မမသိမ့်နှင့် ယှဉ်မိတိုင်း အသားမည်းမည်း ရုပ်ဆိုးသော မိမိကိုယ်ကိုယ် ကြည့်ပြီး အကြိမ်ကြိမ် ဝမ်းနည်းခဲ့ရဖူးသည်။

မမသိမ့်ကတော့ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပြောပြော-

“လူတွေက သိမ့်ကို လှတယ်လို့ ပြောကြတာ အဲဒါ အလကား နော် မေမေ...တကယ်လှတာက ညီမလေး။ ကြည့်ပါလား...မျက်ခုံး တွေကလည်း ကောင်းလိုက်တာ၊ မျက်တောင်ကော့ကော့နဲ့ သိမ့်ညီမက ဘယ်မှာရုပ်ဆိုးလို့လဲ”

ဟု ပြောတတ်သည်။

သို့သော် စိန်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လှပသောသူတွေသာများသဖြင့် ဘယ်မှမသွားရဲ မလာရဲ။ ဒါကြောင့်လည်း မမသိမ့်သည် မေမေနှင့် ဧည့်ခံပွဲတိုင်းမှာပါတတ်ပြီး ကျောင်းပွဲတွေမှာ ပထမရဆုချိတ်သည်။

တချို့ဆိုလျှင် မေမေ၌ ဖြူဖြူသိမ့်ဟူသော သမီးတစ်ယောက် တည်းသာ ရှိတယ်ထင်တယ်ပြီး စိန်ရှိမှန်းတောင် မသိကြချေ။

မမသာ စိန်ရှေ့မှာ သူ့ရဲကောင်းတစ်ယောက်လို စိန်ကို ရုပ်ဆိုးစေ ကုလားမဟုဆိုသူတိုင်းကို ပြန်စွာပြန်လုပ်တတ်တာ စိန်ကို အထိမခံ၊ အပြောမခံချေ။

- ဤအတွက်လည်း မမသိမ့်ဟာ ညီမလေးကို အရမ်းချစ်သော အစ်မတစ်ယောက်အနေနှင့် နာမည်ရပြန်ရော။

မမသိမ့်နှင့်ယှဉ်ပြီး အားငယ်ရသမျှဟာ အမြဲတစေ မျက်ရည် တွေသာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ယခုလည်း မမအကြောင်းကို တွေးလိုက်မိချိန် မျက်ရည်တွေက ကျလာရပြန်သည်။

“ရော... သုတ်လိုက်ဦး”

မျက်ရည်တွေကို လက်နှင့်သုတ်နေချိန် စိန်ရှေ့သို့ အသံတစ်သံ နှင့်အတူ ဖြူလွင်သောလက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည် ရောက်လာခဲ့သည်။

စိန် လက်ကိုင်ပဝါကို မယူမိသေးဘဲ အသံရှင်ကို မော့ကြည့်မိ တော့ မွန်ရည်သော အမျိုးသားတစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။ မမတို့အရွယ် တော့ ရှိရောမည်။ ထိုလူက စိန် ထိုင်နေသောခုံရဲ့အစွန်းတစ်ဖက်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ရနံ့ဇျော့ဇျော့က သင်းသင်းလေးမို့ စိန် ကိုယ်ကိုကျွံ့လိုက်မိ သည်။ ဤလူရောက်ရှိလာခြင်းကိုလည်း အိမ်မက်ပမာရှိနေဆဲ။

“ဟိုမှာ...သူများတွေက ပျော်ကြရွှင်ကြ၊ သီချင်းဆိုကြနဲ့ နင်းက မသွားဘူးလား။ ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း လာပြီးကျိတ်ငိုနေ ဘာ...ဘာလဲ...အသည်းကွဲနေလို့လား”

“အို...ဘာလို့အသည်းကွဲရမှာလဲ”

ရင်းနှီးဟန်နှင့် စနောက်လိုက်သောသူကို စိန် ကြက်ခေါင်းဆိတ် ခဲဲ ပြန်စွာလိုက်မိသည်။ သူက စိန်စကားကို သဘောကျစွာနှင့် တဟားဟား ရယ်လေသည်။

ရယ်လိုက်ပြုံးလိုက် စကားပြောလိုက်တာများ ယောက်ျားလေး တန်မဲ့ ချောလိုက်တာ။ ငေးနေမိသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် ခင်ပွဲမလဲ ဖြစ်မိသည်။

ခေါင်းကိုညှို့ သူပေးသော ပဝါလေးကို အကြောင်းမရှိအကြောင်း ရှာကြည့်မိတော့ လက်ကိုင်ပဝါ၏ထောင့်တွင် ပန်းနုရောင်ချည်ဖြင့် အင်္ဂလိပ်စာလုံးအတိုကောက် အမ်တီအိတ်ချ် (M.T.H) ဟု လှိုင်းထား သည်။

ဘာရယ်မဟုတ်၊ မမသိမ့်ကိုပါ သတိရမိသွားရသည်။ မမသိမ့် လည်း ကဗျာဆန်သူတစ်ယောက်။ သူ့လက်ကိုင်ပဝါလေးမှာ နာမည် အတိုကောက်ကို ချည်နှင့်ထိုး၍ ကိုင်တတ်သည်။

အံ့ဩမိတာကလည်း စိမ့်လိုအရပ်ဆိုးဆိုး မိန်းကလေး တစ်ယောက်နားသို့ ရောက်လာပြီး မပျင်းမရီနှင့် စကားလာပြောနေ သော ကိုလူချော။

သူ့ပုံစံက ထူးခြားသည်။ အခြားကျောင်းသူ/သားတွေလို ခေတ်မီမီ စတိုင်လ်မဟုတ်ဘဲ ရိုးရိုးရှုပ်အင်္ကျီအဖြူလက်ရှည်နှင့် ပုဆိုး အကွက်ကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

တစ်ခါမှ ယောက်ျားလေးတွေနှင့် စကားလက်ဆုံမကျဖူးသဖြင့် စိမ့်က နားထောင်သူသက်သက်။ သူကတော့ စိမ့်ကို စကားတွေဆိုရင်း မှတ်ချက်ပေးလေသည်။

“ချာတိတ်က အရမ်းအေးတာပဲ။ စကားနည်းတယ်နော်”

စိမ့် မော့ကြည့်တော့ သူက ပြုံးပြသည်။ ချောတဲ့လူများကျတော့ လည်း ပြုံးပြုံးမဲ့မဲ့ ချောမြဲလှမြဲပါလားနော်။

“ဘယ်မေဂျာကလဲ...အရင်နှစ်တွေက မမြင်ဖူးဘူး...ပထမ နှစ်လား”

စိမ့် ခေါင်းညိတ်ကာ အသံတိုးတိတ်စွာနှင့်-

“ဟုတ်...ပထမနှစ်၊ မြန်မာစာမေဂျာပါ”

“ဪ...ဒါကြောင့်ကိုး...လူငယ်ဆိုတာ ငေးငိုင်တွေဝေမနေ ဘူး ချာတိတ်ရဲ့။ ငိုစရာရှိတာငိုပြီးပြီ မဟုတ်လား။ ပျော်စရာရှိတာ ပျော်ပေါ့။ ကြည့်...သူများတွေ ပျော်နေကြတယ်။ ကိုယ်က ဘာလို့ ဘေးထွက်ရပ်သူ ဖြစ်ရမှာလဲ။ ကဲ...ကိုယ်သွားမှာ...ငိုမနေနဲ့ဦး... ဟုတ်လား”

“ဟို...ဒီပဝါလေး ပြန်ယူသွားပါနော်။ စိမ့် မသုတ်ရသေး မိဘူး”

ထသွားဖို့ပြင်နေသော သူ့ကို ပဝါကမ်းပေးတော့ သူက ပြုံး၍ ခေါင်းယမ်းကာ-

“သိမ်းထားရင်ထား...မထားရင် လွှင့်ပစ်လိုက်လို့ရတယ်”

ဘဝန်း (၁၉)

စိန် ပဝါဖြူလေးကိုကိုင်ပြီး ငေးနေစဉ် ခရုက ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း-

“ငါ နှင့်အိမ်မှာ သွားခေါ်သေးတယ်။ အံမယ်...တစ်ယောက်တည်း သွားတယ်ဆိုလို့ ငါ့မှာ ဆုံသြနေတာ။ ငါ့သူငယ်ချင်းတယ်ဟုတ်ပါလားလို့”

“ဒီလိုပါပဲ”

စိန် မပွင့်တပွင့်ဖြေတော့ ခရေဖြူရဲ့အကြည့်က စိန် ကိုင်ထားသော လက်ကိုင်ပဝါအဖြူဆီ အကြည့်ရောက်သွား၏။ စိန်ကို သူ့ဖမ်းဖမ်းကြည့်ကာ-

“အမယ်...လက်ကိုင်ပဝါကိုကြည့်ပြီး ဘာတွေရွတ်နေတာလဲ ဒါနဲ့နေပါဦး...နင် လက်ကိုင်ပဝါတွေကိုင်တာ ငါ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး...ဧကန္တ မဟုတ်မှလွဲရော...”

“မဟုတ်မှတော့ လွဲပြီပေါ့ ခရုရဲ့”

စိန် ပဝါလေးကို ခေါက်သိမ်းပြီး ပြောလိုက်သည်။ ဒီရဲ့အကြောင်းတွေကို ဘယ်သူမှ မပြောပြချင်ပါ။ တော်ကြာ ခရေဖြူက အဆောက်သန်သန်နှင့် ဘာမှမဟုတ်ဘဲ ကျော်နေဦးမည်။

“ဒါနဲ့နေပါဦး...နင်က မနေ့က ကင်းကွင်းရွေးတာ ခဏသွားကြည့်မလို့ဆိုပြီး ထွက်သွားတာ...ငါ့မှာ မလာမလာနဲ့ စောင့်နေတာ အတန်းဘက်လည်း သွားကြည့်နဲ့၊ မတွေ့လို့ အိမ်ပြန်သွားတာ”

“အေး...ငါလည်း အဲဒါပြောမလို့ပဲ။ ငါ ဘာမပြောညာမပြောပဲ ပျောက်နေတာ နှင့် စိတ်ပူနေမှာပဲဆိုပြီး ထွေးလိုက်မိသေးတယ်။ မနေ့က ငါ အထက်တန်းတန်းက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တွေ့ပြီး ကန်တင်းဆက်ပါသွားတာ...ဧကားပြောရင်နဲ့”

“ငါ့ကို မေ့သွားတယ်ဆိုပါတော့”

“ဆောရီး...သူငယ်ချင်းရယ်၊ ငါ တကယ်တောင်းပန်ပါဦးမယ်”

“ရပါတယ်...ငါကလည်း နှင့် ဘယ်ရောက်နေသလဲမေးရုံ ဆက်သက်ပါ”

စာသင်ချိန်စနေပြုဖြစ်ပေမယ့် ဆရာ မဝင်သေးသဖြင့် ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ စကားများနေကြသည်။ သူ့အုပ်စုနှင့်သူ ဟိုမှာတစ်စု ဝေးရာတစ်စု။

စိန်ကတော့ သူများတွေ သတိမထားမိသော အခန်းနောက်ဆုံးထောင့်ခုံလေးမှာထိုင်မိသည်။ ပြတင်းပေါက်နားဖြစ်သဖြင့် ဟိုဒီသို့လားနေကြသော ကျောင်းသားတွေက ခပ်များများ။

ခရေကလည်း ရှေ့နံ့က ကောင်မလေးတွေနှင့် စကားပြောနေသဖြင့် စိန်တစ်ယောက်တည်း မေဂျာစာအုပ်ကို ဟိုလှန်ဒီလှန်။

“ဆရာ လာပြီ”

ကျောင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့အော်သံကြောင့် အားလုံး မတ်တတ်ထရပ်ကြသည်။

“မင်္ဂလာပါ ဆရာ”

“မင်္ဂလာပါ”

စိန် ထိုင်ခုံမှာထိုင်ပြီး ဆရာကို မော့ကြည့်မိတော့-

“ဟင်”

စိန် တကယ်ကို အံ့သြရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆရာဆိုသူက အခြားမဟုတ်။ မနေ့က စိန်နှင့် စကားလာပြောရင်း စိန်ကို ပဝါဖြူလေးပေးသွားသည့် ကိုလူချော။ အခု သူက စိန်တို့ရဲ့မေဂျာဆရာတဲ့။

“ကဲ...ဒီနေ့ဟာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝအစပထမဆုံး စာသင်ရက်ဆိုတော့ မင်းတို့တွေရဲ့စိတ်ထဲ ဘယ်လိုခံစားရသလဲ”

“ပျော်ပါတယ် ဆရာ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းအော်နေသော ကျောင်းသားတွေကြောင့် ဆရာက ပြုံးစိစိနှင့် မိန်းကလေးတွေဘက်လှည့်ကာ-

“ယောက်ျားလေးတွေက ပျော်တယ်ဆိုတော့ မိန်းကလေးတွေက မပျော်ဘူးထင်တယ်”

“ပျော်ပါတယ် ဆရာ”

တချို့ ခပ်ကဲကဲမိန်းကလေးတွေက-

“ဆရာ...ဆရာမှာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ဟုတ်တယ်...ဆရာ ပြောပြပါဆရာ”

ဝိုင်းအော်နေကြသော ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေကြောင့် သူက မည်းငယ်တည်၍-

“ဆရာမှာမည်က ဦးမင်းသူထက်ပါ။ မင်းတို့ရဲ့မေဂျာဆရာဆိုသွား မများဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ရဲ့နာမည်တွေတော့ ဆရာစိတ်ဆက်ခိုင်းတော့ဘူးနော်။ ဒီနေ့ အတန်းမဖြုတ်ရမှာဆိုလို့”

“ဝါး...ဟား...ဟား”

တစ်ခန်းလုံး အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် ရယ်ကြသည်။ စိန်တစ်ယောက်တည်းသာ ခပ်တည်တည် ခပ်ငေးငေး။

ဆရာ စာစသင်တော့လည်း စာထဲအာရုံမရောက်။ ဆရာသာမျှလည်း ဖြေမိတာလည်း ရှိသည်။ မဖြေမိတာလည်း ရှိသည်။ ဆရာရဲ့လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကိုသာ လိုက်ငေးကြည့်မိသည်။

စာသင်ရင်း အတန်းနောက်ဘက်သို့ လျှောက်လာသော ဆရာက စိန်ကိုမြင်တော့ ပြုံးပြသည်။ အကြည့်လူမိခံရသူလို စိန် ကပျာကယာ ခေါင်းငုံ့လိုက်မိသည်။

ဆရာအချိန်ပြီးတော့ အတန်းချိန်တစ်ချိန် လွှတ်သည်။ ခရေက

“ငါတို့ ကန်တင်းဘက်သွားရအောင်...ငါ ဗိုက်ဆာတယ်”

“လူများတဲ့နေရာတွေ ငါ မသွားချင်ပါဘူး”

“နင်ကလည်း ဘယ်သူမှ ငါတို့ကို ဂရုတစိုက် ကြည့်မယ့်သူ

မရှိဘူး။ လာစမ်းပါ...ဗိုက်ဆာလို့ဟာကို”

ခရေက စိန်လက်ကို အတင်းဆွဲ၍ ခေါ်ခဲ့သည်။ ကန်တင်းရှိ

ရာသို့လျှောက်လာစဉ်-

“ဟိတ်...ခရေနဲ့စိမ့်”

“ကိုဝေ”

စိမ့်တို့လှည့်ကြည့်မိတော့ ဆယ်တန်းတန်းက ခင်မင်လာသော နှစ်ကြီးသမားကျောင်းသား။

“ကိုဝေ ဘယ်မေဂျာလဲ”

“E-Major လေ... နင်တို့ အတန်းမတက်ဘဲ ဘယ်လစ်မလို့ထဲ ငါ နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်လိုက်တိုင်လိုက်မယ်နော်”

“ဘယ်မှလစ်လည်းမလစ်ဘူး။ လစ်ဖို့လည်း စိတ်ကူးမရှိဘဲ ဘူး ကိုဝေရာ... မနက်က ဘာမှမစားခဲ့ရဘူး။ အဲဒါ အတန်းချိန်တန်း တစ်ခုခုသွားစားမလို့”

“ငါတို့လည်းလိုက်မယ်”

“လိုက်ခဲ့လေ”

ကန်တင်းထဲရောက်တော့ တစ်ယောက်တည်း မနက်စာစားသော ဆရာကို တွေ့ရသည်။ စိမ့် ခရေကို လက်တို့ပြတော့ ခရေ ဆရာကို တွေ့သွားသည်။ ထုံးစံအတိုင်း အမြဲတမ်း တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်နေသော ခရေတစ်ယောက် ဆရာဆီသို့ လျှောက်သွား၏။

“ဆရာ”

မော့ကြည့်လာသောဆရာက သူမတို့အားလုံးကို ခြုံကြည့် ပြုံးပြသည်။

“လာတိုင်ကြလေ... ညည်းတို့ ဘာစားကြမလဲ... မှာကြလေ”

“ဆရာကျွေးမှာပေါ့... ဟုတ်လား”

ခရေစကားကြောင့် စိမ့် ဆရာကို အားနာသွားကာ ဆွဲဆိတ် ညိတ်မိသည်။ ဆရာကတော့ အပြုံးမပျက်ဘဲ-

“စားပါ... ကျွေးရမှာပေါ့”

“အလကားပြောတာပါ ဆရာရဲ့... ခရေတို့ ရှင်းမှာပေါ့”

“ဒါနဲ့ ညည်းက မငိုတော့ဘူးလား”

ဆရာက ဘာစကားမှမဆိုဘဲ ငြိမ်သက်နေသော စိမ့်ကို လှည့် ကြည့်မေးသည်။ ခရေက ဆရာစကားကြောင့် အုံ့သြပြီး-

“ဆရာက စိမ့်ကို သိလို့လားဟင်”

“မနေ့ကပဲ ညည်းသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ငိုနေ တာလေ... အသဲကွဲနေပုံရတယ်”

“ဆရာကလဲ”

မခင်မရင်းနှီးသေးသောသူများပါနေသဖြင့် စိမ့် ရှက်သွားသည်။ ဆရာကတော့ စိမ့်အကြောင်း သိနေသူပီပီ-

“ဟုတ်တယ် ဆရာရေ... စိမ့်မှာ အစ်မတစ်ယောက်ရှိတယ်... သူ့အစ်မ အလုပ်တာဝန်နဲ့ နယ်သွားရတာကို ငိုနေတာတဲ့။ စိမ့် အဲဒီလိုပဲ သိလား... ဆရာ”

“ဟုတ်လား... ဒါဆို စိမ့်က အခုထက်ထိ အစ်မရှေ့မှာ အလေးလုပ်နေတန်းပေါ့”

ဆရာကတော့ စိမ့်ကို မရင့်ကျက်သေးသူဟု ထင်လေမလား။

မက်ခွင့်

တစ်ခါမက်ဖူး အိပ်မက်ထူးကို
အလိုလိုသတိရ သူကပေးလာ
အကြင်နာမေတ္တာ ခဏတာကို
အခါခါရူး မိန့်ဖူးအိပ်ပျော်

ညအတော်များများ မက်သွားချင်သည်
မက်ခွင့်အိပ်မက် ပေးပါလေ...။

ဘဝန်း (၂၀)

“ဟိတ်”

“ဟင်”

စိန်တစ်ယောက်တည်း ခုံတန်းလေးထက်မှာ တစ်ယောက်တည်း
ထိုင်နေစဉ် ဆရာရောက်လာသဖြင့် စိန် အံ့သြသွားသည်။

“ဆရာ”

“ဘာတွေအတွေးများနေလဲ...ကိုယ်ကြည့်နေတာ ကြာပြီ။
တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေရတာ မကြောင်ဘူးလား။ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်တည်း ဟိုနေရာထိုင်၊ ဒီနေရာထိုင်နဲ့ စနောက်ခံရမှာ
မကြောက်ဘူးလား”

စိုးရိမ်တာလား ဆရာ။

စိန်ဘဝမှာ စိန်ကို ဂရုစိုက်တာ မမတစ်ယောက်တည်းရှိတာလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ဆရာကကော စိန်ကို ဂရုစိုက်နေတာလား။

ဆရာက စိန်ကိုကြည့်နေသဖြင့် စိန် အနေရခက်စွာ ခေါင်းငုံ့၍ မျက်နှာကိုလှဲကာ-

“စိန် ဒီလိုပဲနေတတ်လို့ပါ ဆရာ”

“ဒီလိုပဲနေတတ်လို့ မရဘူးလေ စိန်ရဲ့...လူရယ်လို့ဖြစ်လာရင် လူတာဝန်ကျေရတယ်။ သွားစရာရှိရင်သွား၊ လုပ်စရာရှိရင်လုပ် ဒါမှ လူပီသမှာပေါ့မဟုတ်လား”

“ဆရာက စိန်ကို လူမပီသဘူးလို့ ပြောချင်တာလား”

စိန်အမေးကို ဆရာက ပြုံးရင်းမျက်နှာလှဲသွားကာ-

“မဆိုလိုပါဘူး...ဒါပေမယ့် နှုတ်ကောင်းသားဟာ ဒီလို တစ်ယောက်တည်း တွေးချင်ရာတွေးနေရင် ဆိုက်ကိုဝင်တတ်တယ်”

“ဆရာက စိန်ကို စည်းရုံးရေးဝင်နေတယ်ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့်...ဒါပေမယ့်...စိန်လေ အဲဒီလို လူတွေထဲသွားဖို့ မဝံ့ရဲဘူး။ လူတွေက ပယ်လား...မပယ်လား စိန် မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် စိန်ကိုယ်တိုင်က မဝံ့ရဲတာပါ”

စိန်ရဲ့စကားကြောင့် ဆရာက အကြာကြီး ငြိမ်သက်သွားသည်။

“စိန်ရဲ့စကားကို ကိုယ် နားမလည်ဘူး။ မဝံ့ရဲရအောင် စိန်ဟာ နှုတ်နေလို့လား”

စိန် ဆရာကို မော့ကြည့်မိတော့ ဆရာကလည်း စိန်ကို ကြည့်နေသည်။ စိန် သက်ပြင်းချကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ငေးရင်း

“ဆရာက အဲဒီအကြောင်းတွေကို မသိသေးဘူးထင်တယ်။

ခရေပြောလို့ စိန်မှာ အစ်မတစ်ယောက်ရှိမှန်းတော့ ဆရာ သိပါတယ်နော်”

“သိတယ်လေ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စိန်အစ်မက စိန်လို ရုပ်ရည်ပဲလို့ ဆရာထင်ရင် မှားမှာ သိလား။ မမက စိန်ထက် လူတယ်ချောတယ်။ စိန်က အသားမည်းတယ်။ မမက အသားဖြူတယ်။ စိန်က ရုပ်ဆိုးတယ်။ မမက ရုပ်ချောတယ်။ လူတွေက စိန်နဲ့မမကိုယှဉ်ပြီး အမြဲတမ်း ဝေဖန်ကြတယ်။ တော်ရုံတန်ရုံဆိုရင် စိန် မသိသလိုနေမိမှာပါ ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ စိန် အားနည်းချက်က ကြီးလွန်းတယ်မဟုတ်လား။ စိန် အဲဒီလို လူစည်ကားတဲ့နေရာတွေ မသွားဖြစ်တာကြာပြီ ဆရာ။ စိန် အစကတည်းက မှားပေးစာယူတက်မလို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မေမေကော မမကပါ လူပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ပိုပြီး အဆက်အသွယ် ပြတ်တောက်သွားမှာဆိုလို့ဆိုပြီး ခေးကို အတင်းတက်ခဲ့ခိုင်းတာ”

“မှန်တာပေါ့...အခုတောင် စိန်ရဲ့ခံစားချက်တွေ ဒီလောက်ထိ တစ်ဖက်စွန်းရောက်နေရင် လူတွေနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားရင် ပိုပြီး အစွန်းရောက်တော့မှာ”

ဆရာစကားကို စိန် ခေါင်းယမ်းမိသည်။ စိန်ကို နားမလည်စွာ ကြည့်နေသော ဆရာနှင့် အကြည့်ချင်းမဆုံချင်တော့သဖြင့် တိမ်သားတိမ်လိပ်တွေ ပြေးနေသော မိုးကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်မိသည့်အခါ အခြင်အာရုံတွေ ဝေဝါးလာသည်။

“ဆရာက ပြောတယ်။ စိန်အတွေးတွေက တစ်ဖက်စွန်းရောက်တယ်တဲ့။ အဲဒါက လုံးဝမှားတယ် ဆရာ။ စိန်ဟာ မောင်နှမဆွေမျိုး

ပတ်ဝန်းကျင်မှ အမြဲတမ်း အလိုလိုနောက်ချန်နေရစ်ခဲ့ရတာပါ ဆရာမ
မေမေက စိန်ကို ဘယ်လောက်ပဲ ဦးစားပေးပေး ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့
စိန်ကို ဘေးဖယ်ပြီးသားပါ။ စိန် လူတွေကြားထဲမှာ မနေချင်တော့ဘူး
ဆရာ**

ဟင်း...ရော...သုတ်လိုက်ပါဦး စိန်

တစ်ဦးတည်း ရေရွတ်သလိုပြောနေမိစဉ် ကျဆင်းသွားသည့်
မျက်ရည်ကို စိန် မထိန်းလိုက်မိချေ။

ကမ်းပေးလာသော လက်ကိုင်ပဝါဖြူလေးကို ငေးပြီး စိန်
ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

**ရပါတယ် ဆရာ...ဟိုတစ်နေ့တုန်းက ပဝါတောင် စိန်
ပြန်မပေးရသေးဘူး**

**မပေးခဲ့တော့ စိန်...ဒီတစ်ထည်ပါ ယူထားလိုက်...စိန်ကို
ကိုယ် ပြောစရာရှိသေးတယ်**

စိန် ပဝါလေးကို ယူဖြစ်ပေမယ့် မသုတ်ဘဲ လက်ဖုန်းနှင့်သုတ်
ကာ ဆရာပြောလာမည့်စကားကို နားစွင့်မိသည်။

**ကံကြမ္မာက အဲဒီလို တသမတ်တည်း သဘောထား
မရဘူး။ အခု ကံတွေ ဆက်တိုက်ကောင်းနေပေမယ့် နောက်
ကံကောင်းပါ့မယ်လို့ အတတ်ပြောလို့မရဘူး။ အခု ကံတွေ အရမ်း
နေပေမယ့် နောက်နေ့ ကံဆိုးခြင်းက လွတ်မြောက်တာကလည်း
လောကရဲ့သဘာဝပဲ။ အဲဒီလို လူတွေထဲကနေ ဖယ်ထွက်နေရင်
ဘယ်သူပဲ အထီးကျန်ဆန်ရမလဲ။ ကိုယ်ပဲ မဟုတ်လား...ကိုယ့်
ကံရဲ့နေမှာပဲလို့ ထင်တဲ့လူတွေအကြောင်း မေ့ထားပြီး နေကြည့်လိုက်

နောက်ဆို လူတွေ ငါ့ကို ဘာပြောနေသလဲ စဉ်းစားဖို့အချိန်တောင်
ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ သူတို့ဘယ်လောက်ပဲ ကဲ့ရဲ့ကဲ့ရဲ့ နောက်ဆုံး
ပါးစပ်ညောင်းရင် သူတို့ ပိတ်သွားလိမ့်မယ်။ ကိုယ်ပြောတာ သဘော
ပေါက်လား မသိဘူး**

စိန် ဆရာကို ငေးကြည့်မိသည်။ ဆရာ တကယ်ပါ။ ဆရာ
စကားတွေဟာ စိန်အတွက် အပြည့်အဝ မဟုတ်ရင်တောင် တစ်စိတ်
တစ်ပိုင်းတော့ အားတက်မိစရာပါ။ စိန် မထင်ခဲ့မိဘူး။ စိန်အပေါ်
ဂရုစိုက်မယ့်ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ရှိလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့မိဘူး။

စိန် နင့်ကို ငါ မေးစရာရှိတယ်

ဘာလဲ...မေးလေ

နင် စိတ်မဆိုးရဘူးနော်

စိန် ခရေကို နားမလည်နိုင်စွာ ငေးကြည့်မိသည်။ ဘာအတွက်
ဒီလောက်တောင် စကားပလ္လင်ခံနေရသလဲ။ မည်သည့်အကြောင်းအရာ
မို့လဲ။ စိန် ခရေမျက်နှာထက်မှ အကြည့်ခွာကာ-

မေးကြည့်လေ...ငါ့ ဖြေနိုင်ရင်တော့ ဖြေမှာပေါ့ဟာ

**နင်...နင်နဲ့ ဆရာမင်းသူထက်ရဲ့အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ

စိန်**

ဘာ

မထင်မှတ်သောမေးခွန်းဖြစ်သဖြင့် စိန် အံ့လည်းအံ့သြသွားကာ
ကြားလိုက်ရသော မေးခွန်းအတွက်ကြောင့်လည်း ရှက်ရွံ့သွားမိသည်။

ဘာ...ဘာလို့ အဲဒီမေးခွန်း မေးရတာလဲ ခရေ

ခရေက စိန်ရဲ့ နီရဲနေသောမျက်နှာကို အားနာသလို ကြည့်ပြီး

၁၃၈ လှိုင်းကြာဖြူ (လားရှိုး)

“သူများတွေက ပြောနေကြတယ် စိန်၊ ကျောင်းရဲ့နေရာ တော်တော်များများမှာ ဆရာမင်းသူထက်နဲ့ ညိုညိုစိန်တို့ကို တွေ့နေရတယ်တဲ့...ပြီးတော့”

ရပ်တန့်သွားသော ခရေစကားကြောင့် စိန် မျက်မှောင်ကုတ်မိသည်။

“ပြီးတော့ နှင့်လိုမိန်းကလေးနဲ့ ဆရာတွေတာဟာ လှောင်စရာ ဖြစ်နေတယ်တဲ့”

“ခရေ”

စိန်ရဲ့အသံမာပြတ်ပြတ်ကြောင့် ကျောင်းသားအနည်းငယ်က လှည့်ကြည့်လာပေမယ့် စိန် ဂရုမစိုက်တော့ပါ။ ခရေက စိန်ရဲ့လက်ကို ဆွဲပြီး အခန်းပြင်ထွက်ခဲ့သည်။ စိန် ခရေလက်ထဲမှ သူမရဲ့လက်ကို ရုန်းထွက်လိုက်ရင်း-

“အဲဒီစကားက နင် ပြောတာလား”

“ပြောစရာလား စိန်...ငါ့မှာ အဲဒီလိုအကျင့်မရှိတာ နင် သိဖို့ ကောင်းတယ်။ ငါက ငါ့သူငယ်ချင်းရဲ့အကြောင်းကို ပို့ချိုးဖျစ်ချိုး ပြောလို့ ငါက ပြောသူကိုတောင် ရန်တွေ့မိခဲ့သေးတယ်။ အဲဒီလို ငါ့ဘက်က ရန်တွေ့နိုင်ဖို့ အင်အားရှိအောင် နှင့်ဘက်ကသဘောထားကို တိတိကျကျ သိချင်တယ်”

စိန် ခရေအမေးကို မဖြေမိဘဲ ဝရံတာဘက် မျက်နှာမူရပ်၍-

“အဲဒါဆို နှင့်က ဆရာသိက္ခာကို မယုံကြည်တာလား ခရေ”

“လွဲပြီ”

ခရေက စိန်ပခုံးနားမှာ တိုးကပ်ကာ ကြားသာရုံလေသံနှင့်-

“ဆရာကိုကော နှင့်ကိုကော ငါ ယုံတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ပါးစပ်ကို ငါ မယုံရဘူး”

“ခရေ”

စိန် ခရေဘက်လှည့်ခေါ်မိတော့ ခရေက စိတ်မကောင်းသလို ကြီး ငေးကြည့်နေသည်။ သူမ ခရေရဲ့ပခုံးစွန်းမှာ မျက်နှာမှောက်အပ်ကာ-

“ငါ...ငါလေ ဆရာကို...”

စိန် စကားရှေ့မဆက်ရဲတော့သလို သူမပခုံးကို ဖက်ထားသော ခရေရဲ့လက်ကလည်း တင်းသွားသည်။

“ဆရာက ငါ့အပေါ် အရမ်းဂရုစိုက်တယ်။ မမက်လွဲရင် ငါ့အပေါ် ဒီလို ဂရုစိုက်မှုမျိုး၊ အလိုလိုက်မှုမျိုး ဘယ်သူ့ဆီကမှ ငါ မရခဲ့ဖူးဘူး။ ဆရာက ငါ့အပေါ် အရာရာ နားလည်ပေးတယ်။ ဆရာဘက်က ရိုးသားပေမယ့် ငါ့ဘက်က မရိုးသားသလို ဖြစ်နေပြီ။ ငါ... ငါ မှားသွားပြီလားဟင်...မှားသွားပြီလား ခရေ”

အားကိုးတကြီး မော့မေးမိတော့ ခရေက မယုံနိုင်သလို အကြာကြီးကြည့်ကာ-

“စိန်...နင်...တကယ်”

“.....”

“နင် မမှားပါဘူး စိန်ရယ်...နှင့်သဘောထား၊ ခံစားချက်တွေကို ငါ နားလည်ဆုံးပါ။ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်းကိုတော့ နင် လက်ခံထားသင့်တယ်။ နင် စိတ်မဆိုးနဲ့နော်။ ဖြစ်တတ်တဲ့သဘောတွေကို ငါ ပြောပြနေတာ။ အဲဒါကို နင် သိထားရင် ခံစားရသက်သာ

အောင်လို့ပါ စိမ့်ရယ်”

“ငါ နားလည်ပါတယ် ခရေ...ငါက မိန်းကလေးပါ။
ဘယ်တော့မှ မိန်းကလေးက စရမယ့်အဖြစ်ကို မဖန်တီးပါဘူး”

“နင့်ကိုယ်နင် သေချာသွားပြီလား”

စိမ့် တွေဝေသွားရသည်။ အနည်းငယ် တုံ့ဆိုင်းပြီးမှ-

“အဲဒီလို အတိအကျမျိုးတော့လည်း ငါ မပြောတတ်ဘူး။
ဒါပေမဲ့ ဆရာရဲ့ ဂရုစိုက်မှုတစ်ခါရတိုင်း ငါ ကြည်နူးတတ်တယ်။
ဆရာ ရောက်မလာရင် ငါ မျှော်နေမိတယ်။ ဆရာမျက်နှာမကောင်း
ရင် ငါ ငိုချင်တယ်”

“အဲဒါကို အချစ်လို့ နင် ထင်သလား စိမ့်”

စိမ့်ရယ် အထိပ်တက်နေချိန်မှာ ငါ မပြောချင်ဘူး။ နင့်အပေါ်မှာ
ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်တဲ့ ကြင်နာမှုမျိုးကိုရလို့ နင် အချစ်လို့ ထင်နေ
တာ။ တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာ...

နင်စေရာ

ရာသီမခွဲခြား လောင်မီးအားကြောင့်
ရင်ခွင်တွင်းမှာ အချစ်သူကြောင့်
ပူရသည်။

နေရာမခွဲခြား သာယာမဲ့ကင်း
နှလုံးသားတွင်းမှာ အချစ်သူကြောင့်
ဆူရသည်။

စိတ်မှာမခွဲခြား အစွဲထား၍
ဦးနှောက်ပျက်ယွင်း အချစ်သူကြောင့်
ရူးရသည်။

ဘဝန်း (၂၁)

နောက်ပိုင်းနေ့ရက်တွေတိုင်းမှာ ဆရာနှင့်စိန် ဘယ်သွားသွား ခရေက သူမတို့နှင့်အတူ အမြဲလိုက်ပါတတ်ပေမယ့် သူမ ခရေကို စိတ်မဆိုးတော့ပါ။ ခရေက စိန်ကို ပတ်ဝန်းကျင်က ခန်းခနဲ့ စကား တွေဆိုလာမှာမျိုး မဖြစ်စေချင်မှန်း နားလည်ခဲ့သည်။

စိန်နှင့်ဆရာကလည်း တွဲသွားတွဲလာ အခြေအနေများ အဆင် များလာပေမယ့် ဆရာဘက်မှ စိန်ကို မရိုးသားသည့်စကားလုံး မရိုးသားသည့်အပြုအမူမျိုး ပြုမူမလာခဲ့ပါ။ စိန်ဘက်ကသာ နေခြင်း လေ အရူးရင့်လေ ခံစားနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒီလိုနှင့် နေ့ရက်တွေ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ နေ့ကို ရက်စား၊ ရက်ကို လစားရင်း နှစ်တွေတောင် လျင်မြန်စွာ ကူးပြောင်းလို့ စိန်လည်း နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသူ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

နေရာတကာ မမကို အားကိုးချင်စိတ်များ လျော့ပါးသွားသော် လည်း ဆရာအပေါ်မှာ မျှော်လင့်ချက်များ ရင့်သန်လာခြင်းကိုတော့ ချောက်ဖျက်၍မရ၊ မေ့ပျောက်၍မရနိုင်။

မမကလည်း ရန်ကုန်ပတ်ဝန်းကျင်က နယ်လေးတွေမှာ ဟိုပြောင်းဒီရွှေနှင့် ရန်ကုန်မြို့ပေါ် မကပ်နိုင်သေး။ သို့သော် အလုပ်ကိစ္စ နှင့် ရန်ကုန်ကို တစ်ခါတလေ ရောက်လာတတ်သည်။

စိန်တို့စာမေးပွဲမတိုင်ခင် မမ ရောက်လာမည်ဟု ဖုန်းဆက်သော် လည်း စိန် ဖုန်းပြန်မဆက်ခဲ့မိ။ မမ ပြန်လာမည့်နေ့သည် ဆရာက သွေးမွေးနေ့ဟုဆိုကာ စိန်နှင့်ခရေကို မုန့်လိုက်ကျွေးမယ်ဟု ပြောခြင်းမို့ ခြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် မွေးနေ့ရှင်ဆရာက ကတိမတည်ခဲ့ပါ။ တစ်ခါမှ မြင်စဖူး ပြင်ဆင်ထားရသမျှ ရှက်ရွံ့စရာတွေဖြစ်ကုန်ကာ စိန် ငိုရွိုက် ခဲ့ခဲ့သည်။ စိန် ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက်နှင့် မျက်ရည်ကျခဲ့ရ လိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ တွေးထင်မထားခဲ့ချေ။

ညနေ နေဝင်ခါမှ စိန်ရဲ့မျှော်လင့်ချက်ကြီးကလေး ပြတ်တောက် ချားခဲ့ရသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ခရေဆီမှာ ရင်ကွဲဖွယ်စကားတွေ ကြားလိုက်ရ တော့ စိန် ဘာစကားမှ မဆက်နိုင်တော့ဘဲ စိန် အသံတွေ ထစ်ငေါ့ ခုန်နေရသည်။ ခရေက နားလည်စွာ-

“နင် ဘာမှ မျက်ရည်မကျနဲ့၊ စိန်”

“ငါ ငိုချင်နေတာ မတားပါနဲ့၊ ခရေရယ်...ငိုချင်တဲ့ လူ တစ်ယောက်ကို မငိုနဲ့လို့တားရင် အခုမကျလည်း နောက်ကျမှမှာပဲ

မဟုတ်လား”

“သူ့ရဲ့မျက်နှာကိုတော့ ငါ မမြင်လိုက်ဘူး။ ချစ်သူတွေလိုတော့ ငါ ထင်တယ်။ အဲဒီမိန်းမကို မယူကတော့ အသေအချာ မြင်လိုက် တယ်တဲ့။ အတော်ချောဆိုပဲ...မယုကို နင် သိမှာမဟုတ်ပါဘူး”

စိန် ဘာမှမတုံ့ပြန်မိချေ။ ဖုန်းခွက်လေးကိုချကာ ငိုကြွေးမိသည်။ ရင်ဘတ်ထဲတွင် တင်းကျပ်စွာ ထိုးအောင့်လာသည်။

ဆရာ စိန်ကို လှည့်စားရက်ခဲ့တာလား။

ကမ်းလင့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တဲ့လက်တစ်စုံဟာ စိန်အတွက် မဟုတ် ဘူးဆိုတာ သေချာခဲ့ရင် ဘာကြောင့် စိန်ကို မျှော်လင့်ချက်အပေါ် အယောင်တွေ ပေးခဲ့ရတာလဲ။

စိန်အပေါ်မှာ ယုယုမှု၊ ဖေးမမှုတွေ ဘာကြောင့် ပေးခဲ့ရတာလဲ။ မိတ်ဆွေအဆင့်ထက် ကျော်တာကိုတော့ ဘယ်လောက်ပဲ နှံ့အစ၊ မိန်းမဖြစ်ဖြစ် သိပါတယ် ဆရာ။

စိန် မခံစားနိုင်တော့ဘူး ဆရာ။ စိန်မဟုတ်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ဆရာ မကြိုက်ရဘူး။ လက်မထပ်ရဘူး။ စိန်ရင်ထဲမှာ ထိန်းချုပ်ထားသမျှ လွတ်ထွက်ကုန်ကာ အလွတ်ရနေသော ဖုန်းခွက်အောက် ကို နှိပ်လိုက်မိသည်။

ဆက်သွယ်မှုဧရိယာပြင်ပဆိုလျှင် မည်သည့်ပြင်ပသို့ ရောက် နေသလဲ။

ဘယ်အချိန်ဆက်ဆက် ဧရိယာပြင်ပဖြစ်မည့် အဖြေရမည်ဆို သိသိနှင့် စိန် ဘယ်နှကြိမ် ခေါ်ဆိုနေမိသလဲ မသိ။

မချစ်ဖူးသေးသူမို့ ရူးရူးမူးမူး ဖြစ်မိတာ စိန်အလွန်မဟုတ်ဘဲ

တစ်ဖက်သတ်ခံစားချက်ကို တစ်ဖက်သတ် ချစ်ဖူးသူက ပို၍ ခံစား စားလည်ပေးတတ်မှာပါ။

မိန်းမသာတာဝန် ဖွင့်ပြောခွင့်မရှိဘဲ ရင်ထဲမှာ မျှိုသိပ်ကြိတ်မှိတ် ခဲ့ရသည်မှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ မျှိုသိပ်ထားနိုင်မှာလဲ။ ဖွင့်ထွက် လာတဲ့အခါ သူ့ဆီက အကြင်နာတစ်စွန်းတစ်စ ရလိုရငြား ရေလာ မြောင်းပေးလုပ်မိလျှင် ဒီကောင်မ မိန်းမဈေးဖျက်တယ်။ ဣန္ဒြေသိက္ခာ တစ်စက်မှ မရှိဘူးဟု အများတကာက စွပ်စွဲအထင်သေးပေလိမ့်မည်။

ထိုစဉ် ခြံထဲသို့ မောင်းဝင်လာသော ကားသံကြောင့် စိန် အသိ ဝင်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လာခဲ့မိသည်။

ခရီးကရောက်မဆိုက်ခင် စိန်ရဲ့အင်္ကျီအင်္ကျီကို တွေ့ပြီး မှုတ်ကို ပူပင်သောက မပွားစေချင်ပါ။ ဘယ်လောက်ပဲ ပြင်းထန်တဲ့ အခါမှာဖြစ်ပါစေ စိန်တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ခံစားချင်သည်။ ချစ်ခြင်းတရားဆိုသည်မှာ အခြားသူတစ်ဦးက ဖျှံပေးခံစားပေးရိုးထုံးစံမှ ချိတ်လေ။

“စိန်...ညီမလေး”

တံခါးပေါက်မှာ မျက်နှာအပ်ထားမိစဉ် မမရဲ့တံခါးခေါက်သံနှင့် တွေ့ နူးညံ့သောခေါ်သံလေးကို ကြားလိုက်ရသည်ခါ စိန် အလိုလို ခုန်ခုန်လာသည်။ မမကိုလည်း ရင်ဖွင့်လိုက်ချင်သည်။

မမရယ်...စိန် ဝဋ်လည်နေပြီလား မသိဘူးနော်။ မမ

အေးကျောင်းတက်တော့ မမတို့ကျောင်းက အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ညွှတ်တဲ့အခါက စိန် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖျက်ခဲ့တယ်။

ညီမလေးကို ဖြတ်နိုင်ရင် အဲဒီလူနဲ့ ဆက်သွယ်။ မမ ယောက်ျား

မယူရဘူး။ မမ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ရဘူး။ မမ စိန်တစ်ယောက်တည်းပဲ ချစ်ရမယ်။

အမျိုးမိုး ဆန္ဒပြု အကျပ်ကိုင်ခံမှုတွေကြောင့် မမနှင့်အစ်ကိုကြီး ရဲ့ဇာတ်လမ်း မစခင်ကပင် ပြတ်တောက်ခဲ့ရသည်။

ဪ... အခုတော့ စိန် မမရဲ့ဝဋ်တွေ လည်ခဲ့တာပေါ့။ မမတို့ အပေါ် စိန် နားလည်ပေးခဲ့ရင် စိန် ဒီလိုဝဋ်ကြွေးကို ခံစားခဲ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။

“စိန် ညီမလေး... မမကိုတောင် ထွက်တွေ့နှုတ်မဆက်တွေ့ဘူးလား ညီမလေးရယ်”

ငိုရှိုက်သံတွေဖြစ်လာသော မမအသံကြောင့် စိန် ရှိုက်သံမျှသာ အတင်းထိန်းချုပ်ထားရင်း-

“မမ စိန်တို့ မနက်ဖြန်မနက်ပိုင်း စာမေးပွဲဖြေမှာ... စိန် စာတွေ မရသေးဘူး။ စိန်တို့ စာမေးပွဲပြီးမှ စကားတွေ တစ်ဝကြီး ပြောကြမယ်လေ။ မမပြောသမျှ စိန် တစ်ဝကြီး နားထောင်မယ်။ စိန်ပြောသမျှ မမ...”

စကားသံတွေ ဆက်မထွက်နိုင်တော့ချေ။ ညီမတစ်ယောက်ရဲ့ အထိနာသော အသည်းကွဲဇာတ်လမ်းအား အစ်မဖြစ်သူကို စိန် မည်သို့ ပြောရပါ့မလဲ။

“နော်... မမ”

“ကောင်းပြီ ညီမလေး... အဲဒါဆို စာဆက်ကြည့်တော့နော်။ ထမင်းစားချိန် ပြန်တွေ့မယ်လေ”

စိန် စာကျက်သံကြောင့် မမခြေလှမ်းက တဖြည်းဖြည်း ဝေးရာ

သည်။ စာကျက်ဖြစ်နေပေမယ့် ဒီစာတွေ ဦးနှောက်ထဲဝင်ရဲ့လား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မေးယူရသည်။

မရိုးသားတဲ့စကားလုံးတွေနဲ့ မချည်နှောင်ခဲ့တာက ဒီလိုအဖြစ် ဖန်တီးဖို့လား။

“စိန် ဖြေနိုင်လား”

ခရေက စိန်ကို စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်ရှုမေးလေသည်။ စာမေးပွဲ ညီမညီတစ်ပတ်အတွင်း စာကျက်ရတာကော၊ စိတ်ဆင်းရဲရတာ အလုံး စုပေါင်းပြီး စိန်ပုံစံက ချုံးချုံးကျသွားသည်။

လူကလည်း ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် လေတိုက်လျှင်တောင် လဲတော့ မှည့်အနေအထား။

“အင်း... ဖြေတော့ဖြေတာပဲ ခရေ”

“နင် ဆရာ့ဆီ ဖုန်းဆက်ဖြစ်သေးလား စိန်”

ခရေ အမေးစကားကြောင့် စိန် ခရေကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့် ချက်သည်။ ပြီးမှ စိတ်လျှော့ကာ ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

စိန်က ဘာကြောင့် မာနတွေ၊ သိက္ခာတွေ ခဝါချပြီး ဆရာ့ကို မှုမဖြစ်သူတစ်ယောက်လို ဖုန်းဆက်ရမှာလဲ။

ကျောင်းဝန်းထဲမှာ ဆရာနှင့် ထိပ်တိုက်ဆုံမည်ဆိုးသောကြောင့် နှင့် မဆုံအောင် ရှောင်မိသည်။

ဆရာနှင့် လည်ပတ်ပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူးတာ၊ စိန်ဘဝဟာ ဆရာရဲ့ မှုမတွေကြောင့် ပိုပြီး စိုပြေလာခဲ့တာကို စိန် အိပ်မက်အဖြစ် ထုတ်ဖတ်ချင်ပါ။

ဆရာဘက်က လက်ပြဖို့ ဆုံးဖြတ်မယ်ဆိုရင်တောင် စိန်ဘက်

က တိတ်တဆိတ် ခံစားနေခွင့်ရှိပါတယ် ဆရာ။

“ဟဲ့”

“ဟင်...ဘာလဲ...ဘာပြောမလို့လဲ ခရေ”

“နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ အခုတလော နင့်ကိုကြည့်ရတာ အားကိုမရဘူး။ ဘာလဲ...ဆရာကို သတိရသွားတာလား”

“တွေ့စရာအကြောင်းမှ မရှိတာ ခရေရယ်”

စိန်က ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ပြောလိုက်ပေမယ့် ခရေက တစ်မျိုးတွေးကာ-

“အင်း...ဟုတ်တာပဲ။ ဆရာနဲ့ငါတို့က တွေ့စရာမှ မရှိဘဲနားကြော...ငါ နင့်ကို ပြောရဦးမယ်။ ဆရာက ငါတို့ final ကျောင်းအား တွေ့စုပြီး ကျွန်တို့ထီးရိုးသွားလည်မလို့တဲ့။ အဲဒါ မနေ့က နင့်ကို ခြေခိုင်းတာ ငါ မေ့သွားတယ်ဟာ”

“ငါ မလိုက်ချင်ပါဘူး ခရေရာ”

မထင်မှတ်သော အငြင်းစကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ခရေမျက်လုံးပြူးသွားတာကို စိန် မြင်ပေမယ့် မသိချင်ယောင်ဆောင်ပါသည်။

“ဆရာပါတာပဲဟာ...နင် ဘာလို့မလိုက်ချင်တာလဲ။ ဘာပဲ မမသိမို့ မထည့်မှာဆိုးလို့လား။ ငါ လိုက်ပြောပေးမယ်လေ”

“အဲဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး ခရေရယ်...ငါ ဘယ်မှမသိ မသွားချင်တော့တာ”

“အင်းလေ...ဒါဆိုတော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ ဒါတွေ ဆရာက နင်မပါရင် အစီအစဉ် ပြောင်းမယ်လို့ ငါ့ကို ပြောတယ်”

“ဟာ...အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါမပါတာနဲ့ အစီအစဉ် ပြောင်းမယ်ဖြစ်ရတာလဲ။ ဆရာကလည်း ဘာတွေ့လုပ်နေမှန်း မသိဘူး”

စိန် အိမ်ရောက်လျှင် ဆရာကို ဖုန်းဆက်ပြောရမည်ဟု တောင်းထားကာ အိမ်သို့ရောက်တော့ မမက ဖုန်းကို လျှင်မြန်စွာ ချလိုက်ပုံက တစ်စုံတစ်ဦးမြင်မည်ဆိုသည့်ဟန်...

စိန်ကလည်း ကိုယ့်အပူ ကိုယ့်သောကနှင့်မို့ စပ်စုနေဖို့လည်း မအား။ မမက အပေါ်ထပ်သို့တက်ဖို့ပြင်နေသော စိန်လက်ကို ဆွဲထားကာ-

“ညီမလေးကြိုက်တဲ့ ကြာဇံဟင်းခါးနဲ့ ရှောက်သီးသုပ်ထားတယ်...လာ...မမ ပြင်ပေးမယ်။ ခရေကိုကော မခေါ်ခဲ့ဘူးလား”

သူမ ခေါင်းယမ်းရင်း မမ ခေါ်ဆောင်လာရာ ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ မမက စိန်အတွက် ပြင်ဆင်ပေးရင်း-

“ညီမလေး အခု စကားပိုပြီးနည်းသွားတယ်”

“မမထင်လို့ပါ... စိန် ဒီလိုပဲနေတတ်ခဲ့တာ အရင်ကတည်းကပါ”

မမက စိန်ရှေ့ မုန့်ပန်းကန် တိုးပေး၍ ပြုံးကာ-
“ဒီလိုပဲနေတတ်လို့ မရဘူးလေ။ မဟုတ်ရင် ညီမလေးကို ခေါင်းသင်းမယ့်သူ ဘယ်သူရှိမှာလဲ”

နဂိုကတည်းက အခုအခဲဖြစ်နေသော စိန် ထိုင်နေရာမှ ဝန်းခနဲ မတ်တတ်ထရပ်ကာ-

“မပေါင်းလည်းရတယ် မမ...မမကိုယ်တိုင် စိန်ကို လှောင်

ချင်နေတယ်မဟုတ်လား။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်ကို စိန် မေ့ဖို့ကြိုးစားနေတာကို မမက ပြန်အစဖော်ချင်နေတာလား။”

မထင်မှတ်သောစကားကြောင့် မမ မျက်လုံးလေးပြူး၍ စိန်ကို ကြည့်ကာ-

“ညီမလေး... နင်... နင် မမကို အဲဒီလို ထင်ရက်တယ်ပေါ့ဟုတ်လား။”

စိန် မမဖြစ်နေပုံတွေကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ထမင်းစားပွဲရှေ့ကနေ လျင်မြန်စွာထွက်ကာ အပေါ်ထပ် ပြေးတက်လာမိသည်။

မမကတော့ ယခုထက်ထိ မယုံရသလိုပုံစံနှင့် ငေး၍ စိန်ကို လိုက်မခေါ်ခဲ့ပါ။ စိန် လွယ်အိတ်ကို ပစ်ပေါက်မိသည်။ စိန် မမကို တစ်ခုမှ ခုလို မအော်ခဲ့ဖူးဘဲ။ အခုတော့ အော်ခဲ့မိသည်။

အတန်ကြာအောင် စိန် ထိုင်မိသည်က ယောက်ယက်ခတ်နေသောစိတ်များ ငြိမ်သက်သွားအောင် ဖြစ်ပါသည်။

နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ စိတ်တွေ အနည်းငယ် ငြိမ်သက်သွားကာ ဆရာ့ကို ဖုန်းဆက်ဖို့ သတိရမိသည်။

စိန်မပါလျှင် အစီအစဉ်ပြောင်းမည်ဆိုသောစကားကို စိန် မကြိုက်ပါ။

ထို့ကြောင့် ဆရာ့ဆီသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်မိသည်။ ဖုန်းက နှစ်ချက်ဆင့်မြည်ပြီး ဆရာ ချက်ချင်းလာကိုင်ပါသည်။

“ဟယ်လို”
“ဆရာ”
“ဪ... စိန် ပြောလေ”

“ဆရာ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ။ စိန်မပါရင် တချို့ကတီးရိုး မသွားတော့ဘူးဆိုတော့ တခြားလူတွေက ဘာပြောကြလေ”

“ဘာမှမပြောရသေးဘူး... စိန် ခရေကို တမင်ပြောလိုက်တာ။ ဒါမှ စိန် ကိုယ့်ဆီဖုန်းဆက်မှာမဟုတ်လား”

“ကျွတ်”

စိန် စိတ်ပျက်သွားရသည်။ ဆရာဘက်က ဘာပြဿနာမှ မရှိခဲ့သည့်ဟန်။ စိန်ကို သူ့မွေးနေ့မှာ တစ်ခုခုလိုက်ကျွေးမည်ဟု မချိန်းခဲ့သည့်ဟန်။ ထိုအဖြစ်အပျက်တွေကို နောက်တစ်ခါ ပြန်နာကြည်းရမည် ဆိုသဖြင့် စိန် အစမဖော်တော့ပါ။

“စိန်တို့ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ အမှတ်တရဖြစ်အောင်လို့ နေ့မပူးက စီစဉ်တာပါ။ မလိုက်ချင်တဲ့ကျောင်းသားတွေ နေ့ခွဲလို့ရပေမယ့် ဒီခရီးမှာတော့ ကိုယ့်တပည့်ရင်းတွေဆိုလို့ စိန်နဲ့ခရေပဲ ရှိတာမဟုတ်လား။ အမှတ်တရဖြစ်အောင် အပါခေါ်တာပါ။ သန့်ဘက်ခါ သွားမယ် စိန်။ အဆင်သင့်ပြင်ထားပါ။ စိန်ကို ခရေ လာခေါ်လိမ့်မယ်။ ကိုယ့်ကို စိတ်မဆိုးဘူးဆို စိန် လိုက်လာပါ”

ချည်တုပ်ကာပြောပြီး ဆရာက စိန်ကို ဘာစကားမှပြောခွင့်မပေးဘဲ ဖုန်းချသွားသည်။ စိန် ဒေါသလည်းဖြစ်လို့မရချေ။

“ကိုယ့်ကို စိတ်မဆိုးဘူးဆို” လျှင်ဆိုသောကြောင့် ဆရာသည် နည်း သူရောက်မလာသည့်အဖြစ်ပျက်အား သတိရမိပုံ။

“ဝေဒနာ”

အမုန်းရှိ အချစ်မဲ့
သံသယရှိ အယုံအကြည်မဲ့
လိုအင်၏ ဂုဏ်အင်ဟူသမျှကို
ဝေဒနာဟု ခေါ်သည်။ ။

ဘဝန်း (၂)

ဘုရားဖူးရာသီမဟုတ်သဖြင့် လမ်းတစ်လျှောက် လူရှင်းနေ
သည်။ Express ကားကြီးငှားထားသဖြင့် ယောက်ျားလေးအချို့က
သီချင်းဆိုပြီး မိန်းကလေးတွေက ကိုယ့်အဖွဲ့နှင့်ကိုယ် စကားပြောနေ
ကြသည်။

စိန်ကတော့ ခရေရဲ့ပခုံးပေါ်မှာဖိုပြီး မျက်လုံးစိတ်ထားမိသည်။
ကားပေါ်ရောက်သည့်အချိန်ထိ စိမ့် ဆရာနှင့်အကြည့်ချင်းဆုံဖို့
မကြိုးစားပါ။

ဆရာကတော့ ကားပေါ်မှာ ကျောင်းသားတွေနှင့် အဖွဲ့ကျကာ
တဝါးဝါး တဟားဟား ဖြစ်နေတော့သည်။ အားလုံးက အပူအပင်
သောကဟူသမျှ မေ့ထားကာ အစွမ်းကုန် ပျော်လိုက်မဟဲ့ဟု တေးထား
သူများ ဖြစ်ကြသည်။

“ဆရာ...ကျွန်တော်တို့ကို အမှတ်တရအနေနဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ် လောက် ဆိုပြပါလား”

ကျောင်းသားတွေရဲ့တောင်းဆိုသံကြောင့် ဆရာ ဘာပြောမလဲ ဟု စိမ့် နားစွင့်နေမိသည်။ ဆရာက မမြင်းဆန်ဘဲ-

“အေးကွာ...ဆရာကျောင်းသားတွေ အိပ်ငိုက်ပြေအောင် ဆိုပြ ရတာပေါ့”

ခရေက စိမ့်မျက်နှာနားကပ်ကာ အသံတိုးတိုးနှင့်-

“စိမ့် ဆရာ နင့်ကို ကြည့်နေတယ်ဟ...ဒီခရီးက နင်နဲ့ဆရာတို့ အတွက် အမှတ်တရခရီးဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“တိတ်တိတ်နေစမ်းပါဟာ”

“အမယ်...ဆရာအသံ နားထောင်ချင်ရင် နားထောင်ချင်တယ် လို့ပြောပါ”

စိမ့် ခရေရဲ့စကားကို မချေပျက်မိချေ။ ဆရာက သီချင်းတစ်ပုဒ် ကို စိတ်ပါလက်ပါ ဆိုနေသည်။ ကားပေါ်ရှိလူအားလုံးရဲ့ အသံများ တိတ်လျက်ရှိသည်။

“ဒီတစ်ခါ ရင်ခုန်သံကို ညာခွဲရင်...ညာခွဲရင် ငါနဲ့မင်း တကယ်ကို အဝေး×××အဝေး×××အို×××မင်း ပြောဖူးတဲ့ သိပ်ချစ်တဲ့ အကြောင်းကို လွယ်လွယ်မေ့မစ်လို့ မဖြစ်ဘူး×××ငါနဲ့မင်းက ဘဝတူ ရင်ခုန်ဖက်လူ...လွယ်လွယ်မေ့မစ်လို့ မဖြစ်ဘူး×××ငါနဲ့မင်းက ဘဝ တူ ရင်ခုန်ဖက်လူ×××”

“ဟေး”

“ရှိုး...ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

“ဆရာက သိပ်တော်တာပဲ။ ဟန်ထွန်းတောင် ငိုရတော့မယ် နောက်တစ်ပုဒ် ဆရာ”

“တော်ပါပြီကွာ...မင်းတို့လည်း ပြောစရာရှိတာ ပြောကြ၊ ဒီသူငယ်ချင်းတွေက နောက်ဆို ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ့်တာဝန်နဲ့ ပြန်တွေ့ ကြဖို့ မသေချာဘူး”

“ဟဲ့...စိမ့် ဆရာ ငါတို့ဘက် လျှောက်လာပြီ”

ခရေစကားကြောင့် စိမ့် မျက်စိဖွင့်ကာ ကိုယ်ကို မတ်မတ် ပြင်ထိုင်လိုက်မိသည်။

ဒီတစ်ခါ ခရေက စိမ့်ပခုံးပေါ်မှာ မှီပြီး မျက်စိမှိတ်ငြိမ်နေသည်။

ဆရာက လမ်းခြားသော တစ်ဖက်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ကာ ခရေကို ကြည့်ပြီး စကားမရှိစကားရှာကာ-

“အိမ်မှာ အိပ်ရေးတော်တော်ပျက်ခဲ့ပုံရတယ်”

စိမ့် ဘာမှမပြေပါ။ ဆရာပြောသမျှစကားတွေကို အင်းအဲမလုပ် နားထောင်မိသည်။

တကယ်လည်း စိမ့် ဆရာကို ပြောစရာစကား ဘာမှမရှိတာ။ နင့်ကတည်းက စိမ့်ဟာ ဒီလိုပဲ ခပ်အေးအေးနေတတ်တာကို သိသော ဆရာက သူသာ ဦးဆောင်ပြောနေသည်။

ညနေစောင်းမှ ကားထွက်လာသဖြင့် ညဉ့်နက်သောအခါ အိပ်သောသူတွေ ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ် စကားပြောသူတွေ၊ သီချင်း နားထောင်သူတွေနှင့် အသက်ဝင်နေသည်။

“အိပ်ချင်နေပြီလား စိမ့်”

“ဟင့်အင်း...စိမ့် မအိပ်ခဲ့ပါဘူး ဆရာ။ စိမ့်က ခရီးသွားရင်

အိပ်တတ်တဲ့အကျင့်မရှိဘူး ဆရာ”

“ဟုတ်လား...ကိုယ့်မှာလည်း အဲဒီအကျင့်ရှိတယ်”

ခရေက အမှန်တကယ် အိပ်ပျော်သွားသဖြင့် စိန်ပခုံးဖုဖယ်၍ မရတ် ပခုံးတစ်ခြမ်းလေးနေသည်။ ကားလှုပ်တိုင်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက စိန်ဘက်မှီမှီကျလာတာကို ကြည့်ပြီး ဆရာက ပြုံးလေသည်။ ပြီးမှ-

“စိန်ကို ကိုယ်မေးမယ်မေးမယ်နဲ့ မမေးဖြစ်ဘူး။ စိန် ဝတ္ထုတွေ့ကဗျာတွေ ရေးတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ...နည်းနည်းပါးပါး ရေးဖြစ်ပါတယ် ဆရာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ခင်လာခဲ့သည့် သုံးနှစ်အတွင်း စိန် ဝတ္ထုရေးသည့်အကြောင်း အခုမှမေးလာသဖြင့် စိန် မခိုင်သည့်ရင်ဖြင့် ပြန်လည်မေးခွန်းထုတ်မိသည်။

စိန်အကြောင်းတွေးဖို့မေးဖို့ ဆရာ စိတ်ဝင်စားပုံမရခဲ့တာ သေချာပြီးသားပေါ့။

စိန် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

မထင်မှတ်ထားသောမေးခွန်းကြောင့်လည်းပါသည်။ နောက်တာအခါမှာယ့်နှင့် ဤမေးခွန်းကို ဆရာ မေးသနည်း။ ဆရာဘက်ကို လှည့်ကြည့်မိတော့ ဆရာက စိန်ကို တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်နေသည်။ စိန်ရဲ့ရင်ခွန်သံတွေ တခုတ်ဒုတ်နှင့် မြည်လာရသည်။

“အချစ်ကို စိန် ဘယ်လိုခံယူထားသလဲ”

စိန် ဆရာကို မကြည့်မိအောင်ထိန်းရင်း-

“အချစ်မရှိသေးတဲ့အတွက် စိန်မှာ အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာခံယူချက်မှ မရှိသေးဘူး ဆရာ”

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ်သိတာတစ်ခုကတော့ သာမန်အားဖြင့် ဝတ္ထုရေးသမားတွေဟာ သာမန်လူတွေထက် အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သိမြင်နဲ့ခပ်တယ်တဲ့။ ဒီတော့ ခံယူချက်မရှိသေးပေမယ့်လည်း အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ယူဆထားတဲ့ ယူဆချက်တစ်ခုကတော့ စိန်မှာ ရှိမှာ သေချာတယ်”

ဘယ်လိုပါလိမ့်။

ယခုချိန်မှ ဆရာက ဘာကြောင့် စိန်ရဲ့အချစ်ရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် သိချင်နေရတာတုလဲ။

တကယ်ဆိုရင် စိန်ရဲ့အချစ်ခံစားချက်တွေထက် စိန်မှာ ချစ်သူရှိသလားမေးခွန်းကို မေးသင့်တာက ဆရာပါ။ အခုတော့ ဆရာမေးခွန်းတွေက အဆင့်တွေကျော်ကုန်ပြီ။

ဆရာပုံခံကတော့ စိန်ဆီမှာ အဖြေတစ်ခုကို ကြားသိချင်နေသည့် ဝံခံဖို့ ဤကျိက်ထီးရိုးဘုရားဖူးခရီးတွင် စိန်နှင့်ဆရာတို့ရဲ့ဆက်ဆံရေးတွေ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲလာနိုင်သည်ဟု စိန် မှတ်ယူလိုက်သည်။

“အချစ်ဆိုတာ ဂုဏ်ပကာသန ဘာမှမပါရင်တော့ နူးနူးရွရွ သိပ်ခံစားလို့ကောင်းတာပေါ့ ဆရာ။ အချစ်ဆိုတာ မိုးပေါ်က ဓူဝဲကြယ်တို့ပဲ စွတ်ရစွတ်ရ၊ ဧဝရတ်တောင်ကိုပဲ အတူသွားရသွားရ၊ ဆူးခင်းတမ်းကိုပဲ လျှောက်ရလျှောက်ရ ကြင်သူနဲ့သာဆိုရင် ဘယ်လိုနေရာကို ဆို သွားရဲပါတယ်တဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ...ဒါက စိန်အမြင် မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒါက

အဋ္ဌကထာဆရာတွေရဲ့ပြောချက်။ ကိုယ် သိချင်တာက စိမ့်ပြောမထိ အချစ်အကြောင်း”

“ဆရာက အရမ်းလောတာပဲ...ဖြည်းဖြည်းပေါ့။ အများထဲ ဘယ်လိုခံယူတယ်၊ စိမ့်က ဘယ်လိုခံယူတယ်၊ ပြီးမှ ဆရာ နှိုင်းကြည့် ပေါ့။ စိမ့် ခံယူထားတဲ့အချစ်ဆိုတာ ဂုဏ်ပကာသနတွေမပါဘဲ စိတ် ခံစားချက်ရဲ့အလိုအတိုင်း အသန့်စင်ဆုံး ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့အရာ။ ဒီလူက ငွေရှိလို့၊ ဒီလူက ဂုဏ်ရှိလို့၊ ဒီလူက ရုပ်ချောလို့ဆိုတဲ့ အပေါ်မူ ရွေးနှုတ်ကြနေရင်တော့ စစ်မှန်တဲ့ချစ်ခြင်းတစ်ခုကို ဘယ်ပိုင်ဆိုင်နိုင် မလဲ ပြောချင်တာက နှလုံးသားချည်းသက်သက်နဲ့ ရွေးချယ်လို့မရသလို ဦးနှောက်ပဲ ထာဝစဉ်သုံးနေလို့ မရဘူးလေ။ နှလုံးသားရေးနဲ့ ဦးနှောက် ကြားမှာ ကောင်းမွန်သော ချစ်သူတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်နိုင်တဲ့လူက သိပ်တော်တဲ့လူတစ်ယောက်ပေါ့ ဆရာ”

“စိမ့်ဆီက ဒီလိုလေးနက်တဲ့စကားလုံးတွေ ကြားရလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် မထင်ခဲ့ဘူး”

“ဘာလို့လဲ ဆရာ...စိမ့်ပုံစံက ပေါ့ပျက်ပျက်နဲ့ ဘာလို့မှ အလေးအနက်မထားတတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပုံစံပေါက်နေလို့လား”

စိမ့်ရဲ့လေးသံ၌ ဒေါသသံပါသွားပုံရ၏။ ဆရာက ပျာပျာသံထဲ ခေါင်းခါကာ-

“ဟာ...မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ် ပြောချင်တာက အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ အချစ်ပေါ်ထားတဲ့ စိမ့်ရဲ့ယုဆချက်က အတုယုစရာလည်း ကောင်းသလို၊ လေးစားစရာလည်း ကောင်းပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။

စိမ့်ပြောသလို လူတစ်ယောက်ဟာ ဦးနှောက်တွက် အရမ်းတွက်ရင် အေးစက်စက်အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုကိုပဲ ပိုင်ဆိုင်ရမှာပါ။ နှလုံးသား အလိုလိုက်ပြန်တော့လည်း မချစ်သင့်တဲ့လူကို ချစ်မိတဲ့အတွက် အမှားတွေနဲ့ ကြုံရတယ်။ အရာရာမှာ ညီတူညီမျှ ရှိသင့်တယ်လို့ စိမ့်ပြောတာကို ကိုယ် လက်ခံပါတယ်”

စိမ့် ဘာမှမတုံ့ပြန်မိချေ။

“ဒါနဲ့ စိမ့်ဟာ တကယ်ပဲ မချစ်တတ်သေးဘူးပေါ့...ဟုတ်လား”

စိမ့် ခေါင်းညိတ်အဖြေပေးမိပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ မလုံချေ။ ဆရာမျက်နှာက တည်ကြည်သွားကာ ကားအပြင်ဘက်သို့ ဆေးနေသည်။

စိမ့် ဆရာမျက်နှာကို ခိုးငေးမိသည်။ ဆရာဟာ ဘယ်တော့မှ မီးကရက်ဆေးလိပ် မသောက်သဖြင့် နှုတ်ခမ်းတွေက နီမြန်းကာ အသားက ဝါတာလည်းမဟုတ်ဘဲ ဖြူပြီးကြည်လင်နေကာ အကြောမိန်းများပင် ထွင်းဖောက်မြင်ရမတတ်။

“ကိုယ်ကတော့ ချစ်တတ်တာ ကြာပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တို့က တွေ့ရရက် သိပ်မရှိတော့ ကိုယ်တို့ရဲ့အချစ်ဟာ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ နီးနေခဲ့သလဲ မခန့်မှန်းတတ်တော့ပါဘူးလေ”

“အဲဒီချစ်သူကို စိမ့် သိခွင့်ရှိမလား ဆရာ”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ စိမ့်ရယ်...တစ်နေ့တော့ စိမ့် သိလာရမှာပေါ့”

ရင့်ရဲ့ ဓမ္မမှာ...

ရော်ရွက်ဝါတွေ ဓမ္မမှာကြွ
ဒါတွေဟာသဘာဝ
အရင်လည်း ကြွနေကျအမှန်
ဟေမာန်ဝဿန် မလွန်ဆန်နိုင်ဘဲ
တစ်ခါတလေလည်း ကြွနေမြဲ။
ငါလည်းလေ သူမစေဘဲ
ရင်လွှာထဲ ဓမ္မဟာကလို့ပူ
သူမရှိ၍ မတွေ့ကွယ်ရာ
ရင်မှာလွှမ်းဆဲ ကျွမ်းအသည်းတွေ
အမြဲတစေ ကြွမြဲမေ...။ ။

ဘခန်း (၂၃)

စိန် ဆရာပေးခဲ့သော လက်ကိုင်ပဝါနှစ်ထည်ကို ငေးရင်း
မျက်ရည်တွေကြားက ပြူးမိသည်။
ဆရာရယ်...လက်ကိုင်ပဝါပေးရင် ငိုရတတ်တယ်တဲ့။ ဘာလို့
စိန်နဲ့ စတွေ့ကတည်းက ဒီလက်ကိုင်ပဝါနဲ့ စခဲ့ရတာလဲ။
ကျိုက်ထီးရိုးသွားတုန်းက ဆရာပေးခဲ့သော အကြင်နာတွေကို
ပြန်သတိရမိခဲ့သည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး စိန်လက်ထဲက အထုပ်
အပိုးတွေကို ကိုင်ပေးပြီး အကြင်နာတွေပေးခဲ့သည်။
ရွေးဆိုလာသည်ကို မပြောဘဲ လက်ကိုင်ပဝါနှင့် တို့သုတ်ပေး
ခဲ့သဖြင့် မမျှော်လင့်ထားသော အခြင်းအရာမို့ စိန် လန့်ဖြတ်ကာ ရှက်ရွံ့
သွားမိသည်။ ခရေကတော့ မသိသလိုနှင့် မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

စားသောက်ဆိုင်တွေမှာနားတော့လည်း စိမ့်ကို တစ်ရှူးယူပေးရတာနှင့် ရေဘူးယူပေးရတာနှင့် ဆရာ ပျာယာခတ်နေတော့ စိမ့်မှာ ထိန်းချုပ်ထားသည့်ကြားမှ ရင်ခွန်သွားရသည်။

တကယ်တော့ ကိုယ့်မှာလည်း ချစ်သူရှိတယ်လို့ဆိုခဲ့ကတည်းက စိမ့်ရဲ့ခံစားချက်မှန်သမျှကို တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းချုပ်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

စိမ့်ဘက်က ဘယ်လောက်ထိ တစ်ဖက်သတ်ဖြစ်ဖြစ် ဆရာ့လက်ထပ်ရမည့်ချစ်သူရှိနေမှတော့ စိမ့်ရဲ့ခံစားချက်တွေကို ဆရာ့မြင်အောင် ထုတ်ပြနေဖို့လည်း မသင့်တော်။ ဆရာဟာ အိမ်ထောင်နှစ်မဟုတ်သော်ငြားလည်း လက်ထပ်ရမည့်သူ ရှိ၏။ ထိုအရာကို စိမ့်လျစ်လျူရှုပြီး တစ်ဆင့်တက်ခဲ့မည်ဆိုလျှင်...

“သူများချစ်ခြင်းခွဲသောသူသည် ရေလိုခန်းခြောက်စုန်းမခံတွေ” ဟုလည်း ကျိန်စာအတိုက်မခံချင်ပါ။

လူတွေ ပြောပြောနေကြသည့်စကား ‘ထမင်းကြမ်းကို ယပ်ခတ်စားရစားရ’ ဟုဆိုသည့်အတိုင်း စိမ့်လည်း ချစ်သောသူနှင့် မပေါင်းဖက်ရ၍ အပျိုကြီး ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပါစေ၊ ဆရာတို့ရဲ့ချစ်ခြင်းကို မခွဲရက်ပါ။

ရင်နာစရာရှိလျှင် ကိုယ်ကသာ ရင်နာပြီး ခံစားရပါစေ။ ဆရာ့ကိုတော့ မခံစားရစေချင်ပါ။

ဆရာဘက်က သူ့ချစ်သူနှင့် အနေပေး၍ အနီးကပ်ရှိနေသော စိမ့်အား သာယာနေသလိုဖြစ်နေခြင်းအား စိမ့် အခွင့်အရေးမယူသလို ချေ။

ဤသည်က ကိုယ့်အပေါ် လုံးလုံးလျားလျား ချစ်ခင်တွယ်ထား

တောလည်းမဟုတ်။ သူ့ချစ်သူနှင့်တွေ့သောအခါ သူ ကြင်နာသယောင်လုပ်ခဲ့သော မိန်းကလေးကိုတောင် သတိရဖို့က မသေချာ။ သေချာသည့်အရာအပေါ် နင်း၍ အခွင့်အရေးယူခြင်းသည် လူကောင်းသူကောင်းတို့၏အလုပ် မဟုတ်ချေ။

စိမ့် မည်သို့ခံစားနေရပါစေ ဆရာ့ကိုတော့...

‘ဆရာ့ချစ်သူနှင့် အပြန်ဆုံး ပေါင်းဖက်လက်တွဲနိုင်ပါစေ’ ဟု အဖြူစင်ဆုံး ဆုတောင်းပေးချင်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် နှလုံးသားတစ်ခုလုံးကတော့ ကွဲကြေလှ။

အခုဆို စိမ့်တို့ ကျွန်ုပ်တို့ထီးရိုးဘုရားက ပြန်လေတာ တစ်လနီးပါး ခဲ့ပြီ။ စိမ့် အပြန်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ထီးရိုးဘုရားပြန်လက်ဆောင်တွေနှင့် အပြုံးပြုံးဖြစ်နေသော စိမ့်ကို မမက တအံ့တဩ ကြည့်နေရှာသည်။ အသွားနှင့်အပြန် တခြားဆီဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်မည်။ အသွားတုန်းကတော့ စိမ့်တစ်ယောက် နေထိပန်းပမာ ညှိုးလျှော့နေခဲ့သည်မဟုတ်တော့။

“ညီမလေး တော်တော်ပျော်နေပုံရတယ် ဟုတ်လား”

“ပျော်တာပေါ့ မမရဲ့...မမအတွက် ပုတီးအိတ်လှလှလေးနဲ့ အိမ်မှာပူဇော်ဖို့ ဘုရားပုံတော်တွေ ဝယ်လာတယ်”

“သာခု...သာခုပါတော်...တစ်ခေါက်ပဲ ခေါ်မယ်နော်”

တစ်စတစ်စ ရယ်ရင်း မမကိုယ်ကို ဖျစ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် ပါးပေါ်၌ စီးကျနေသော မျက်ရည်များ ကပျက်ကယာ သုတ်လိုက်သည်။ ရှေ့တွင်ချထားသော လက်ကိုင်

ဝပါနှစ်ထည်ကို ခေါင်းဆုံးအောက်ထဲ မြန်မြန်ထိုးထည့်လိုက်သည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်...”

“ညီမလေး...ခရေဆီက ဖုန်းလာတယ်”

“လာပြီ မမ”

စိမ့် ဧည့်ခန်းထဲသို့ရောက်တော့ မမက အလှပန်းအိုးထိုးနေသည်။

မမက အဆင်းရောအချင်းနှင့်ပါ ပြည့်စုံသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ လူကလည်း ဆရာဝန်ဆိုသည့်ဘွဲ့တစ်လုံးကို ပိုင်ဆိုင်ထားနိုင်ခဲ့သောမက ရုပ်ရည်လည်း လှပသူဖြစ်သည်။

အိမ်မှုကိစ္စတွေလည်း ဝါသနာကြီးသူဖြစ်ကာ ချက်ရေးပြုတ်ရေးကစလို့ ဧည့်ခန်းအလှဆင်သည်အထိ သူ့လက်သူခြေပါရမှ ကျေနပ်သည်။

စိမ့်ကတော့ မမကိုကြည့်ပြီး ငြီးငွေ့သည်။ စိမ့်ကတော့ ဘဝလို့ အိမ်မှုကိစ္စထဲ၌ ကိုယ့်ဘဝကို မမြှုပ်နှံချင်။

စိမ့် ဖြစ်စေချင်တာက မမကို ရိုးရိုးဆရာဝန်ဘွဲ့တစ်လုံးနှင့် တင်းတိမ်မနေစေချင်ပါ။ နောက်ထပ်ဘွဲ့တွေ၊ ဒီဂရီတွေ များများယူစေချင်သည်။

သို့သော် စိမ့် ဖြစ်စေချင်တာကိုတော့ မမအား ဘယ်တော့မှ ဖွင့်မပြောပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မမသည် စိမ့်ထက်ပို၍ အသိဉာဏ်၊ စဉ်းစားဉာဏ်ကြွယ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သွားပြောလျှင်-

“စိမ့်က စာရေးမှ ဒီစကားတွေတတ်လာတာ” ဟု ကလေး

ထလားသွင်းတာကိုလည်း မခံနိုင်ပါ။

“ဟဲ့...ခရ ပြော”

“ဆရာက ငါတို့ကို ပြောစရာရှိလို့တဲ့။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ချိန်းတယ်တော်”

“အံ့ဩစရာကြီး ခရေ...ဒါပေမဲ့ ငါတော့ မသွားရဲတော့ဘူး။ ဘိတ်တစ်ခါတုန်းကလိုဖြစ်မှာကြောက်တယ်”

“အဲဒီလိုဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူး မိမိမို့ရယ်...ဆရာက နင်ကိုသာ ပြောဖြစ်တာ။ ငါ့ကို ပြောသားပဲ။ ဟဲ့...သူက သူ့မှာရည်းစားရှိကြောင်းကိုတော့ လျှို့ဝှက်တာမဟုတ်ဘူးနော်။ ငါ့ကို ပြောတယ်။ အဲဒီနေ့က သူ့ချစ်သူ ခရီးကပြန်ရောက်လာလို့ သွားလည်ဖြစ်တယ်။ နင်ကိုတော့ မပြောရက်ဘူး။ နင်က စိတ်ပျော့တယ်။ မျက်ရည်ကျမှာ အာနာလို့တဲ့”

“ဟုတ်လား”

စိမ့်ရဲ့လေသံက အသက်မပါသလို ဖြစ်သွားသည်။

ဆရာမှာ ချစ်သူရှိကြောင်း ဝန်ခံရပြီမဟုတ်လား။ အဲဒါ အချစ်ရဲ့ ချမ်းအားတွေပဲ ဆရာ။ တခြားသူတွေနဲ့ ကိုယ့်ချစ်သူ တောင်တွေး မြောက်တွေး မထင်ရအောင် ဆရာဘက်က တံတိုင်းတွေ၊ စည်းတွေ အထပ်ထပ် ကာရံလိုက်မှန်း စိမ့် သိပါတယ် ဆရာ။

စိမ့်ကလည်း မိန်းမနောက်ပိုးလို့ အထင်ခံရမှာကြောက်လို့ ခပ်ထားတဲ့ခြေလှမ်းကို ရှေ့တစ်လှမ်းတောင် မကျူးမပါဘူး ဆရာ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့ဆရာပဲလို့ သဘောထားလိုက်စမ်းပါ မိမိရယ်။ သူ့ဘက်က ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုအရိပ်အယောင်တွေပြုပြီး အခုမှ

ရပ်တန့်တန့် ကိုယ့်ဘက်က ဖြူစင်ကြောင်း သက်သေပြနိုင်ရမယ်။ ကိုယ် ဘယ်လောက်ထိ သဘောထားကြီးနိုင်ကြောင်း သူ့ကို သိစေရမယ်။

“ငါ လာခဲ့မယ် ခရေ”
“ဒါဆို ငါ စောင့်နေမယ်နော် သူငယ်ချင်း”
“ဘယ်သွားမလို့လဲ ညီမလေး”

ဖုန်းချပြီး နောက်သို့အလှည့် မမက မေးလိုက်သဖြင့် စိန်မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။ ပြီးမှ ဘာမှမဖြစ်လေသည့်ဟန် ပြုံးပြကာ

“ခရေလေ မမရဲ့...စိန်ကို အပြင်မှာ မုန့်လိုက်ကျွေးမယ်တဲ့”
“အထူးအဆန်းတော်...ဘာနေမလို့တုန်းဟဲ့”
“ဒီလိုပဲ...ကျွေးနေကျကို မမကလည်း အထူးအဆန်း လုပ်လို့”

“ဒါဆိုလည်း မမှောင်စေနဲ့နော်...အခုပဲ ညနေ ငါ့အာရီက ထိုးပြီ။ အိမ်ရောက်ရင် ထမင်းစားမှာဆိုတာလည်း မမှေ့နဲ့ဦးနော် ညီမလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမရဲ့”
စိန်နှင့်ခရေ ဆရာပြောသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲရောက်တော့ ဆရာ့ကို တွေ့ရသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဆရာ ကတိတည်သားပဲဟု တွေးလိုက်မိသည်။

“ဆရာရောက်နေတာ ကြာပြီလား”
ဟု ခရေက စမသဖြင့် စိန် ဘာမှမပြောဖြစ်တော့ဘဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဆရာက စိန်တို့အတွက် လက်ဖက်ရည် မှာပေးရင်း-

“စိန်တို့ကို ပြောစရာရှိလို့လေ”
“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”
“ကိုယ် နေ့စပ်တော့မယ်”
“ရှင်”
“.....”

ရှင်ဆိုသောအသံက ခရေဆီမှ ထွက်လာခြင်းဖြစ်ပြီး စိန်က တော့ ဘာသံမှထွက်၍မရဘဲ ဆွဲအလျှက် ဆရာ့ကို အကြာကြီး ငေးရင်း ဆရာ ပြောစရာရှိလို့ ခေါ်လိုက်တယ်ဆိုတာ ဒီအကြောင်း ခြားချင်လို့ တမင်ခေါ်လိုက်တာလား။

“ဆရာ အဲဒါဘာသဘောလဲ”
“ဟင်...ဘာကိုလဲ ခရေ”

ဘာမှမသိနားမလည်သလို မျက်တောင်ခတ်ရင်း မေးလာသော အကြောင့် ခရေ ဒေါသတွေ အစွမ်းကုန်ထွက်လာရသည်။ စိန်ကို လှည့်ကြည့်မိတော့ ဝေဝါးလာသည့် မျက်ရည်များ စီးကျမလာစေရန် မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ် ခတ်နေသည်။

“ဆရာ”
“ခရေ”

စိန် ဆရာ့ကို ရန်တွေ့ဖို့ပြင်နေသော ခရေလက်ကို ကပျာကယာ ဆွဲထားကာ-

“ခရေ နင် ဘာတွေဒေါသဖြစ်နေတာလဲ။ ဆရာက ငါတို့ အိမ်သားအောင်လို့၊ အံ့ဩအောင်လို့ ခေါ်ပြောတာ။ နင်က ဆရာ့ကို ရန်တွေ့ဖို့ပြင်တယ်ဆိုတော့ အားနာစရာကောင်းတာပေါ့ဟယ်... ခရေ

အစား စိန် တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာ။ ဆရာအနေနဲ့ စိန်တို့သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ကို အခုလို တကူးတက ခေါ်ပြောတယ်ဆိုတော့ ဆရာက တပည့်ရင်းစာရင်းသွင်းလိုက်တာမို့ စိန်တို့ ဝမ်းသာပါတယ် ဆရာ”

“ဟုတ်တယ် စိန်...ကိုယ့်မှာက စိန်တို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ကိုပဲ တပည့်ရင်းလို့ သဘောထားမိတော့...ခရေလည်း ဆရာကို စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

ခရေက မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့လှဲထားရင်း ဘာမှမတုံ့ပြန်။ စိန်သာ ကြားယံမှ အားနာရပြီး-

“စိန်တို့ကို ဆရာမင်္ဂလာပွဲ ဖိတ်လိုက်ပါ။ စိန်တို့ လာဖြစ်အောင် လာခဲ့ပါမယ် ဆရာ”

ခပ်မြန်မြန် နှုတ်ဆက်ကာ ခရေလက်ကိုဆွဲပြီး ထွက်လာခဲ့ သည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း မျက်ရည်အချို့ ကျဆင်းလာသည်။ လူရှင် တဲ့တစ်နေရာအရောက် ခရေက စိန် ဆွဲကိုင်ထားသည့်လက်ကို ဆွဲဖြုတ်ကာ-

“ငါ လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး စိန်...ကိုယ့်အပေါ် တစ်ဖက်သတ် ဖြစ်နေတာကို မသိရအောင် သူ ငအ မဟုတ်ဘူး။ ဒီသတင်းဟာ သူ့အတွက် သတင်းကောင်းဖြစ်နိုင်ပေမယ့် နင့်အတွက် သတင်းဆိုးပဲ။ အဲဒါ နင့်ကို ခေါ်ပြောစရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး။ ကုန်ကုန်ပြော မယ်ဟာ...မင်္ဂလာဖိတ်စာတောင် မပို့သင့်ဘူးဆိုတာ ဒီလူ နားလည် မယ်။ ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ရွှေလက်တွဲဝင်လာမှာကို ဘယ်မိန်းကလေးက ပြုံးပြုံးလေး ကြည့်နေနိုင်မှာလဲ။ ဆရာဦးမင်္ဂလာ ထက်လုပ်ပုံက လွန်လွန်းတယ်ကွာ...နင်ကလည်း သူ့ကို စကားပြော

ပြောနိုင်တာ အံ့ဩပါ။ အခုမှ မျက်ရည်ကကျနေ”

ခရေ ပြောလျှင်လည်းပြောစရာ။ ဆရာရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်နိုင် သောမျက်ရည်တို့က ခရေရှေ့မှာ ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲကျနေတာကို တော့ စိန် မည်သို့လုပ်ရမည်နည်း။

“ဘယ်မခံစားရဘဲရှိမလဲ ခရေရယ်...ဟိုးအစကတည်းက နင်ပဲ ငါ့ကို ပြောခဲ့တယ်လေ။ ဆရာနဲ့ငါဟာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ သဘော ထား။ ဒါမှ တစ်နေ့ ခံစားရသက်သာမှာဆို။ အခု ငါ့ ရန်တွေ့တော့ ကော ငါတို့သိက္ခာကျရုံကလွဲပြီး ဘာတွေ့ကောင်းကျိုးရလာနိုင်မှာလဲ။ နောက်ပြီး နင်ပြောသလို ငါ ဆရာကို သဘောထားကြီးပြလိုက်တာပါ ခရေရယ်”

ခရေက မျက်ရည်တွေကျနေသော စိန်ကို ခပ်တင်းတင်းဖက်ပြီး

“နင် တော်ပါတယ် စိန်...ငါ ကျိန်တာတော့ မဟုတ်ဘူး စိန်။ ဒါပေမယ့် အသေချာဆုံးတစ်ခု ပြောလိုက်မယ်။ ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူ့ရဲ့သားကောင်အဖြစ် ပုတ်ခတ်ကျီစယ် တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ ဘယ်လောက်ပဲ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ ဆွဲလက်တွဲရပါစေ တစ်ဖက်မိန်းကလေးရဲ့မေတ္တာစူးပြီး သူ ဘယ်တော့မှ ငြိမ်းအေးရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ခရေ...အဲဒီလို မကျိန်ပါနဲ့ ခရေရယ်...ငါ ဆရာကို အဲဒီလို သဘောဖြစ်နေရသူတစ်ယောက်အနေနဲ့ မမြင်ရက်လို့ပါ”

စိန် ခရေရဲ့ပါးစပ်ကို လက်နှင့်ဆုပ်ကာ တရှိုက်ရှိုက် ငိုမိသည်။

ဒဏ်ရာ

အဲဒီနေ့ကကွာ
 တိမ်လွှာတွေညိုတဲ့နေ့
 ငါ့နှလုံးသားကို ဖြိုတဲ့နေ့
 အရင်က အကြင်နာချိုတွေ
 ငါ့ရင်မှာ မင်းလိုနေပေမဲ့
 မငဲ့ကွက်ရင်ခွဲသူမင်း
 မိုးကြိုးတွေခွင်း
 မုန်းမုန်တိုင်းတွေလည်းဆင်
 ငါ့ရင်ကိုမင်းပစ်ခတ်
 စုတ်ပြတ်လို့နေပြီ
 ငါ့ရင်ခွင်မှာကြေကွဲ
 မင်းလဲထိုးခဲ့ပြီ
 မင်းရီ(ရယ်)လို့ ပြုံးနိုင်မယ်ဆို
 ညိုချင်ညို ဖိုချင်ဖို
 သာချင်သာ ရွာချင်ရွာ
 မိုးကြိုးတွေ ခချင်ခ
 သေချာတာ ဒီဒဏ်ရာက
 *ငါ့ရင်မှာ မဖြေသာ
 သေရာပါပေါ့ ချစ်သူရယ်...။ ။

ဘဝန်း (၂၄)

သူခဆိုတာ အဖော်နှင့်အပေါင်းနှင့် မလာတတ်ပေမယ့် သောက
 တော့ အဖော်နှင့်အပေါင်းနှင့် အစုလိုက်အပြုံလိုက်ကို ဝင်ရောက်လာခဲ့
 သည်။

ထိုနေ့ညနေက ဆရာခဝိကအပြန် မျက်နှာ၌ ဘာသောကမှမရှိ
 နဲ့လေဟန်နှင့် အိမ်ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။ မေမေ၊ မမသိမ့်တို့နှင့်အတူ
 ဘန်မပျက် ထမင်းစားရင်း တီဗွီအစီအစဉ်ကိုလည်း ထိုင်ကြည့်နေခဲ့
 သေးသည်။

ရှစ်နာရီသတင်းလာသောအခါ စိမ့် အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့ပြီး
 အဖွင့်ထားသော မှောင်မည်းသည့် ဝရံတာဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

စိတ်က ဆရာ့ဆီသို့ ရောက်သွားခဲ့ပြန်သည်။ သို့သော် စည်းခြား နေပြီဖြစ်သောကြောင့် စိန် အတင်းခေါင်းယမ်းကာ မျက်နှာကို မော့လိုက်မိသည်။ ကောင်းကင်ထက်၌ ဝန်းစက်နေသော လမင်းကြီး သည် တိမ်ဖုံးသည့်လ ဖြစ်နေသည်။

စိတ်ပြေလိုပြေငြား အိပ်ခန်းထဲသို့ပြန်ဝင်ကာ အိပ်ပိုင်းယူ၍ ဝရံတာသို့ ပြန်ထွက်လာကာ သီချင်းများထောင်မိသည်။

စိတ်မပြေသည့်အပြင် ကြားရသောသီချင်းလေးက ငိုချင်ရက် လက်တို့လုပ်နေတော့သည်။

“နင်လေ သွားတော့ ငါ့ရင်တွေ နာလှပြီ* * * * * နင်လေ တခြား တစ်ယောက်ကို... နင့်ရဲ့အချစ်တွေ ပုံပေးထားတော့* * * * * ငါဟာ နင့်ထက် ပိုပြီး အချစ်ကို ပိုပြီး ကိုးကွယ်ခဲ့သူပါ”

ပါးပေါ်မှတဆင့် မေးရိုးထိ စီးဆင်းနေသော မျက်ရည်တွေကို မသုတ်မိ။

စိန်ဟာ ဆရာ့ချစ်သူလောက် ရုပ်မချောလို့လား ဆရာ။
“ကိုလား”

အသံတိုးတိုးကြောင့် စိန် လန့်ကာလှည့်ကြည့်မိတော့ စိန်ထံ ကျောခိုင်း၍ ဝရံတာမှာ တစောင်းမှီရပ်ကာ အသံတိုးတိုးဖြင့် မေ့ဖုန်းပြောနေသည်။

မှောင်ရိပ်ထဲမှာ စိန်ရှိနေသည်ကို မမ သိဟန်မတူချေ။ လူက ငြိမ်သက်နေပေမယ့် စိတ်တွေက မငြိမ်သက်။ မမ “ကို” ဟုခေါ်သူက မည်သူနည်း။

“သိမ့် အိမ်မှာရှိခိုနို့ မဆက်ပါနဲ့ဆိုတာကို ညီမလေး သိသွားအောင်

မကောင်းဘူး”

“.....”

“ဟုတ်တယ် ကိုရဲ့... သိမ့်က ညီမလေးကို သိပ်ချစ်တာ”

“.....”

“ဟယ်... အဲဒီကိစ္စနေပါဦး ကိုရဲ့... သိမ့် မေမေ့ကို ပြောထား ပေမယ့် ညီမလေးကို မပြောရသေးဘူး။ ညီမလေး စိတ်မကောင်းဖြစ် မှာဆိုးလို့ပါ”

“.....”

“ကိုကတော့ ဇွတ်ပဲ။ ဒါဆို လာမယ့် Sunday လာခဲ့လေ။ သိမ့် မေမေ့ကို ပြောထားလိုက်မယ်... ဘိုင်”

အိမ်လေးထဲလှည့်ဝင်သွားသော မမကို ငေးပြီး စိန် အရမ်းခံစား သွားရသည်။

ဘာကြောင့် စိန် သိပ်ချစ်တဲ့လူတွေက စိန်ကို ထားသွားချင်ရ တာလဲ။

မမရယ်... မမလည်း လျှို့ဝှက်ထားရက်တယ်နော်။ စိန်က ငယ်တုန်းကမို့ မမ ရည်စားထားမှာကြောက်ခဲ့တာ။ အဲဒါကို တရားသေ မှတ်ထားပြီး စိန်ကို မမ ရည်းစားရှိကြောင်း မပြောပြခဲ့ဖူး နော်။ စိန်ကို အရမ်းဆိုးနေလို့လား။

နောက်ဆုံးတော့ စိန်ဟာ တစ်ယောက်တည်းပါပဲ မမရယ်။ မမရဲ့ ဖေးမမှုတွေက နှစ်သိမ့်ပေးရုံသက်သက်ပဲနော်။ ဆရာကလည်း စိန်ကို လှည့်စားခဲ့ပြီး နှစ်သိမ့်ခဲ့တယ်။ စိန်ကို ဘာကြောင့် အမှန်တရား နဲ့ မဆက်ဆံချင်ရတာလဲ။

နောက်ရက်တွေမှ စိမ့် ဘာမှမသိသူတစ်ယောက်လိုနေခဲ့ပေမယ့် မမကတော့ စိမ့်ဖြစ်နေတဲ့ကို ဂရုပြုမိဟန်မတူချေ။ မမ ဘာကြောင့် ခွင့်တစ်လယူပြီး ရန်ကုန်ကို ပြန်ရောက်နေသလဲဆိုတာ စိမ့် ရေးရေး လေး သဘောပေါက်စပြုပြီ။

မမကတော့ တနင်္ဂနွေနေ့ရောက်လာမယ့် ဧည့်သည်တွေအတွက် အိမ်ကို ပြင်ဆင်လို့မပြီးနိုင်။ စိမ့်ကတော့ တနင်္ဂနွေနေ့ကို စောင့်မျှော် နေခဲ့သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ရောက်တော့ မမက စကားမရှိစကားရှာရင်း-
“ညီမလေး ဒီနေ့ ဘယ်မှသွားစရာ မရှိဘူးလား”
“မရှိဘူး...ဘာမှာချင်လို့လဲ မမ”
ဘာမှမသိသူလို စိမ့် မေးလိုက်သည်။
ပထုတ်လိုက်စမ်းပါ။ စိမ့်ကို ဘယ်အချိန်ထိ ပထုတ်နိုင်မလဲ စောင့်ကြည့်နေမယ်။

“ဒီနေ့...ဟိုလေ...ဒီနေ့...မမဧည့်သည်တွေလာမယ် သိလား ညီမလေး”
“ဟုတ်လား...စိမ့် မသိဘူး။ စိမ့် ဘာကူဖို့လိုသေးလဲ မမ”
“မလိုပါဘူးကွယ်...ဒါပေမယ့် မမ တစ်ခုတောင်းပန်ထားချင် တယ်။ အခုလာမယ့် ဧည့်သည်တွေရှေ့မှာ ညီမလေး ဘာမှမပြော နော်။ သူတို့ပြန်သွားမှ မမကို ကြိုက်သလိုပြော”
“ထူးဆန်းလှချည်လား မမရဲ့...ဘာမို့လဲ...စိမ့် အခုတော့ သိချင်လာပြီ”
စိမ့်တစ်ယောက် တစ်ခုမှ မမကို စိတ်ကသိကအောင်ဖြစ်အောင်

မလုပ်ခဲ့ဖူးပေမယ့် အခုတော့ သိပ်လုပ်ချင်နေမိသည်။
တကယ်တမ်း ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာချိန်မှာ စိမ့် အောက်ထပ်သို့ မဆင်းဖြစ်ပါ။ အောက်ထပ်မှာ ကားသံကြားကတည်း က စိမ့် အခန်းထဲမှာ ငြိမ်သက်နေမိသည်။

စိမ့် အတော် အတော့ပဲနော်။ ညီအစ်မရင်းချာဖြစ်သော မမမှာ ချစ်သူရှိနေခဲ့တာ သတိမထားမိသလို ဆရာ တစ်နေ့ စိမ့်ကို မေ့သွား ခဲ့မှာကိုမသိဘဲ လောကမှာ ငါ့ဟဲ့ဟဲ့ အပျော်ကြီး ပျော်နေခဲ့မိသည်။ တကယ်တော့ လောကကြီးထဲ၌ အင်မတန် မာယာကြွယ်သောလူများ ရှိနေခဲ့သည်။

တော်တော်ကြီးကြာတော့ စိမ့် အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်နေရသည့်အဖြစ်ကို မလိုလားနိုင်ဘဲရှိလာသဖြင့် အောက်ထပ်သို့ အသံတိတ်ဆင်းလာခဲ့မိသည်။

“သမီးအငယ်ရှိသေးတယ်ဆို အစ်မရဲ့”
အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အသံကြောင့် စိမ့် မြေလှမ်းတွေ နောက် အနည်းငယ်ဆုတ်သွားကာ နံရံအကွယ်မှာ ရပ်သွားသည်။ ဧည့်သည် တွေက သိပ်များဟန်မတူ။

“သိမ့်လေးက အိမ်လာတိုင်း သူ့ညီမအကြောင်း မပါရင်မပြီး ဘူးရှင့်...အငယ်လေးကို မတွေ့ပါလား...မရှိဘူးလားရှင့်”
“ရှိပါတယ်ရှင့်...သမီးငယ်က တစ်ယောက်တည်းနေတတ် ပြီး ခပ်အေးအေးနေတတ်တော့ ဘယ်သူမှ သိပ်မသိကြဘူး”
“ဟုတ်လား...ကလေးတွေက သန္ဓေကောင်းတယ်နော်။ မိခင်ကတော့ သမီးတွေမွေးထားတာ မွေးရကျိုးနပ်လိုက်တာနော်။”

တစ်ယောက်မှ မော့ဟော့ရမ်းရမ်း မရှိကြဘူး။ အခုခေတ်မှာ ဒီလို လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ကလေးတွေ ရှားသွားပြီနော်”

“ဒါနဲ့ သားက နယ်တွေ မသွားရဘူးနော်။ ကံကောင်းတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ။ အဲဒါကလည်း ကျွန်တော့်ဆရာတွေရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်လို့ ဆိုရမှာပေါ့။ ဌာနမှူးက ဆရာရင်းဆိုတော့ ရာထူး တိုးမှမဟုတ်ရင် နယ်မပြောင်အံ့လို့ ပြောတာ။ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခေါင် အော်ဒါထွက်ရင်တော့ ပါလိမ့်မယ်ထင်တယ် အန်တီ”

ဘုရားရေ...

ကြားနေရသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အသံသည် ဆရာ အသံနှင့် ချွတ်စွတ်တူလှပါတကား။ လူ့ရဲ့မသိစိတ်ကနေ တစ်စုံတစ်ခုကို သေချာမိကာ နံရံအကွယ်မှာ ချောင်းကြည့်လိုက်မိတော့အခါ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ထိုင်ကျသွားရတော့သည်။

ဆရာ စေ့စပ်မည့်သူက မမလား။ ဒါ...ဒါဆို...။

စိမ့် တဆတ်ဆတ်တုန်လာသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်ခြင်းမဟုတ်နိုင်တော့ဘဲ ဒူးပေါ် မျက်နှာအုပ်ကာ မျက်ရည်တွေကျလာရတော့ သည်။

ဘယ်ဘဝက ပဋိကြွေးတွေလဲ။ စိမ့် သိပ်ချစ်သောဆရာမ စိမ့်သိပ်ချစ်သောမမရဲ့ချစ်သူတဲ့။

“စိမ့်...ညီမလေး”

ခေါ်သံနှင့်အတူ စိမ့် ပခုံးပေါ် နွေးထွေးစွာကျလာသော လက်တစ်ဖက်ကြောင့် စိမ့်မျက်ရည်တွေနှင့် မော့ကြည့်မိတော့ မျက်နှာ ပျက်ပျက်ဖြင့် ရှိနေသာ မမ။

“မမ...မမက စေ့စပ်တော့မှာဆို”

“ညီမလေး...သိသွားပြီပေါ့...ဟုတ်လား”

စိမ့် မမရဲ့အမေးကို မဖြေနိုင်ဘဲ မမတစ်ကိုယ်လုံးကို တင်းကျပ် စွာ ဖက်ထားမိသည်။ ကံကြမ္မာက ရက်စက်လိုက်ပုံက ဒီလိုလူ တစ်ယောက်နှင့် တစ်သက်လုံး ဆွေမျိုးတော်ရအောင် ဘာလို့ ဖန်ဆင်း ပေးရတာလဲ။

ဆရာကတော့ စိမ့်ကို မမသိမ့်ရဲ့ ညီမတစ်ယောက်အနေနဲ့ ရိပ်မိ သိရှိခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ဘူးလား။ မရှိစရာအကြောင်းတော့မရှိ။

ဖြူဖြူသိမ့်နှင့်ညီညီစိမ့်ဆိုသည့်မှာမည်နှစ်ခုနှင့်ပင် လူတွေက ညီမလားဟု မေးတတ်ခဲ့သည့်အချိန် ဆရာက မသိပါဘူးဟု ငြင်းလာ ခဲ့လျှင် ညာတာလိမ်တာဟု စိမ့် အော်ပစ်မိမည်။

ဒါဆိုလျှင် သိမ့်ရဲ့ညီမတစ်ယောက်ဖြစ်မှန်းသိသိနှင့် ဆရာက စိမ့်ကို လှည့်စားခဲ့တာပေါ့။

ဆရာ...စိမ့်တစ်သက်လုံး ဆရာကို ဘယ်လိုမျက်နှာနှင့် ရင်ဆိုင် နေမှာလဲ။ ဆရာနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရသရွေ့ ဆရာက ဘယ်လိုဖြစ်နေမလဲမသိ ပေမယ့် စိမ့်ကတော့ ကိုယ့်လိပ်ပြာကို မလှဲဘူး ဆရာ။

စိမ့်ကို ကျိန်စာတိုက်လိုက်တာလား။ ညီမချင်း ရန်တိုက်လိုက် တာလား ဆရာ။

အာပိုင်း (၃)

ထာဝရ ရင်ခုန်သံ

အခန်း (၂၅)

“စိမ့် များသွားသလား ထူးညီ...စိမ့်က ခဲမှန်ဖူးတဲ့ စာသူငယ် အချစ်ကို ကြောက်မိခဲ့တာ။ ထူးညီကို စော်ကားလိုစိတ် မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စိမ့်အပြောတွေ အရမ်းရင့်သီးသွားတာတွေ ဖြန်တွေးမိတော့ ထူးညီကို တောင်းပန်ချင်မိတယ်။ ထူးညီကို မချစ်နိုင်တာက တစ်ကဏ္ဍ အပြောအဆို မတတ်ခဲ့တဲ့အတွက်တော့ စိမ့် တောင်းပန်ပါရစေ”

မျက်ရည်လည်ညှို့နှင့် ပြောလာသော စိမ့်ကိုကြည့်ပြီး သူ များစွာ သနားမိသွားသည်။

စိမ့်ရဲ့အတိတ်ဟာ ဤမျှ ခါးသီးခဲ့မှန်း သူ အမှန်တကယ် မသိခဲ့ပါ။ တစ်ခါကြုံဖူးသော အချစ်အတွက်နှင့် စိမ့်တစ်သက်စာ အတွေ့အကြုံတွေရသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်။

သို့သော် အချစ်ဟာ ရိုးသားဖြူစင်ပြီး မာယာမများတတ်ကြောင်း လူတွေကသာ အချစ်ကို အမျိုးမျိုး အမည်တပ်၍ အရောင်ဆိုးနေကြောင်းကိုတော့ သူ တစ်နေ့နေ့ စိန်ကို ပြောပြရမည်။

“တောင်းယန်စရာ မလိုပါဘူး စိန်... ကျွန်တော် စိန်ကို စိတ်ဆိုးတာမဟုတ်ပါဘူး။ စိန်ရဲ့ ဥပေက္ခာတွေအတွက် မခံစားနိုင်တာပါ။”

“တကယ်နော်... စိန်လေ... သူ စိန်ဆီက ပြန်သွားတဲ့နောက်ပိုင်းတွေမှာ စိန်ကို တကယ်ပဲ နာကြည်းသွားပြီလို့ထင်တာ။ စိန်ကိုလေ... ဘယ်သူကမှ စကားကောင်းမပြောကြဘူး။ စိန် အမှားအကြီးကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်မိခဲ့သလားဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလုံဘူး။”

လေးပင်နေသော စိန်ရဲ့ စကားသံကြောင့် သူ မျက်မှောင်ကွဲမိကာ စိန်ရဲ့ လက်ကို ဘာမှမစဉ်းစားနိုင်ဘဲ ဖြတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိတော့-

“ဟာ... စိန်... စိန် ဖျားနေပြီ”

“ဟုတ်လား... ဖျားနေပြီလား”

ဘယ်လောက်တောင် သောက၏ဖိစီးမှုကို ခံနေရသလဲမသိမိ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖျားနေမှန်းတောင် ဆန်းစစ်မိပုံမရချေ။

နီရဲနေသော စိန်မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ဒီတစ်ခါ စိန်ထံမှ မည်ကဲ့သို့သော အမှန်းစကားတွေ ကြားရပါစေ ဘယ်သောအခါမှ အပြစ်မယူတော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။

“စိန် အဝတ်စုံတွေနဲ့ နေနေတာကြာပြီပဲ... ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ဖို့မယ်နော်”

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း... စိန် မပြန်ဘူး”

တစ္ဆေတိုင်းဖြစ်လာသော စိန်ပုံစံလေးကြောင့် သူ ချစ်စနိုးလည်း ခြင်မိသည်။ ထို့ပြင် စိုးရိမ်ပူပန်မိသည့်အတွက်-

“စိန် အိမ်မပြန်လို့ ဘယ်သွားမှာလဲကွာ... ကိုယ် မမသိမိမိကို နန်းဆက်ပေးရမလား”

တစ်ထိုင်တည်းနှင့် စိန်အပေါ် ချစ်သောစိတ်များ ယိုဖိတ်လာခဲ့တာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် “ကို” ဟူသော နာမ်စားပြောင်းသုံးမိသည်ကိုပင် သတိမထားမိချေ။

မျက်လွှာချနေသော စိန်က သူ့ကို မော့ကြည့်လာကာ ခေါင်းကို အကြာကြီး ခါရမ်းနေသည်။ မျက်ရည်တွေကို လက်ဖမိုးနှင့် ဖိပွတ်တာ-

“မမကို မုန်းမဆက်ပါနဲ့ ထူးညီ... စိန်ကို စိတ်ဆိုးနေတယ်။ ဇွင့်ကို ပြောလိုက်တဲ့စကားတွေကြောင့်... နောက်ပြီး ကတိတစ်ခု ဘာလဲ... ချင်တာက စိန် ပြောပြတာတွေကို မမကို ပြန်မပြောပါနဲ့နော်။

စိန် မမ မုန်းမှာကို ကြောက်တယ်”

“စိန်ရယ်”

စိန် ဒီလောက်ထိ စိတ်ထိခိုက်ခံစားနေရတာကို သူ ဘယ်လို ကြည့်ရက်နိုင်မလဲ။ စိန် ပြောခဲ့တဲ့စကားလုံးတွေအတွက် ဟောဒီရွာနေတဲ့ မိုးရေတွေနဲ့ မျောချလိုက်ပြီ။ ကျွန်တော် စိန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ရင်ထဲမှာ ဘာအခုအခံမှ မရှိတော့ပါဘူး။

သီးသန့်ခန်းဖြစ်ပေမယ့် မှန်လှဲခန်းဖြစ်သဖြင့် အပြင်ဘက်တွင် သွားလာနေသူများကို မြင်နေရသည်။

သူ စိန်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်တော့ စိန်သည် မျက်လွှာလေးချ၍

လက်တစ်ဖက်နှင့် မေးထောက်ကာ တစ်ဖက်ကို စားပွဲပေါ်တင်လျက် ငြိမ်သက်နေသည်မှာ ခံနိုင်ရည် လုံးဝမရှိတော့သူလို...

ထို့ကြောင့်လည်း ဆရာမင်းသူထက်ကိုမြင်တော့ သူ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုလို့တော့ ထင်မိသား။

စိန် မတွေးတတ်ခဲ့သောအရာတစ်ခုကို ယောက်ျားချင်းဖြစ်သော သူကတော့ ကောင်းကောင်းခန့်မှန်းမိခဲ့သည်။

လည်မလိုလိုနှင့် သူ ပတ်ရှုပ်ခဲ့သော ချည်ခင်နှစ်ခုက တစ်ဆက် တည်းဟု သိလိုက်သောအခါ သူ့စာတံကို သူ မနိုင်ဖြစ်သွားတော့ သည်။

ထင်ရတာတစ်ခုကတော့ ဆရာမင်းသူထက်သည် စိန်အပေါ် တွင်လည်း စိတ်ဝင်စားခဲ့ပုံရသည်။ သို့သော် ချစ်ဦးသူကိုလည်း မစွန့်လွှတ်နိုင်သဖြင့် သူ လှမ်းနေသော ခြေလှမ်းတွေကို ရုတ်တရက် ရပ်တန့်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်မည်။

ပိုဆိုးတာတစ်ခုက သိမ်နှင့်စိန်သည် ညီအစ်မအရင်းဖြစ်နေသော အခါ စိန်အပေါ် ဆက်ဆံရာ၌ ယနေ့ထက်တိုင် သူ့ကိုယ်သူ မလုပ်မလဲ ဖြစ်နေပုံရ၏။

ဦးမင်းသူထက်...ကိုယ် မချစ်နိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဆော့ကစားခဲ့လို့ တစ်ဖက်မိန်းမလေးမှာ ဒဏ်ရာအနာတရတွေ ဖြစ်ခဲ့ ရတယ်။ ခင်ဗျားကြောင့် ယောက်ျားတွေ မာယာများတာ၊ သစ္စာမဲ့တာ လို့ နာမည်တွင်ခဲ့တာ။

စိန် ကိုယ် ကတိပေးတယ်။ ကိုယ်ဟာ မိန်းကလေးတွေနဲ့ သွားလာလည်ပတ်ခဲ့ဖူးပေမယ့် ရှေ့လျှောက် ကိုယ် ထာဝရလက်ထွဲ

မယ့် ဘဝအဖော်ဟာ မင်းပါ။

အခု စိန် ဘယ်ကိုသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသလဲ

စိန်ရယ်...အဲဒီလိုမကြည့်ပါနဲ့။ အဲဒီအကြည့်တွေပေါ်မှာ ကိုယ် ခိုင်ရည်မရှိဘူး။ မင်းက အဲဒီလိုအားငယ်တဲ့အကြည့်နဲ့ကြည့်တဲ့အခါ ကိုယ် မင်းနားမှာ တိုက်ခတ်လာတဲ့ လေပြည်လေးကိုတောင် စိန်ခေါ် ငြီး တိုက်ထုတ်ချင်တယ်။

ရှင် ဒီနေ့ အားတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီအချိန်တွေ စိန်ကို ခဏပေးပါလား။ အခုလို ငေးပြီး စိန် ငြိမ်သက်နေချင်လို့ပါ

စိန်ရာ...စိန်ကို ကိုယ် သိပ်ချစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စိန်ကို သူများ တွေ အထင်သေးမယ့်အဖြစ်မျိုး ကိုယ် မဖန်တီးချင်ဘူး။ ပြန်ရအောင် နော်...စိန်

ချစ်သူရဲ့မျက်ဝန်းတွေမှာ...

ဟာကွာ...အဲဒီလိုမကြည့်ပါနဲ့။ အထင်သေးမှုနှင့် မှဲပြုံးပြုံးကာ ခတ်တတ်ရပ်၏။ သူ ကမန်းကတန်း ထရပ်ပေမယ့်-

နေမြဲတိုင်း နေလိုက်ရအောင် ထူးညီ...နေဦး...စိန် စကား ဆင်းသေးဘူး။ ရှင်ကို စိန် ကျေးဇူးတင်တယ်။ ရပါတယ် စိန် ပြန်မှာ အဲဒါပေမဲ့ မမဆီကို ပြန်မှာတော့မဟုတ်ဘူး

စိန်

လှည့်ထွက်လိုက်စဉ် ယိုင်ခန့်ဖြစ်သွားသော ကိုယ်လေးကို သူ ချစ်ခင်ပေးပေမယ့် သူမက ပုတ်ခတ်ရုန်းဖယ်လာသည်။

ဟင့်အင်း...စိန် သွားပါရစေ

**မသွားရဘူး...စိန်...ဒီလောက်ထိ ကိုယ်တွေပူပြီး လူက

လည်း မလှုပ်နိုင်တာကို”

မျက်ရည်တွေ တပေါက်ပေါက်နှင့် ငိုချလိုက်သော ချစ်သူက ထိုင်ခုံလေးမှာ ပျော့ခွေစွာ ထိုင်ချလိုက်လျက် ကိုယ်လေးသိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ငိုကြွေးရှာသည်။

“စိမ့်...မမကို ရင်မဆိုင်ချင်တာကို ရှင် ကိုယ်ချင်းမစာနာပါလား ထူးညီရယ်”

စိမ့်ကို ရင်ခွင်ထဲပွေ့ကာ ချော့မော့လိုက်ချင်ပေမယ့် အခွင့်အရေး ယူသူဟု အထင်မခံနိုင်ချေ။ ငိုကြွေးနေသူကိုကြည့်ကာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ သီးသန့်ခန်းအပြင်ဘက်သို့ထွက်ပြီး ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်သည်။

“ထူးညီပါ မမသိမ့်”

“.....”

“လိုက်မရှာပါနဲ့ မမသိမ့်...စိမ့်နဲ့ကျွန်တော် နယူးလိုက်မှာ ရှိပါတယ်”

“.....”

“သူ မိုးမိပြီး အဖျားဝင်နေပြီ မမသိမ့်...ဒါဆို လာခဲ့ပါနော်”
သူ အခန်းထဲဘက် လှမ်းကြည့်မိတော့ စိမ့်ရဲ့ခေါင်းက ဟောမလာချေ။ သူ စိမ့်အနားသို့ လျှောက်လာပြီး-

“စိမ့်”

“.....”

“စိမ့်”

ထူးသံမကြားရသဖြင့် သူ စိတ်ပူစွာ စိမ့်ပခုံးလေးကို ဆွဲလှစ်

လိုက်စဉ် ကိုယ်လေးက သူ့ပေါ် ပျော့ခွေစွာ မှီလာခဲ့သည်။

“ဟာ”

“စိမ့်”

နီရဲနေသော မျက်နှာလေး၊ ဖြူဖတ်နေသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေ
ဘာစကားနှင့်မှ သူ့ကို ရန်မတွေ့တော့ဘူးတဲ့လား။

သူဝတ်ထားသော ဂျာကျင်အဖြူရောင်လေးကို စားပွဲပေါ်မှာတင်ပြီး စိမ့်ကို အသာမှီတင်ပြီး သူ စိမ့်မျက်နှာလေးကို တစ်စိမ့်စိမ့် ငေးနေမိသည်။

စိမ့်ရယ်...ဘာကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလှဘူးဆိုပြီး အားငယ်နေရတာလဲ။ တကယ်ဆို ကိုယ့်မျက်လုံးထဲကို စိမ့်ဝင်လာပြီး တတည်းက ဘယ်မိန်းမကိုမှ အထင်ကြီးလို့ မရခဲ့ဘူး။ ဒါကို ပိုတယ်လို့ စိမ့် ပြောချင်သေးလား။

ဘဝန်း (၂၆)

လက်ပတ်နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်မိတော့ ဒိုင်ခွက်ထဲကလက်တံက ရှစ်နာရီခွဲကို အတိအကျ ညွှန်ပြနေသည်။ ကားလီဇာကို တင်လိုက်ပေမယ့်လည်း စိတ်မရှည်စွာ လက်တစ်ဖက်က ဆိုဖာခုံထိုထိုးမိသည်။

စိန် သတိမရလို့ ဆေးရုံအရေးပေါ်ဌာနကို ပို့ရတယ်တဲ့။ မမသိမ့်ရဲ့ စကားသံတွေက သူ့နားထဲသို့ ချော်ရည်ပူတွေလို ပူလောင်စွာ စီးဆင်းလာခဲ့သည်။

စိန်...စိန် ဘာမှမဖြစ်ရဘူး။ စိန် သိပ်လိုချင်တဲ့ မေတ္တာတရားကို ကိုယ့်ဆီကို မတောင်းပေမယ့် ကိုယ် ပေးပါရစေ။

မမသိမ့် သူတို့ဆီရောက်လာသောအခါ ည စားဝန်ထမ်းအဖွဲ့က သူ့ဆီမှ စိန်ကို မမသိမ့် ခေါ်သွားသောအခါ လိုက်ချင်ပေမယ့် ညွှန်တံလှပြီဖြစ်သောကြောင့် စိန်ရဲ့သိက္ခာကို ထောက်ထားမိသဖြင့် -

“ကျွန်တော် မလိုက်တော့ဘူးနော် မမသိမ့်...စိန်ကို အိမ်ရောက်ရင် နွေးနွေးထွေးထွေးထားလိုက်ဦးနော်...သူ မိုးတော်တော်မိသွားတယ်။ ပြီးရင် ဆေးတိုက်လိုက်ပါနော်။ စိန်ကို ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှမဆူငေါက်ပါနဲ့တော့နော်...နောက်ပြီး နောက်ကျရင် ကျွန်တော် လာခဲ့ပါရစေ”

“အမလေး ထူးညီရယ်...မင်းသာ ဆရာဝန်လုပ်လိုက်ပါတော့”

မမသိမ့်စကားကြောင့် သူ့မျက်နှာ ထူပူသွားရသည်။ တော်တော် အကဲပိုလွန်းသည့်ပုံစံ ပေါက်သွားပုံရသော်လည်း ကြိုက်မရှက် ငိုက်မရှက်ဆိုသဖြင့် အချစ်နဲ့တွေ့တော့ မရှက်နိုင်တော့ချေ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ် အင်အားကောင်းထိ ချစ်တတ်လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ချေ။

SSC အထူးကုဆေးရုံသို့ရောက်တော့ သူ မမသိမ့်ပြောသော အခန်းသို့ လာခဲ့သည်။

အထူးခန်းရှေ့အပြင်ဘက်၌ ရပ်နေသော မမသိမ့်နှင့်ဦးမင်းသူ ထက်တို့ကြောင့် အလောတကော ပြေးသွားနေသော သူ့ခြေလှမ်းတွေ နေသွားသည်။

သူ့အကြည့်က မင်းသူထက်မျက်နှာသို့ရောက်တော့ ခေါ်သဖြစ် ချင်လာသည်။

သွားစမ်းပါ...
အင်အား ရိုးသားသလို၊ တည်ကြည်သလိုပုံစံနဲ့ ခင်ဗျား မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့နည်းသားကို ကစားခဲ့တာမဟုတ်လား။

တကယ်ဆိုလျှင် ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ဘဝကို ရွေးချယ်သွားခဲ့ပြီး ကာမပိုင်မိန်းမတစ်ယောက်က အနားမှာရှိနေရက်နှင့် အခြားမိန်းကလေး တစ်ယောက်ကိုကျတော့ အိမ်ထောင်ကျသွားမှာ၊ ရည်းစားရသွားမှာပဲ မလိုလားနိုင်ခြင်းကတော့ တော်တော် ရွံစရာကောင်းနေတော့သည်။

သူ့ကို ခပ်ထော့ထော့ ကြည့်နေပုံက 'မင်း ရမှာ နှလုံးသားမဝါ အခွံသက်သက်' ဟု ဆိုချင်သည့်ဟန်။ သူကလည်း တုံ့ပြန်စိုက်ကြည့် ရင်း 'ကိစ္စမရှိဘူး၊ အဲဒီအခွံတွေထဲမှာ ကျုပ် လိုချင်တာ စိန်ကို အိမ် တကြည့်ကြည့်နဲ့ ကြည့်ခွင့်ရဖို့ပဲ' ဟု မျက်လုံးနှင့် စကားပြောရင်း အားပြိုင်နေမိကြသည်။

"ထူးညီ...ညီမလေးလေ"

ငိုသံနှင့် စကားသံတစ်ခုထွက်လာမှ သူ သတိဝင်လာကာ မမသိမ့်ကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ မမသိမ့်၏မျက်နှာသည် အငိုမျက်နှာ နှင့် ဖြစ်လေသည်။

သူ မမသိမ့်အနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး-

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မမသိမ့်...မနေ့ညက အိမ်ကိုပြန်သွား ကတည်းက စိန် သတိမရတာလား"

"ဟုတ်တယ်...ထူးညီရယ်...ညီမလေးကို ကယ်လို့ရမှာမို့ နော်"

အေးအေးဆေးဆေးနှင့် သောကနည်းပြီး ပျော်ပျော်နေတယ်။ ရသော မမသိမ့်တစ်ယောက် ယခုတော့ ပျော်နိုင်ပုံမရတော့ချေ။

ဆံပင်များကို ကျွဲကလစ်နှင့် နောက်မှာဖြစ်သလိုညှပ်ထားခြင်း ကြောင့် ဆံပင်တွေက ကျတောကကျ၊ ပွတာကပွ၊ မျက်နှာ၌လည်း

မျက်ရည်များ အခါခါကျခဲ့ရပုံနှင့် ပြောင်တင်းတင်းနေသည်။

"ဘာတွေ လျှောက်တွေးနေတာလဲ မမသိမ့်ရယ်...မတွေး ကောင်းတာတွေ၊ စိန် သက်သာမှာပါ၊ ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ"

မမသိမ့်က ထိုင်ခုံမှာ လျော့ရဲရွာ ထိုင်ချလိုက်ရင်း-

"အဲဒါ တို့အပြစ်တွေကြောင့်ပါ။ ဝမ်းနည်းလွယ်တတ် အားငယ်လွယ်တတ်တဲ့ ကိုယ့်ညီမတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်ကို သိသိ ကြီးနဲ့ တို့ သူ့ကို ဥပေက္ခာပြုမိခဲ့တယ်။ မနေ့က သူ ထွက်သွားတုန်းက တို့ အိမ်မှာရှိနေသေးတယ်။ ခရေဆီသွားမယ်လို့ဆိုတော့ ညနေပြန် ရောက်မလာသေးတာကို သိပ်စိတ်မပူမိခဲ့ဘူး။ ခရေဆီမှာပဲ ရှိမယ်လို့ သင်တာကိုး။ နောက် ခရေဆီဖုန်းဆက်လိုက်ခါမှ ခရေဆီကိုလည်း မရောက်၊ အချိန်ကလည်း လင့်နေပြီဆိုတော့ ဘယ်နေရာရှာလို့ ရှာရ မုန်းမသိဖြစ်နေချိန် မင်းဆီကဖုန်းလာတာပဲကွယ်"

"ဟုတ်တယ်...မမသိမ့်၊ သူ ကျွန်တော်နဲ့ မတွေ့ခင် အတော် ကြာကြာ မိုးမိထားပုံရတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခိုက်နေတာပဲ။ ဒီကြား ထဲ ကျွန်တော်တို့ စကားပြောနေတော့ သူ မိုးတွေ မိထားတဲ့ကိစ္စ ကျွန်တော် မေ့သွားခဲ့တယ်ဗျာ။ အဲဒီတုန်းကသာ အိပ်ရာထဲ နွေးနွေး ထွေးထွေးနေလိုက်ရင် ဒီလောက်ထိ ဖြစ်သွားမှာမဟုတ်ဘူး"

မမသိမ့်ကို စကားပြောရင်း အနီးသို့လျှောက်လာတော့ အစိမ်း ရောင်ကတ္တီပါဖိနပ်စီးထားသည့်ဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားကာ ထက်သီးကို ကျစ်ခနဲနေအောင် ဆုပ်မိသည်။

ထိုစဉ် မမသိမ့်ရဲ့လက်ကိုင်ဖုန်းမှ ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် မမသိမ့်က ဖုန်းကိုဖွင့်ပြီး တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ပြောကာ ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး ထရပ်လိုက်

သည်။

“ကို...အိမ်မှာ သားလေးကလည်း ငိုနေတယ်တဲ့။ သူတီလေး ပြန်မလာလို့တဲ့။ အဲဒါ သိမ့် သွားလိုက်ဦးမယ်။ ညီမထေး သတိရရင်သာ သိမ့်ကို ဖုန်းဆက်ပေးနော်”

မမသိမ့်က သူ့ကို ခပ်လော့လော့ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသည်။

“စိမ့် ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့ဘုရား” ဟု ဆုတောင်းမိတာက ဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ်ပါ။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနှင့် ပတ်သက်တာတောင် သူ ဆုတောင်းခြင်းမရှိခဲ့ပါ။

“အရမ်းစိုးရိမ်နေသလား ကိုယ့်ညီ”

စကားသံနှင့်အတူ သူ့ဘေးက ခုံလွတ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ခြင်းကြောင့် သူ ခေါင်းငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

စိမ့်လိုမိန်းမသားမပြောနှင့်...ယောက်ျားချင်းတောင် မြင်လျှင် နှစ်ခါလောက် လှည့်ကြည့်ရသူ။ ချောခြင်းကြောင့်မဟုတ်ဘဲ စမတ်သူ သည့်ကိုယ်ဟန်နှင့် ယောက်ျားပီသသော ရုပ်ရည်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဘယ်အချိန်ပဲကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် ပုံစံက ရှင်းလင်းသပ်သပ် နေသည်။ ယခုလည်း အဖြူရောင်အင်္ကျီလက်ရှည်ပေါ်တွင် ဆင်နွေး ရောင်သိုးမွှေးဝတ်စကုတ်ကို ထပ်ဝတ်ထားပြီး စတိုင်လ်ဘောင်းဘီ မီးနိုးရောင်နှင့် တွဲဝတ်ထားသည်။

“စိုးရိမ်တာပေါ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့မိန်းကလေး ထေးနဲ့ ခံစားရရင် ကျွန်တော် ခံစားရသလိုပါပဲ”

ရယ်သံသဲ့သဲ့ကြောင့် သူ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဘဝတောင်းအနေအထားနှင့် ဦးမင်းသူထက်ဘက် လှည့်ကာ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရပ်ပြီး-

“ဘာလဲ...ဆရာက စိမ့်ဝေဒနာတွေ ခံစားနေတာကို ရယ်နိုင် သေးတယ်ပေါ့...ဟုတ်လား”

“ဒေါသကြီးလှချည်လား ခန့်ထူးညီ...ကိုယ် ပြောပါရစေဦး” အရယ်မပျက်ဘဲ သူ့ကို လက်ကာပြုကာ ဆိုလေသည်။ ပုံစံက ထုတစ်ဖက်သားရဲ့ဒေါသကို အရသာခံကြည့်ချင်ပုံရသည့်ဟန်။ ပြဿနာအကြီးအကျယ်ဖြစ်မည့်အရေးကို မြင်ဖောက်က သူ ဦးမင်းသူ ထက်ရှေ့က ရှောင်ထွက်သွားဖို့ လှည့်ထွက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဆောရီး...မင်းနဲ့ ကိုယ် စကားပြောချင်တယ်” သူ ပန်းပေါ်ကလက်ကို ပုတ်ထုတ်ကာ သူ ထိုင်ခုံတန်းရှည် ဦးစိတ်တစ်ဖက်အစွန်းသို့ လျှောက်သွားကာ ထိုင်ချလိုက်တော့ မင်းသူ ဆက်ကလည်း လျှောက်လာကာ-

“မင်းကို လှောင်သလိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ဘက် အနားအညွတ် တောင်းပန်တယ် ခန့်ထူးညီ...ကိုယ် မရည်ရွယ်ပါ ဆူး။ ပြီးတော့ မင်းထင်တာ မှားနေတယ်။ စိမ့်က ကိုယ့်ခယ်မမို့ ညီတစ်ယောက်ဆိုရင်လည်း မမှားဘူး။ သူ ဝေဒနာဖြစ်နေတာကို ခံစားရယ်က ဝမ်းသာနေတယ်လို့ မင်း ထင်နေတာ မှားနေပြီ”

သူ ခပ်လှောင်လှောင် မဲ့ပြုံးပြုံးပစ်လိုက်သည်။

“ဟင်”

မင်းသူထက်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ တစ်နေ့နေ့ ခန့်ထူးညီ

နှင့်စိမ့်ဟာ တော်စပ်မှုတစ်ခုရှိလာနိုင်တာကို သူ ရိပ်မိနေခဲ့တာ စိမ့်ကို တစ်ဘဝလုံး ပေါင်းဖက်ရမည့် ခန့်ထူးညီတစ်ယောက် စိမ့်ကို အထင် မလွှဲစေရန် သူ့ဘက်က တစ်စုံတစ်ရာ ရှင်းပြဖို့ လိုအပ်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူ ဘယ်ကစပြောလျှင် ကောင်းမလဲစဉ်းစားကာ ပါးစပ်ဟလိုက်စဉ် တံခါးဖွင့်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်မိလိုက်သည်။

စိမ့်ရဲ့အခန်းတံခါးပွင့်လာကာ ဆရာဝန်နှင့်သူ့မှာပြုတွေ့ ထွက်လာ သည်။

ခန့်ထူးညီ၊ ဦးမင်းသူထက်အနီးမှ မတ်တတ်ထရပ်ကာ ဆရာဝန် ဆီသို့ ခြေလှမ်းကျဲများနှင့် လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဆရာ...လူနာရဲ့အခြေအနေ သိပါရစေခင်ဗျ”

“လူနာက စိုးရိမ်စရာတော့ မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သတိမရ လာသေးဘူး။ သတိရလာရင်တော့ ကိုယ့်ဘက်ပါနိုင်ပြီလို့ ဆိုရမှာပေါ့။ သိပ်တော့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့”

သူ့မျက်လုံးတွေ ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။

ပခုံးပေါ်သို့ ဆုပ်ကိုင်လာသော လက်တစ်ဖက်နှင့်အတူ-

“ကိုယ်...ကိုယ်ချင်းစာနိုင်ပါတယ် ခန့်ထူးညီ။ မကြာခင် စိမ့် သက်သာသွားမှာပါ။ ဘာမှ သိပ်စိတ်မပူပါနဲ့”

သူ ဆက်နားမထောင်တော့ဘဲ ဦးမင်းသူထက်ကို ကျောခိုင်းသစ် လိုက်သည်။

ဘခန်း (၂၇)

“စိမ့်နဲ့ မိတ်ဆွေတွေလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မခရေဖြူ”

သူကတော့ ခရေဖြူကို မင်္ဂလာဆောင်မှာ စတင်တွေ့ရှိခဲ့ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ ခရေဖြူရဲ့အမျိုးသားကိုဝင်းမောင်ကတော့ သူတို့ရဲ့စိနီယာ အစ်ကိုကြီး ဖြစ်သည်။

အဲဒီတုန်းက ခရေဖြူတို့က နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသူတွေဆို တော့ သူက ပထမနှစ်ကျောင်းသား ဖြစ်သည်။

အတိတ်ကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်လျှင် သူနှင့်စိမ့် မဆုံဖြစ်၍သာ ဖြစ်သည်။ သူလည်း အဖော်အပေါင်းတွေရွယ်၍ နည်းပညာ တက္ကသိုလ်မှ စိမ့်တို့ ဝိဇ္ဇာ-သိပ္ပံတက္ကသိုလ်သို့ ချောင်းပေါက်မတတ် ရောက်သွားခဲ့ဖူးသည်။

သို့သော် ဟိုတုန်းက သူက ပထမနှစ်ကျောင်းသားပဲမို့ ချစ်တာတွေ၊ မေတ္တာတွေ သိပ်နားမလည်ဘဲ လှပတဲ့ ကောင်မလေးတွေကို လိုက်စရင်း ပျော်နေချိန်ဖြစ်သည်။

ဖူးစာရေးနတ်မင်းကြီးကသာ ဟိုတုန်းက သူနှင့်စိမ့်ကိုသာ ဆုံဆည်းခွင့်ပေးခဲ့မည်ဆိုလျှင် စိမ့်လည်း ဆရာဦးမင်းသူထက်ကြောင့် အသည်းကွဲရလိမ့်မည်မထင်။

သိပ်တော့မသေချာ။ အဲဒီတုန်းက သူက ပထမနှစ်ကျောင်းသား၊ စိမ့်က နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသူဆိုတော့ သူသာ သွားရှိုးလျှင် သူ့ကို ကလေးအတာဟုသာ ဆိုပေလိမ့်မည်။

“ကံကြမ္မာကြီးကလည်း အုံ့သြစရာကြီးနော်... ဆုံချင်တော့လည်း ကြံဖန်ဆုံတယ်။ တို့ကတော့ စိမ့် ကျောင်းတက်နေတဲ့ တစ်လျှောက်လုံး စိမ့်နဲ့ နှစ်ကိုယ်တစ်စိတ်လို့ ပြောရလောက်အောင် တွဲခဲ့ကြတဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မခရေ... စိမ့်က အစစအရာရာ အားလုံး ကျွန်တော်ကို ပြောပြခဲ့ပြီးပါပြီ”

“အစစအရာရာ အားလုံး ဟုတ်လား”

ခရေဖြူက အုံ့သြတကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။ အစစအရာရာ အားလုံးဆိုလျှင် သူ့ရဲ့နှလုံးသားရေးကိစ္စတွေကိုပါ ဖွင့်ပြောခဲ့ခြင်းလား ဘာကို အစစအရာရာ ပြောခဲ့တာလဲ။

“မခရေ... ယင်နေတာအရာအားလုံးကို ပြောပြတာပါ”

“ဟင်”

သူမရဲ့အတွေးတွေအားလုံးကို သိနေသည့်ဟန်ဖြင့် ပြောရင်း

ခန့်ထူးညီရဲ့မျက်နှာမှာ တည်ငြိမ်သွားကာ-

“သူနဲ့ ဆရာဦးမင်းသူထက်တို့ရဲ့အကြောင်းတွေလည်း အပါပေါ့”

“ဘဏ်လို့... အဲဒါတွေကိုပါ ပြောခဲ့တယ်... ဟုတ်လား။ ဘာလို့လဲ... ဘာလို့ စိမ့်က အဲဒီအကြောင်းတွေကို ပြောပြတာလဲ။ တို့ နားမလည်ဘူး။ ကျွတ်... ဒါဟာ ပြန်ပြောလို့ကောင်းတဲ့အကြောင်း အရာမှမဟုတ်တာ”

သူနှင့်စိမ့်တို့ရဲ့ပြဿနာကို ခရေဖြူတစ်ယောက် သိခဲ့ပုံမရချေ။ သို့ကြောင့် ခရေဖြူတို့ရဲ့မင်္ဂလာပွဲမှအပြန် ဖြစ်ခဲ့ရသည့်အကြောင်းတွေကို အားလုံး ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

ခရေဖြူ၏မျက်နှာမှာ ခန့်ထူးညီရဲ့စကားတွေကြောင့် အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲနေတော့သည်။

“အဲဒါကြောင့်ပေါ့ဗျာ”

သူ့ရှေ့က ကောင်လေးကို ကြည့်မိသည်။ နှစ်နှစ်ငယ်သော ကောင်လေးဟုဆိုပေမယ့် လူက ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းမို့ သူမတို့နှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင် အစ်ကိုအရွယ်လောက်ရှိနေပြီ။

နားတစ်ဖက်၌ စိန်နားကပ်တပ်ထားတာတစ်ခုကတော့ မျက်စိပေါးမွှေးစူးဖွယ် ဖြစ်သည်။

အရပ်မြင့်မြင့် အသားဖြူဖြူ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းမို့ လူချောလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဤမျှချောသော ယောက်ျားတစ်ယောက် သာမန်ရုပ်ရည်သာရှိသော စိမ့်အပေါ် ချစ်နေပါသည် ဆိုတာက ယုံနိုင်ဖွယ်မရှိချေ။

စိမ့် ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်ရသည်ကလည်း လွန်သည်ဟုမဆိုနိုင်
ချေ။ စိမ့်အဖြစ်ကလည်း ခဲမှန်ဖူးသည့် စာသုဇယံလို။

ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာသည်မှာ မကြာသေးသော စိမ့်ရဲ့
ဘဝထဲ မှန်တိုင်းကော ဂယက်ပါ မထစေချင်တာက သူမရဲ့စေတနာ
ပါ။ ထို့ကြောင့်-

“စိမ့် စိုးရိမ်တာလည်း မလွန်ပါဘူး ခန့်ထူးညီ...မင်းကိုယ်
မင်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်ပါဦးကွာ...အချိန်တွေ အများကြီးရှိ
သေးတာပဲ”

သူမရဲ့စကားကို ကောင်လေးက တည်ငြိမ်စွာ ပြုံး၍ခေါင်းယမ်း
လိုက်ကာ-

“စဉ်းစားချိန်တွေက လွန်မြောက်ခဲ့ပါပြီ မခရေ... ကျွန်တော်
ဘယ်အချိန်ပဲစဉ်းစားစဉ်းစား နောက်မဆုတ်နဲ့ ရှေ့သာတိုးဆိုတဲ့အခြေ
ပဲရမှာပါ။ နှစ်ဦးနှစ်ယောက် ပေါင်းဖက်လာရတဲ့အခါ ရုပ်ရည်ရူပကာ
ဆိုတာ အပေါ်ယံတွေပါ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်ပြီး
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်အလှန် လေးစားဖို့က အဓိကပါ။
အသက်ကွာတာကလည်း နှစ်နှစ်လောက်နဲ့မို့ ဘိုးတော်ဘုရား
လက်ထက်ကအတွေးနဲ့ အခုခေတ်ကအတွေးတစ်ဖက် မကွာခြားဘဲ
ဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ စိမ့် ချစ်လာမယ့်အချိန်အထိ စောင့်မယ်။
အတိတ်မှာ ဘယ်လိုကြေကွဲဖွယ် အဖြစ်အပျက်တွေ ရှိခဲ့ရှိခဲ့ ကျွန်တော်
ရင်ခွင်မှာ စိမ့်ကို ငြိမ်းချမ်းစေမှာပါ”

အပြောနှင့်အလုပ်တည်အောင် လုပ်နိုင်မည့် ဥပတီရုပ်ရှိသော
ကောင်လေးရဲ့စကားတွေကို နားထောင်ရင်း ခရေဖြူတစ်ယောက်

မလေးစားဘဲ မနေနိုင်ချေ။

“ကျွန်ကရက်ကျူးလေးရှင်း ခန့်ထူးညီ...မင်းရဲ့စကားတွေနဲ့တင်
တို့ လေးစားသွားခဲ့ပြီ။ စိမ့်လိုအိန်းကလေးရတဲ့အတွက် မင်း ဘယ်တော့
မှ စိတ်မဆင်းရဲရဘူးလို့ တို့ အာမခံတယ်သိလား။ ဘာကြောင့်လဲ
ဆိုတော့ စိမ့်ဟာ ရိုးသားဖြူစင်တယ်။ သစ္စာကြီးတယ်။ သူ ရွေးချယ်
ပြီးတဲ့လူတစ်ယောက်အပေါ် ဘယ်တော့မှ သစ္စာပျက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မခရေ...အခု အရေးကြီးတာက စိမ့်
ခုထက်ထိ သတိမရသေးဘူး”

“မင်းရဲ့အချစ်မှန်ခဲ့ရင် သူ သတိမရဘဲနေလို့မရပါဘူးကွာ...
သိပ်စိတ်မပူပါနဲ့။ တို့လေ ကျောင်းသွားရဦးမှာဆိုတော့ သူ သတိရ
အောင် မစောင့်တော့ဘူး။ အကူအညီလိုရင်တော့ ပြောလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မခရေ”
ခရေဖြူက သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။
ဘာတဲ့...မင်းရဲ့အချစ်တွေသာမှန်ခဲ့ရင် သူ သတိမရဘဲနေလို့
မရပါဘူးတဲ့။ တကယ်ပဲလား စိမ့်ရယ်။

ဘဝန်း (၂၇)

“မညိုညိုစိမ့် သတိရပါပြီ”
 တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေစဉ် ထာဘီနီဝတ်ထားသော ဆရာမ
 က ထွက်လာပြီးပြောသဖြင့် သူ ဝမ်းသာသွားသည်။
 “ရှင်က ဘာတော်လဲ”
 “သူငယ်ချင်းပါ ဆရာမ”
 “ရှင်သူငယ်ချင်း သတိရနေပြီ”
 “ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့...ဆရာမ ကျေးဇူးပါပဲ”
 သူ အခန်းတံခါးကို အသာလေးတွန်းဖွင့်လိုက်သည်။
 တစောင်းလေးမျက်လုံးမှိတ် ငြိမ်သက်နေသော စိမ့်ကြောင့်
 သူ့ခြေလှမ်းတွေ တုံ့နှေးသွားစဉ် စိမ့်မျက်ဝန်းလေးတွေ လှုပ်ရှားလာ
 သည်။ သူ့ရဲ့ခြေသံကြောင့် ထင်သည်။

သူ စိမ့်ခုတင်နားက ခဲ့တွင် ဝင်ထိုင်ကာ-
 “စိမ့် နေလိုကောင်းရဲ့လား”
 သူ ရောက်နေသည့်အဖြစ်ကို နားလည်ပုံမရသည့်ဟန်နှင့် စိမ့်က
 သူ့ကို စေဝေဝါ ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် အခန်းလေးကို ဟိုဟိုဒီဒီ
 လိုက်ကြည့်ရင်း-
 “ရေဆာလိုက်တာ”
 “ရပါမယ် စိမ့်...ခဏလေးစောင့်နော်”
 သူ သောက်ရေခွက်ထဲသို့ ရေငွေ့ထည့်နေတော့ စိမ့် သူ့ရဲ့လှုပ်ရှား
 ခဲ့အရာအားလုံးကို တကြည့်ကြည့်နှင့် ကြည့်နေရသည်။
 သူ စိမ့်ကိုယ်လေးကို နံရံမှာ သက်တောင့်သက်သာဖြစ်အောင်
 ခိုပေးတော့ စိမ့် မျက်နှာလည်ဆီရုံနေ၏။
 “စိမ့်...ဘာမှမရှက်နဲ့နော်။ ကျွန်တော်တို့က မိတ်ဆွေတွေပဲ
 ဟာ”
 “မိတ်ဆွေတွေ”
 သံယောင်လိုက်၍ပြောကာ ငိုနေသော စိမ့်ရဲ့လက်ထဲသို့ သူ
 ရေခွက်ထည့်ပေးတော့ စိမ့်က ရေကို ဖြည်းဖြည်းချင်း သောက်သည်။
 ရေသောက်ပြီးသွားတော့ စိမ့်ရဲ့လက်ထဲက ရေခွက်ကိုယူပြီး
 ဘေးပွဲပေါ်တင်လိုက်၏။
 “စိမ့်...ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကိုရောက်နေတာလဲ ထူးညီ...ဒါ
 ဆေးရုံမဟုတ်လား။ စိမ့်က နေမကောင်းဘူးဆိုရင်တောင် ရိုးရိုးနေမ
 ကောင်းတာပဲဟာ...ဆေးရုံရောက်စရာအကြောင်းမရှိဘူးထင်တယ်”
 “မနေ့ညက စိမ့် ဘာဖြစ်သွားလဲ...မှတ်မိလား”

ခေါင်းယမ်းလိုက်သောကြောင့် သူ ခပ်ဖျော့ဖျော့ ပြုံးမိသည်။
စိန်ရယ်...တကယ်ဆို ကျွန်တော်လည်း ပြန်မပြောပြချင်ပါဘူး။
ဒါပေမယ့်...

“စိန် အများကြီးပြီး သတိလစ်သွားတာလေ”

“အို...မမကောဟင်”

မေးပြီး သူ့အဖြေစကားကိုမစောင့်ဘဲ စိန်မျက်လုံးတွေ ပိတ်ယှက်
သွားသည်။

မျက်ခုံးလေးတွေ တွန့်ချိုးကာ မျက်တောင်လေးတွေ တလှုပ်လှုပ်
နှင့် နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တလှည့်လှည့်ဖြစ်ကာ စိန် စဉ်းစားမိသွားပြီလား။

“စိန်ကို ဘာလို့ ကယ်ခဲ့တာလဲ ထူးညီ”

ရှုတ်တရက် မျက်လုံးဖွင့်ပြီး ပြောလိုက်သော စိန်စကားကြောင့်
သူ ကြောင်သွားသည်။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်နေသော မျက်နှာလေး
ကို ငေးပြီး-

“ဘာလို့ အဲဒီလိုပြောရတာလဲ စိန်”

“မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ထူးညီ...ကျွန်မကို မကယ်ခဲ့ရင် ကောင်း
မယ်။ ကျွန်မက ထွက်ပေါက်အားလုံး ပိတ်လို့ ချောင်ပိတ်မိနေတဲ့သူလို
ပါပဲ။ ကျွန်မအတွက် အခုချိန်မှာ ဘယ်လိုထွက်ပေါက်ဖြစ်ဖြစ် တစ်ခု
တည်းသောထွက်ပေါက် ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ကျွန်မမှာ ရွေးချယ်ခွင့်
မရှိဘူး။ သေဘေးနှံ့နှီးရင်တောင် လက်တွေ့အကျပ်အတည်းကြားစ
လွတ်လိုလွတ်ငြား ရွေးမိမှာ”

“စိန်...အရမ်းသေချင်နေတာလား”

သူ ခပ်ရွံ့ရွံ့မေးကာ စိန်မျက်နှာလေးကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်နေ

မယ့် စိန်က သူ့အကြည့်ကို သတိထားမိဟန်မတူချေ။

“အင်း...ဒီလောကကြီးမှာ စိန် မနေချင်တော့ဘူး။ စိန်
ငြိမ်းချမ်းချင်ပြီ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ”

ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက်နှင့် ကိုယ့်အသက်ကို စွန့်ပစ်ရ
အောင် စိန် မိုက်မဲဖို့ ကြိုးစားတာကိုတော့ သူ ဘယ်လိုမှ လက်မခံ
နိုင်ချေ။

“ဟင်”

ငိုရွိုက်သံမထွက်ဘဲ မျက်လုံးထောင့်ကတစ်ဆင့် ခေါင်းဆုံးသို့
စီးဆင်းသွားသောမျက်ရည်တွေကြောင့် သူ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားကာ
စိန်လက်မောင်းလေးကို စိုးရိမ်တကြီး ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ-

“စိန်...ကိုယ် ပြောလို့လား။ ဟုတ်လား...ကိုယ် အပြောမှား
သွားတယ်ဆိုရင် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟင့်အင်း...မဟုတ်ဘူး...စိန် ငိုချင်တယ်။ ဘာတွေဖြစ်နေ
ပြီလဲမသိဘူး...စိန်တော့ ရူးချင်နေပြီထင်တယ် ထူးညီရယ်”

“ဟာ...”

စိန်က သူ့မ၏လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူ့လက်
တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူ၍ အားရပါးရ ဆုပ်ကိုင်ကာ ထိုလက်ပေါ်မှာ
မျက်နှာမှောက်တင်ကာ မျက်ရည်ကျသည်။

မထင်မှတ်သော အပြုအမူတစ်ခုကြောင့် သူ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှား
သွားရသော်လည်း စိန်တစ်ယောက် အားငယ်နေချိန် အားကိုးရှာသလို
ရှိနေတာက တဒင်္ဂ။ ထာဝရမဟုတ်တဲ့အတွက် သူ ယောက်ျားကောင်း

ပီသစွာ ထိုအပြုအမူအပေါ် အခွင့်အရေး မယူသင့်ချေ။

“စိန်”

“ဘာမှမပြောပါနဲ့နော်...ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ ဒီတိုင်းနေပေးပါ။
စိန် ဘာမှမခံစားချင်တော့ဘူး”

စင်းကျနေသော မျက်တောင်တွေကြားမှ မျက်ရည်တွေက
ညှစ်ချလိုက်သည့်ပမာ။

သူ့ကျန်လက်တစ်ဖက်နှင့် စိန်မျက်ရည်တွေကို ညင်သာစွာ
သုတ်ပေးလိုက်မိသည်။

စိန်ရယ်...စိန် အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ။ ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာနေပြီး
အရာရာကို မမှပစ်လိုက်ပါတော့လား။

မနက်က မမသိမ့် ပြောပြသည့်စကားလုံးတွေက သူ့အာရုံထဲ
တိုးဝင်လာခဲ့သည်။

“ညီမလေးမှာ နှလုံးရောဂါ ဖြစ်နေတယ်တဲ့။ တကယ်လို့
နောက်တစ်ကြိမ် ဒီလို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ဖြစ်ရင် ဟတ်အတက်ခံ ဖြစ်
သွားနိုင်တယ်တဲ့။ အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်နိုင်တယ်တဲ့။ မမသိမ့်
ဘာလို့ အဲဒါကို မသိခဲ့ရတာလဲ”

စိန်ရယ်...ဆရာမင်းသူထက်ကို နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာဖြစ်နေ
တဲ့အထိ ချစ်ခဲ့တာလား။

ဒါပေမယ့် အဲဒီဒဏ်ရာအနာတရကို ကျွန်တော်ရဲ့မေတ္တာတရား
ကုပေးချင်တယ်။ စိန် ခွင့်ပြုပါနော်။

ဘခန်း (၂၉)

စူးရှသော အလင်းရောင်ကြောင့် စိန်မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ
ပွင့်သွားသည်။ မရင်းနှီးဖူးသော မျက်နှာကျက်ဖြူဖြူလေးတွေကြောင့်
ခေါင်းကို ဟိုဘက်ဒီဘက် လှည့်ကြည့်မိသည်။

“ဟင်”

ထူးညီ...

ဒရင်းဘတ်ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေသော ခန့်ထူးညီပုံစံက ညှင်းသိုး
သုံးနှင့်။ ဆံပင်က ပွယောင်းယောင်း။

စပိုရှပ်လက်တီးအကွက်နှင့် ကွာတားပန်ပွကြီးကို ဝတ်ဆင်ထား
ကာ ဒရင်းဘတ်ပေါ်မှာ လက်ပိုက်ပြီး ဆန့်ဆန့်ကြီးအိပ်နေသည်။

လူက ထွားကျိုင်းပေမယ့် မျက်နှာက နုငယ်သည်။ အိပ်နေပုံက တစ်ခွတ်တိုးဆန်သည့်ပုံစံများပျောက်ပျက်ကာ ကလေးတစ်ယောက် နှယ် ဖြူစင်လှသည်။

စိမ့်ရဲ့ဘဝက ထူးဆန်းလိုက်သည်။ ပတ်သက်ရမှာ စိုးထိတ်နေ သည့်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို စိမ့်ရဲ့အတိတ်အကြောင်း ဖုံးကွယ်မှု တစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ ဘာကြောင့် သွားပြောလိုက်ရမိသနည်း။

ထိုသို့ ပြောလိုက်မိသည့်အတွက် စိမ့် နောင်တရနေသလားဆို တော့လည်း ထိုသို့မဟုတ်ပါ။

စိမ့်ဟာ ဘာအကြောင်းပြချက်မှမရှိ ယောက်ျားတွေအပေါ် အသားလွတ် မုန်းတီးနေသော ယောက်ျားမုန်းမိန်းကလေးတစ်ယောက် အဖြစ် အထင်မခံချင်တာတော့ အမှန်ပင်။

အတိတ်ကုသိုလ်ကံဆိုး၍ ယခုဘဝမှာ ချစ်သူခင်သူမဲ့နေရသည့် အထဲ နောက်ထပ် လူတွေရဲ့အမုန်းတွေကို မခံချင်တော့ပါ။

ခန့်ထူးညီကို ဘာကြောင့်မုန်းမသိ ခင်မိလိုက်ကာ သူ စိတ်ဆိုး သွားသည့်အဖြစ်ကို ကိုယ့်အသားအား လာဆွဲဖဲ့သလို ခံစားနေရတာက လည်း ထူးဆန်းလှပါသည်။

ဘုရားရေ...

စိမ့်...စိမ့် သူ့ကိုများ စိတ်ကူးယဉ်မိသတဲ့လား။

ဟင်္ဂင်အင်း...မဖြစ်သင့်ဘူးနော်...စိမ့်လို ရုပ်ခပ်ဆိုးဆိုး

မိန်းကလေးက ချွေလိုကောင်ချောချောလေးတစ်ယောက်နဲ့ လုံဆဲ မထိုက်တန်ပါဘူးလေ။

သူ စိမ့်ကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုတာ ထူးဆန်းသော

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခဏတာ စိတ်ဆိုးတာပဲ ဖြစ်ပါစေ။ တစ်ဆင့် ဆက်တက်မလာပါစေနဲ့ဟု စိမ့် တိုးတိတ်စွာ ဆုတောင်းမိ လိုက်တာ ဘာကြောင့်မုန်းမသိ။

အင့်...

ဟင်

ညည်းညူသံကြောင့် စိမ့် ဖျတ်ခနဲလန့်သွားကာ ယခုလိုအချိန် မှာ စိမ့် သူနှင့်မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရပါ။ ထို့ကြောင့် သူ ခေါင်းထောင် မလာခင် စိမ့် မျက်လုံးကို ကပျာကယာ ဖိုတ်၍ အိပ်ပျော်ချင်ယောင် ဆောင်လိုက်မိသည်။

တထိတ်ထိတ်ခန့်နေသောရင်နှင့် လှုပ်ရှားသံသို့ကို ကြားနေရ သည်။

မျက်တောင်များ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေမည်ဆိုသဖြင့် အသက် အောင့်ထားမိသည်။

ဤအခန်းထဲမှာ သူနှင့်ကိုယ် နှစ်ယောက်တည်းဆိုသောအသိ ကြောင့် လူကနေစရာမရှိသလို ဖြစ်လာသည်။ ဘာကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် အိပ်ပျော်ချင်ယောင်ဆောင်နေမိသလဲ စဉ်းစားမရ။

အို...

စိမ့် လက်ကို နွေးထွေးစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ခြင်းကြောင့် ရင်တွင်း မှာ ထိတ်လန့်တကြား ရေရွတ်မိသည်။

သူမရဲ့လက်ကို ဆွဲမကာ သူ့ပါးပြင်နှင့် ထိကပ်၍ နောက် ထိုလက်ခိုကို ဖိကပ်နမ်းလိုက်တာကိုလည်း တစ်ဆက်တည်း ခံနေရ သည်။

ဒုက္ခပဲ...စိမ့်ကို သတိရလျက်ပုံစံနှင့်တွေ့လျှင် သူ ဒီလောက် ထိ အတင့်ရဲလိမ့်မည်မထင်။ အခုတော့ ဤအခန်းထဲ၌ သူနှင့်သူမ နှစ်ယောက်တည်းဆိုပြီး သူမ မသိအောင် ဤကဲ့သို့ ပြုမူခြင်းကို စိမ့် နည်းနည်းမှ သည်းမခံနိုင်ချေ။ တော်ကြာ ပို၍အတင့်ရဲလာကာ ဒီထက် ကျူးလွန်လာလျှင် စိမ့် မျက်လုံးဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း ထွက်ပေါ်လာသော စကားသံတိုးတိုးကြောင့် မျက်လုံး မဖွင့်မိသေးချေ။

“စိမ့်...အတိတ်မှာ ဘယ်လိုပဲရှိရှိ ကိုယ့်ကို အဲဒါတွေနဲ့ တားထားလို့ရမယ်လို့ ထင်နေသလား စိမ့်ရယ်”

ပြောရင်း အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွားသဖြင့် သူ ဘာဆက် ပြောဦးမလဲ သိချင်သေးသဖြင့် စိမ့် မျက်လုံးမဖွင့်သေး။

သူ စိမ့်ကို တစ်ဘဝလုံးစာအတွက် ရွေးချယ်ခဲ့တာ သေချာပါ တယ်နော်။ ဘဝမှာ တစ်သက်လုံး ကံမကောင်းခဲ့ပေမယ့် နောက်ထပ် ရှေ့ဆက်ရမယ့်ဘဝမှာတော့ အချစ်ရေးနဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမှာတော့ စိမ့် ကံကောင်းချင်သည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ကံမကောင်းခဲ့ရသည့်အထဲ အချစ်ရေးနှင့် အိမ်ထောင်ရေးမှာပါ နောက်ထပ် ကံဆိုးရဦးမည်ဆိုလျှင် ညိုညိုစိမ့် ဆိုသည့် သူမဟာ လူ့ဘဝမှာ အသက်ရှင်နေခြင်းက ဘာအကျိုးရှိမည် နည်း။

“ကိုယ်ချစ်တာ ဘယ်လိုသက်သေပြမှ စိမ့် ယုံမှာလဲ။ အခုဆို ကစပြီး စိမ့် ဘယ်လောက်ပဲနှင့်နှင့် စိမ့်နားက ကိုယ် ဘယ်မှထွက် မသွားပါဘူး။ အမှန်းဆိုတာ အချစ်ရဲ့ကျောခိုင်းခြင်းပါ စိမ့်...အခု စိမ့်က ကိုယ့်ကို မုန်းနေတာမှမဟုတ်ဘဲ။ တစ်နေ့ စိမ့်နဲ့ကိုယ် ရင်ချင်း

ကပ်လို့ရမှာပါ”

အို...

ကြည့်စမ်း...ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိ။ ရှက်ရွံ့ထူပူလွန်းလို့ မျက်နှာကို ဘယ်နားဝှက်လို့ဝှက်ရမှန်းမသိ။

ကောင်းတယ် စိမ့်...နှင့် အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေလို့ နင် အခု မကြားသင့်တဲ့စကား ကြားနေရတာ၊ နားထောင်လိုက်ပေတော့ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်လိုက်သည်။

အာခန်း (၃၀)

“ကလင်...ကလင်”

ဝေဠုတို့နှင့်စကားပြောနေစဉ် ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် အနီးအနားမှာ ရှိသောသူသာ ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

ဝေဠုနှင့်ဗလတို့ကတော့ သူ့ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ဘောလုံးပွဲကိုသာ အသည်းအမဲ ကြည့်နေကြသည်။

“စိန်”

လှည့်ကြည့်လာသည်ကို သူ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်လိုက်သည်။ ထိုနှစ်ယောက်က သူ့နားကို ဒိုင်ဗင်ထိုးကာ ပြေးကပ်လာကြသည်။ သူက ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

“အားတော့အားပါတယ်...အစည်းအဝေးက တစ်နာရီပါ”

“.....”

“သုံးနာရီ...ဟုတ်လား...လာခဲ့ပါ့မယ်”

“.....”

“ကိုယ် လာခဲ့ပါ့မယ်”

ပြုံးရွှင်နေသော သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဟိုနှစ်ယောက်က ခေါင်းရွံ့လိုက်ရင်း-

“အဆင့်တွေ ကျော်နေပြီ ကိုရဲ့”

“မျောက် ဟိုဟာရသလိုပါလား”

“ဟိတ်ကောင်...ဟိတ်ကောင်...အနီးသီးဆိုတာ ထည့်ပြော

ပြီး သူများတွေ တစ်မျိုးထင်စရာဖြစ်နေဦးမယ်”

“ငါ့ဘက်ကတော့ ဒီတိတ်စာတစ်ခြမ်း သေချာပြီးသား။ စိန်ဆီ

ကသာ Yes ဆိုတဲ့အဖြေရရင် ချက်ချင်း မင်္ဂလာဆောင်ပစ်မှာ”

“ဟေ့...ဟေ့...မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ

ကောင်လေးရဲ့...အသက်ကိုလည်း ပြန်တွက်ကြည့်လိုက်ဦး”

ဇော်ဗလက လူကြီးလေးနှင့် ဝင်ပြောလေသည်။ သူ ပခုံး

တွန့်ပြကာ-

“အသက်ကြီးတာငယ်တာက အိမ်ထောင်ရေးမှာ အဓိကမကျ

ဘူး။ စိန်ကို ဦးဆောင်နိုင်တဲ့အရည်အချင်း ငါ့မှာရှိတယ်။ စိန်ကလည်း

ကခြားယောက်ျားတွေလို မောင်နောက်ကလိုက်ခဲ့ ကျွန်မ ဦးဆောင်

ပေးသလိုပဲ မိန်းမမျိုး မဟုတ်ဘူးကွ။ ဘယ်လောက်ပဲ အစွမ်းအစနည်း

တဲ့ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားတွေက သူတို့ပေါ် မှီခိုတဲ့သူ၊ အားကိုး

၂၀၀ လှိုင်းကြားဖြူ (လားရှိုး)

တဲ့သူကို အရမ်းသဘောကျတယ်”

“တယ်ဆိုပါလား”

“ဟုတ်တယ်...ဗလ၊ ငါ အပိုတွေပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ အရင်ကတည်းက စဉ်းစားပြီးသား။ အိမ်ထောင်ပြုရင် ငါ့အဖော် ဩဇာအာဏာပေးမယ့် မိန်းမမျိုး ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ရွေးမှာမဟုတ်ဘူးလို့။ စိမ့်ကို မြင်လိုက်ကတည်းက ကဗျာဆန်ဆန် ပြောရရင်တော့ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ ငါ့နိဂုံးတစ်ချောင်းကို ပြန်တွေ့လိုက် ရသလိုမျိုး ခံစားရတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ...မင်းခံစားချက်ကို တို့...မြက်ရယ်မပြုတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ မစိမ့် ဖုန်းဆက်တာ ကိစ္စရှိလို့ထင်တယ်”

သုံးယောက်သား ထိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်တော့ ဝေဠုက စကားပြောနေ သည်။

သူကတော့ လက်ထဲမှာကိုင်ထားသော ရွက်စိမ်းဝေဇာဝဠု စာအုပ်ကို လှန်လိုက်ပိတ်လိုက်လုပ်ရင်း-

“ငါ့ကို အရေးကြီးတဲ့စကား ပြောစရာရှိတယ်တဲ့။ အားတင် ဆိုရင် လာပေးပါတဲ့”

“မိန်းမတွေစိတ်က ခန့်မှန်းရခက်တယ်နော်။ ငါကတော့ မိမ့်ကို ဘယ်လိုမှ နားမလည်ဘူး။ မင်းအပေါ် ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှမထူး တူးတူးခါးခါးဖြစ်တော့လည်း သူပဲ။ အခုတော့လည်း ဘာပြဿနာတွေမှ မရှိတော့တဲ့အတိုင်းပဲ ပြန်ခေါ်လို့”

ဝေဠုရဲ့စကားကြောင့် သူ ဝိုင်တွေ့သွားကာ မချိပြုံးပြုံးမိသည်။ စိမ့်နှင့်ဆရာရဲ့ဆက်ခွယ်ခဲ့မှုတို့ကို သူ ဖွင့်မပြောပြဖြစ်ပါ။

တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့ ဗိုလ်လုပ်ခဲ့သမျှ မင်း အခုတော့ ခံသွား ပြီမဟုတ်လားဟု ကဲ့ရဲ့တာလည်း မခံနိုင်သလို စိမ့်အပေါ်လည်း ခိန်းမနောက်ပိုးဟု အထင်သေးမှာမျိုးကိုလည်း မလိုလားပါ။ ယောက်ျားတွေမှာတောင် တစ်ဖက်သတ်ချစ်တယ်လို့ရှိခဲ့လျှင် မိန်းမ တွေမှာကော တစ်ဖက်သတ်ချစ်ခွင့် မရှိရဘူးတဲ့လား။

နူးညံ့သောအချစ်ဆိုသည်မှာ ဘာနှင့်မှ ဘယ်လိုမှ အမိန့်ပေးခိုင်း ခေ၍ရသောအရာမဟုတ်ချေ။

တဒင်္ဂမှာ တဒင်္ဂအကြည့်တစ်ချက်လေးဆိုမှာ ကျွန်းပြီး အချစ် ချွေးဖွားနိုင်သလို တမြေမြေ ခံစားရင်း တဖြည်းဖြည်း ဝင်ရောက်လာ သောအချစ်ကိုလည်း မဝင်လာပါနဲ့ဟု တား၍မရနိုင်ပါ။

အစည်းအဝေးပြီးတော့ နှစ်နာရီခွဲ။

“ငါ စိမ့်ဆီသွားဦးမယ်”

သူ ကားသော့ကို လှမ်းယူစဉ် ဝေဠုက ဝိုင်တွေ့ကို ထပ်မံမေးမှ “ဟာ...နေဦး...ထူးညီ မင်းကို ငါပြောဖို့ မေ့နေတာ”

ဝေဠုက သူရှိရာသို့ လျှောက်လာရင်း-

“မနေ့က မင်းအမေကို ငါ တွေ့တယ်”

“အဲဒါ...ဆန်းလား...ဝေဠု၊ တစ်ဖြူတည်း အတူနေကြတာ တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာမှာ တွေ့ကြမှာပဲ”

သူက မထူးဆန်းသလို ပြောလိုက်တော့ ဝေဠုက မျက်နှာ တည်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ-

“ဆန်းတယ်ကွ...မင်း ကိုယ့်အမေရဲ့ကျန်းမာရေးကို မင်းလည်း သိသားပဲ။ အခုကြည့်ရတာလည်း နေကောင်းပုံမရဘူး။ မနေ့ညနေပိုင်း

လောက်က ဆိုင်ရှေ့က ကားနဲ့ ခဏခဏဖြတ်ပြီး မင်းကို ရှာနေတဲ့ ရတယ်**

သူ ငိုငိုလည်းငိုငို၊ စိုးရိမ်စိတ်လည်း ဖြစ်မိ၏။ သူ ငေးငိုငိုသူသည်ကိုကြည့်ပြီး-

ဘာမှ တွေ့မေ့နေနဲ့ ထူးညီ...အမေက အမေပဲ။ အဖေမပြောချင်နေဦး...အမေကိုတော့ ပစ်မထားသင့်ဘူး။ အဖေကိုတော့ ပစ်ထားလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်။ ခက်တာကလည်း မင်းနဲ့ သားအဖနှစ်ယောက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အားပြိုင်နေတာပဲ အရေးမကြီးဘူး။ ကြားက အန်တီမေက ယောက်ျားနဲ့သားကြားမှာ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်...သိလား

အင်း...ငါ နောက်ရက်ကျရင် သွားတွေ့လိုက်ပါမယ်။ မင်းတို့ရဲ့စေတနာကို ငါ နားလည်ပါတယ်။ ကဲ...ငါ လစ်ပြီ

ဗလက သူ့ကိုကြည့်ပြီး ပန်းတွန့်ကာ ဝေဠုကတော့ သက်ပြင်းချသည်။

သူ စိမ့်တို့အိမ်ရှေ့သို့ရောက်တော့ ကားစက် သပ်လိုက်၏။ သူ ကားပေါ်ကဆင်းစဉ် အတူးလေးက အိမ်ထဲမှ အပြေးလေးထွက်လာသည်။

ဦးဦး

ကလေးက ကားပေါ်ကဆင်းလာသောသူ့ရှေ့မှာ ရပ်တန့်လိုက်သဖြင့် သူ အထူးလေးကို ပွေ့ရင်း ကားတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

ဦးဦး...သားတို့ဆီကို အလည်လာတာလား

**ဒါပေါ့ သားရဲ့...သားက အိမ်လာလည်တဲ့ ဦးကို ဘာတွေ့

မှာလဲ**

အတူးလေးက စဉ်းစားသလိုလေးဖြစ်သွားကာ-

တီလေးကတော့ မီးဖိုချောင်မှာ မုန့်တစ်ခုခုလုပ်နေတယ်။ ဘာလုပ်နေသလဲတော့ မသိဘူး။ ပြီးရင် သားက ကျွေးမှာပါဗျာ

ချစ်စရာကောင်းသော ကလေးရဲ့ပါးလေးကို မွေးကြူလိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ အတူးလေးက သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ လျှောဆင်းကာ-

သား တီလေးကို သွားခေါ်ပေးမယ်နော်

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော ဧည့်ခန်းထဲတွင် သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။

စားပွဲပေါ်က အလှပန်းအိုးလေးကို သူ ကြည့်မိသည်။ ထိုနောက် စားပွဲ၏အောက်ခံတန်းပေါ်မှာ တင်ထားသော စာအုပ်ထပ်တွဲဆီ သူ့အကြည့်ရောက်လာသည်။

စာအုပ်မျက်နှာဖုံးကိုမြင်တော့ သူ အံ့လည်းအံ့သြကာ ဆွဲယူကြည့်လိုက်တော့ တစ်ထပ်လုံးက ထိုစာအုပ်တွေ။

စာရေးဆရာမ ရွက်စိမ်းခင်၏ ယခုလထုတ်စာအုပ်တစ်ထပ်ကြီး။ ဤမျှ များပြားသောစာအုပ်တွေကို စိမ့်တို့ ဘာလုပ်ကြမည်နည်း။

ရောက်နေတာကြာပြီလားဟင်

အသံကြောင့် သူ မော့ကြည့်တော့ စိမ့်က စကားရပ်သွားကာ စာအုပ်တွေဆီ အကြည့်ရောက်သွားပြီးမှ သူ့ဘက်လှည့်ပြုံးပြကာ-

သွားရအောင်လေ

သူလည်း စာအုပ်ကိစ္စ ဘာမှမပြောဖြစ်တော့ဘဲ ထိုင်ရာမှ

ထလိုက်သည်။

ဒီနေ့မှာ စိန် ပိုပြီးလှနေသည်ဟု ထင်မှတ်သည်။ အနက်ရောင် လုံခြုံည်ကို အဖြူနှင့်အနက်စင်းကျားပါသော ရုပ်အင်္ကျီလက်စကလေးကို ဝတ်ထားကာ ဆံပင်တွေကို ခပ်ရိုးရိုးသာ စည်းနှောင်ထားသည်။

သူ နောက်ခန်းတံခါးဖွင့်ပေးပေးမယ့် ရှေ့ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်သဖြင့် အံ့သြသွားရသည်။ ဒေးစိန်နေသော ကားအတွင်းတွင် စိန်ရဲ့ကိုယ်သင်း ရနံ့သင်းသင်းက သူ့နှာခေါင်းဝသို့ လာကျီစယ်သည်။

“ဘယ်မောင်းရမလဲ စိန်”

“ဟင်...ဪ...စကားပြောကောင်းတဲ့နေရာတစ်ခုပေါ့”

စိန်က ဘာတွေ စဉ်းစားနေလည်းမသိ။ ဒူလည်း စိန်ကို မေးစရာစကားတစ်ခု ရှိနေသည်။ မေးသင့်သလား၊ မမေးသင့်သလား စဉ်းစားရင်း နှုတ်ကတော့ အလိုလို ခုန်ထွက်သွားကာ-

“စိန်...ကိုယ် တစ်ခုလောက် မေးချင်တယ်”

“မေးလေ”

“စိန်...ဆရာမင်းသူထက်အပေါ် ခုထက်ထိ ချစ်တုန်းပဲလား”

မထင်မှတ်သောမေးခွန်းကြောင့်ထင် စိန်ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားကာ သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လာသည်။

မုန်မိုင်းသွားသော မျက်ဝန်းလေးနှင့် တင်းတင်းစေ့နေသော နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ဘာစကားမှမဆို။

စိန်ဟာ ဒီနေ့အချိန်ထိ ဆရာနှင့်ပတ်သက်လျှင် တွေဝေနေဆဲ ငေးငိုင်နေဆဲပါလား။

အတန်ကြာမှ...

“အဲဒီမေးခွန်းကို ထူးညီတစ်ယောက်တည်း မေးခဲ့တာမဟုတ် ပါဘူး။ ခရေကကော...နောက်ပြီးတော့ စိန်ကိုယ်စိန်လည်း အကြိမ် ကြိမ် မေးခဲ့တယ်။ စိန် ဆရာအပေါ် ချစ်ခဲ့တာလား...လေးစားခဲ့တာ လားလို့လေ”

စိန်အပြေစကားက သူ့ကိုယ်သူတောင် မသေချာသေးသည့်ဟန်။ ကားလေးက စိမ်းလန်းစိုပြေထဲသို့ ချိုးကျွေဝင်လာခဲ့သည်။

ထိုင်ခုံထက်မှာထိုင်ပြီးတဲ့အထိ သူနှင့်စိန် စကားမဆိုဖြစ်ကြချေ။

“ရှင်တောင် စိန် ဆရာအပေါ် ဘယ်လိုခံစားနေရသလဲလို့ ထင်လဲ...ဟင်”

သူအပေါ် ကျရောက်လာသည့် မေးခွန်းကြောင့် သူ ပန်းတွန့်ကာ

“ကိုယ် မထင်တတ်ဘူး စိန်”

“ဟင်”

စိန်က သက်ပြင်းချကာ စားပွဲပေါ်ကို မျက်လွှာချင်းစိုက်ကြည့် နေသည်။ စားသောက်စရာများ လာချပေးနေ၍လည်း စကားမဆက် ချေ။ စားပွဲထိုးလေး ထွက်သွားမှ-

“စိန်လေ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချထားတယ်...သိလား။ အခု ချိန်ကစပြီး ဆရာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကောင်းခြင်းဆိုးခြင်းတွေကို ဘယ် တော့မှ မခံစားရဘူး။ မတုန်လှုပ်ရဘူးလို့။ မမ သိသွားမလားလို့ တွေးပူနေပုံက မိုးပြိုမှာကိုကြောက်တဲ့ ယုန်သူငယ်လိုဖြစ်နေပြီ ထူးညီ၊ လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့လိုက်တာက အကောင်းဆုံးပဲလေ”

စိန်မျက်ဝန်းတွေ အထူးတည်ငြိမ်ရဲရင့်လျက်။ စိန်စကားကို သူ ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်သည်။

“နောက်တစ်ခု စိမ့် ပြောစရာရှိတာ တစ်ခုရှိသေးတယ် သိလား”

“ပြောလေ”

“ပြောစရာရှိတာထက် မေးစရာဆိုရင် ပိုမှန်မယ် သိလား။ တကယ်ဆိုရင် စိမ့်ကိုယ်တိုင်လည်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့ အချစ်က ဘယ်လိုဘယ်ချမ်းသာနဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေ ဖွင့်ဆိုခဲ့လိုက်တာ၊ တကယ် တမ်း သေချာစဉ်းစားကြည့်တော့ ဧဝေဧဝါရယ်... လူတစ်ယောက် ကိုချစ်မိရင် ဘယ်လိုခံစားရသလဲ... အဲဒါကို စိမ့် တိတိကျကျ သိခွင့် တယ်”

“ဟင်”

ခနဲထူးညီရဲ့မျက်နှာက ခပ်ပျက်ပျက် ဖြစ်သွားသဖြင့် စိမ့် ပြေးနှုတ် စိတ်များကို အတင်းထိန်းချုပ်ကာ-

“စိမ့် တကယ်သိချင်လို့ပါ။ လူတစ်ယောက်ကို အချိန်တိုင်း သတိရနေတာ၊ သူ စိတ်ဆိုးသွားမှာကို ကြောက်တာ၊ သူ မုန်းသွားတာ ကိုကြောက်တာ အချစ်လား”

“ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းကတော့ မှန်ပါတယ် စိမ့်။ နောက်ထပ် ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းကတော့ စိမ့်ကိုယ်စိမ့် သေချာဆန်းစစ်ပြီးမှ ထူးစိ လာမယ့်အဖြေပါ”

ပြီတော့မည့်မိုးလေးဖြစ်နေသော မျက်နှာလေးကို သနားမိသည့် ကြားမှာ ရှေ့ဆက်တိုးကာ-

“စိမ့် လူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ အဲဒီလို ခံစားမိတယ် သိလား ထူးညီ”

“ကိုယ်တို့ ပြန်ကြရအောင်လား”

“ပြန်လေ”

မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့်ဖြစ်နေသော သူ့ရဲ့သဘောအတိုင်း စိမ့်လည်း မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ ပိုက်ဆံရှင်းနေသောသူ့ကို မစောင့်တော့ ဘဲ စိမ့် ကားဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ခြေလှမ်းတွေ လေးကန်စွာ လျှောက်လာသောသူ့ကို စိမ့်ကြည့် ပြီး ကျိတ်ပြုံးမိသည်။ တစ်ခါတလေ လူတစ်ယောက် မရိပ်မိအောင် လျှို့ဝှက်ထားခြင်းသည် ပျော်စရာကောင်းလှပါသည်။

ကားကို မောင်းထွက်သည်အထိ သူ့ထံမှ ဘာသံမှမကြားရချေ။ သို့သော် သက်ပြင်းချသံက အခါခါ။ နောက်ဆုံးတော့လည်း ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ခြင်း ရှိဟန်မတူချေ။ လူရှင်းသော တစ်နေရာ၌ ကားကို ထိုးရပ်ကာ သူမဘက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ-

“စိမ့်ရယ်... ကျွန်တော့်ကို အနီးကပ်ကျမှ ဖြတ်ရိုက်ရက်တယ်။ ကျွန်တော် တော်တော်ကံဆိုးတာပဲနော်”

“စိမ့် စိတ်မကောင်းပါဘူး ထူးညီ”

သူ့ဆီမှ ကိုယ်ဟူသော အသုံးအနှုန်းပင် ပျောက်သွားသည်။ မချိုပြုံးပြုံးနေသော ထူးညီကိုကြည့်ပြီး စိမ့် မှားသွားပြီလား။

“စိမ့်ရဲ့ချစ်သူဟာ တယ်သူလဲဆိုတာ မသိချင်ဘူးလား”

“မသိချင်တော့ပါဘူး စိမ့်”

“စိမ့်က ထူးညီကို အရမ်းပြောပြနေချင်တာ။ သူ့နဲ့ဆိုရင် စိမ့်ကို ထူးညီ အတင်းတောင်သဘောတူနေမှာ... သိလား”

“အဲဒီလောက်ထိ မလှောင်စမ်းပါနဲ့ စိမ့်... ကျွန်တော် နား

မကောင်ချင်ဘူးလို့ ပြောပြီးနေပြီလေ”

တစ်ခါမှ ဂျတ်ဆတ်ဆတ် မပြောဖူးသော ခန့်ထူးညီကြောင့် စိန် အသံထွက်အောင် ရယ်မောမိတော့သည်။ သူက မျက်နှာအကြီး အကျယ်ပျက်စွာ-

“ရယ်ပါ စိန်...စိန်က ရယ်နိုင်တဲ့သူပဲ”

“ဘယ်သူက ရယ်နိုင်လို့လဲ...စိန်ချစ်တဲ့သူက ခန့်ထူးညီတဲ့”

“ဘာ”

ကားကြီးက ဆောင့်ဆောင့်တိုးရပ်သွားသဖြင့် စိန် ကားဒက်ရှိ ဘုတ်နှင့် တိုက်မိသွားသည်။ စိန် ရှုံ့မဲ့သွားတော့-

“ဆောရီးပါ စိန်...တကယ် ကိုယ့်ကို ချစ်တာနော်”

“ဘယ်က ကိုလဲ”

“ကိုယ် ဘယ်လိုမှမထင်ခဲ့ဘူး စိန်...စိန်သာ ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်ဆိုရင် အရာရာပြည့်စုံပါပြီ”

စိန်ရဲ့ကျစ်လေးစကားကို သူမှ မတုံ့ပြန်နိုင်ဘဲ။ သူ ပြောချင်တာ ပြောနေတော့သည်။

“ဒါပေမဲ့...စိန်တို့နှစ်ယောက် အတိအလင်းချစ်သူမဖြစ်ခင်မှာ စိန် တစ်ခုမေးချင်တာက ရှင် စိန်နဲ့ဆရာကိစ္စ သံသယရှင်းရဲ့လား။ လက်ထပ်ဖြစ်တဲ့အခါ အကြောင်းမတိုက်ဆိုင်လို့ ရန်ဖြစ်ရတဲ့အခါတွေ မှာ ဆရာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပုတ်ခတ်ပြောဆိုမယ်ဆိုရင်တော့ စိန်တို့ ဒီကိစ္စ ဒီမှာပဲ ရပ်ကြရအောင်။ စိန်ဘက်ကတော့ ဆရာနဲ့ပတ်သက်ပြီး လုံးဝ ရှင်းလို့ ရှင့်ကို လက်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်တာ”

“စိန်တောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေချာခဲ့ရင် ကိုယ်ကကော

ဘာကိုမယုံကြည်ရဲရမှလဲ။ စိတ်ချ...စိန်...မိန်းမတစ်ယောက်ကို သံသယတွေနဲ့ နှိပ်စက်တဲ့ယောက်ျားထဲ ကိုယ် ဘယ်တော့မှ မပါစေ ရဘူး”

“ထူးညီရယ်”

စိန် ကံကောင်းမှာပါနော်။ သူ စိန်ကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ထား မှာပါနော်။

ဘဝန်း (၃၁)

“ဦးဦး လာပြီ”

ဒန်းလေးပေါ်မှာထိုင်ပြီး မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်နေရာမှ စိမ့် ထထွက်သွားဖို့ပြင်သည်။ သို့သော် ရှောင်စရာလားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မာန်တင်းကာ သူ့ကို မကြည့်ချေ။

သူ စိမ့်ကို သစ်စိမ်းချိုးချိုးဖို့ ကြိုးစားနေသလား။ တစ်ပတ်ဆယ်ရက် ဖုန်းမဆက်၊ လူမရောက်လာခြင်း၏အကြောင်းက ဘာလဲ။ အချစ်ဆိုတာကို ခံစားလိုက်ရသည်နှင့် ကြေကွဲခြင်း၊ ဖျော်လင့်ခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းဆိုတာ ကပ်ပါလာစမြဲပါ။

သူက စိမ့်ကို ပြုံးပြပေမယ့် စိမ့်ကတော့ ပြုံးမပြနိုင်ပါ။ သူကတော့ အပြုံးမပျက်။ စိမ့်ကပဲ ခံစားနေရသူအဖြစ်ရှိနေခြင်းက တရားရဲ့

လား။ ချစ်သူတွေဆိုတာ တွေ့နေတဲ့အချိန်မှာ လိုလေးသေးမရှိ ဂရုစိုက်တတ်ပြီး ကွယ်ရာမှာ မေ့နေတတ်သူလား။

“စိမ့်”

စိမ့် ထိုင်နေသောဒန်းလေးမှာ ကပ်ထိုင်လိုက်သဖြင့် ဒန်းတစ်ဖက်သို့ တိုးကပ်၍ မျက်နှာလွဲလိုက်သည်။

တကယ်တော့ မျက်နှာက တည်ငြိမ်နေသလောက် အတွင်းစိတ်မှာ ကောင်းစိတ်ဆိုးစိတ်တွေ ရောယှက်ကာ မငြိမ်သက်ချေ။

လတ်ဆတ်သင်းပျံ့သော ရေမွှေးနံ့ဖျော့ဖျော့ကိုရသည်။ ပြီးတော့ နက်ပြာရောင်ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ကန့်လန့်စင်းပါသော စပို့ရှပ်လက်တိုကို တွဲဝတ်ထားသော်လည်း နုငယ်ပျိုမျစ်မှုတို့သည် ပျောက်ဆုံးမသွား။

သူမ သတိထားမိသလောက် ခန့်ထူးညီသည် ဂျင်းဘောင်းဘီတို့ကို မဝတ်သလောက် ရှားပါသည်။ သူ မဖတ်ဖူး သိဖူးသလောက် ဂျင်းဘောင်းဘီကို အနောက်နိုင်ငံက ကောင်းဘျိုင့်ဟုခေါ်သော ဖွားကျောင်းသားတွေသာ ဝတ်ဆင်ကြပြီး မြန်မာနိုင်ငံတွင်သာ ဂျင်းဘောင်းဘီကို အမြတ်တနိုး ဝတ်ဆင်ခြင်းဖြစ်သည်တဲ့။

“စိမ့်”

စိမ့်ရဲ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လာသော သူ့ရဲ့လက်တွေကို ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့ရဲ့ရယ်သံသဲ့သဲ့ကြောင့် စိမ့် မျက်ရည်တွေ အိတ်စိတ်လာခဲ့သည်။

“ထူးညီ...ရှင်...ရှင် နိုင်ပါတယ်”

“ဟင်...စိမ့်...ဘာလို့ ငိုတာလဲ...စိမ့်ရဲ့”

စိမ့်မျက်စိရွှေ့ကို စိုးရိမ်တကြီး ရပ်တန့်လာသော သူ့ကြောင့်

စိန် ခေါင်းယမ်းပြီး ခေါင်းကို ငဲ့ချပစ်လိုက်သည်။

“စိန်...ကိုယ် ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

“ရှင်...စိန်ကို ဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာလား”

“ဟာ...အမိပွားမရှိ...ဦးနှောက်ထဲတောင်မလာဘူး။ စိန် ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ကိုယ်က စိန်ကို ဘာလို့ဖြတ်ရမှာလဲ”

အလောတကော ပြောကာ စိန်နားမှာ ကပ်ထိုင်၍ ခေါင်းငုံ့မိုး ကြည့်ကာ စိုးရိမ်တကြီး မေးလာခဲ့သည်။ စိန်မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပစ်ကာ-

“ရှင် ဘာလို့ အရင်နေ့တွေက စိန်ဆီ မလာတာလဲ”

“ဟုတ်တယ်...ကိုယ်လည်း အဲဒါပဲ ရှင်းပြချင်နေတာ။ ကိုယ် ဂျပန်ကို တစ်ပတ်လောက် သွားလိုက်ရတယ်။ စိန်ကိုတောင် ပြောပြဖို့ ဖုန်းဆက်ဖို့ အချိန်မရဘူး။ ဟိုမှာရှိနေတဲ့ တစ်ပတ်လုံးလုံး စိန်ကို ကိုယ် သတိရနေတာ။ အလုပ်ကလည်း ဒီထက်မက တိုးတက်ချင် တော့ အခိုင်အမာရှိနေတဲ့ ကုမ္ပဏီနဲ့ ဆက်ဆံရေးပျက်ပြားလို့ မရဘူး မဟုတ်လား။ သတိရတာကတော့ အမြဲပါ”

စီးပွားရေးနှင့်ပတ်သက်ကာ သူက လူကြီးတစ်ယောက်လို အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ရှင်းပြနေတော့လည်း စိန် ကျေနပ်သွားပါ သည်။

“စိန်...ကိုယ့်ကို တကယ်ချစ်နေပြီဆိုတာ ကိုယ် ယုံလိုက်ပြီ”

“ဟင်...ဘဝဆိုင်လို့ အဲဒီဘက်ကို ရောက်သွားရတာလဲ။

စိန်က ရှင်ကို ဘာပြောလို့ တကယ်ချစ်တာတွေ၊ မချစ်တာတွေအတွက် သေချာနေရတာလဲ ထူးညီ”

“တကယ်မချစ်ဘဲ အားအုတ်နဲ့ အဖြေပေးရတယ်ဆိုရင် ကိုယ် မလာတဲ့ရက်တွေမှာ စိန် ဘယ်မျှော်နေလိမ့်မလဲ။ အခုတော့ စိန် မျက်ဝန်းတွေမှာ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ စိုးရိမ်မှုတွေ ရှိနေတယ်... မှန်လား”

အပိုင်သေချာစွာ ပြောနေသော သူပုံစံကို သဘောကျစွာ စိန် ပြုံးရင်း တစ်ဆက်တည်း-

“အားအုတ်နဲ့ အဖြေပေးတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ထူးညီ တွေ့ခဲ့ဖူး သလား”

“အဲဒါ”

သူပုံစံက ထစ်သီးထစ်ငေါ့ ဖြစ်သွားလေသည်။ စိန် မျက်နှာ တည်သွားကာ-

“ချစ်ခြင်းတရားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်မိန်းကလေးမှ အားအုတ် ပါးနာ လက်မခံနိုင်ဘူး ထူးညီရဲ့...ကောင်လေးနဲ့ကောင်မလေး ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သိပ်ရင်းနှီးခဲ့ကြတာ အရွယ်ရောက်လာလို့ ကောင်လေးက ကောင်မလေးကို ချစ်ကြိုက်လို့ ကောင်မလေးကလည်း လက်ခံထားတဲ့ ရည်းစားမရှိတဲ့အခါ ဒီကောင်လေးကို အဖြေပေးလိုက် ခြင်းကို အားအုတ်လို့ အဖြေပေးတယ်လို့ ထူးညီ ထင်လား။ သူ လက်ခံ လိုက်တာက သံယောဇဉ်ဆိုတဲ့ ကြိုးတစ်ချောင်းကြောင့်ပဲ။ အားအုတ် ပါးနာ လက်ခံလိုက်ရအောင် အချစ်ဆိုတာ ရောင်းကုန်မဟုတ်သလို လေလံတင်နေတဲ့ပစ္စည်း မဟုတ်ဘူးလေ”

စိန်ရဲ့စကားရှည်ကြီးအဆုံး သူက ခေါင်းညိတ်ကာ-

“ကိုယ် သဘောပေါက်ပါပြီ စိန်...စိန်အပေါ် ပြောမိတဲ့

အတွက်လည်း ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်**

အို...ဘာဆိုလို့လဲ...လက်ကိုလွှတ်ပါ

သူက စိန်လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူလိုက်သဖြင့် စိန် ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းနှင့် ရုန်းလိုက်မိသည်။ သူက မလွှတ်ဘဲ ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားသဖြင့်-

ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ထူးညီ...မမတို့မြင်သွားရင် မကောင်းဘူးနော်

သိပ်ကောင်းတာပေါ့ စိန်ရဲ့...နားဖောက်ပြီးသား ဖြစ်သွားတာပေါ့

သိပ်တတ်နေ...ဟင်း

သူ ဆုပ်ကိုင်ထားသောလက်ကို စိန် မရုန်းဖြစ်တော့ချေ။ သူကလည်း သိပ်ပျော်နေဟန်တူသည်။ မျက်နှာလေးတစ်ခုလုံး ပြုံးရွှင်လျက်။ နှုတ်ခမ်းတွေတောင် မစေ့နိုင်။

စိန်...အပြင်ခဏလိုက်ခဲ့ပါလား။ စိန်အတွက် လက်အေးပေးစရာရှိလို့

မကောင်းဘူးထင်တယ်။ မမတို့က တစ်မျိုးထင်နေမှာပေါ့

စိန်က ကိုယ်နဲ့ကိစ္စ ပြောမပြောထားဘူးလား

ဟင်း...မပြောရပါဘူးနော်

စိန်က မျက်နှာနီနီဖြင့်ရယ်သဖြင့် သူ့မှာ 'ဟောဗျာ' ဟုအေးရေရွတ်မိသည်။ စိန်က အရယ်ရုပ်ကာ-

ခဏစောင့်ဦး...သွားပြောကြည့်မယ်

**ဪ...သွားပြောကြည့်မယ်ဆိုတော့ မသွားနဲ့လို့တာနော်

မသွားဘူး...အဲဒီလိုလား။ မရဘူးနော်...စိန် ရအောင်ပြောခဲ့။ မဟုတ်လို့ကတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မမသိမ့်ကို ဝင်ပြောလိုက်မှာ**

အိုတော်...ဘာလို့ ဒီလောက်ထိ ဇွတ်ဖြစ်နေတာလဲ...နေခဲ့၊ ထွက်လာခဲ့မယ်

စိန်က အတွေးကြီးတစ်ယောက်လို ကျိန်းကာ အိမ်ထဲဝင်သွားကာ ခန့်ထူးညီက အပြင်မှာ ထိုင်စောင့်နေခဲ့သည်။

အမှန်တော့ မမသိမ့်က ဆေးရုံမှာ သူထိုင်နေသော ဆေးခန်းသို့ ဂျူတီတန်းဝင်နေပြီ။ အိမ်တွင် မရှိ။ သူ့ကို စနောက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ဆရာတော့ အိမ်မှာရှိသည်။

စိန်တို့မိသားစုတွင် အပြင်သို့သွားလျှင်ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်ပဲသွားသွား အိမ်မှာရှိတဲ့သူကို အသိပေးခဲ့တာက ထုံးစံ။ အရေးရယ်အကြောင်းရယ် ဆိုလျှင် စိုးရိမ်မှုမရှိစေရန် ဖြစ်သည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဆရာကို မတွေ့ရ။ များသောအားဖြင့် ဆရာသည် စာကြည့်ခန်းတွင်သာ ရှိနေတတ်သဖြင့် စိန် အဝတ်အစားလဲကာ စာကြည့်ခန်းသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

စာကြည့်ခန်းတံခါးဖွင့်ထားခြင်းကြောင့် ဆရာရိုနေဒီက များသည်။

စိန် တံခါးမှ အထဲသို့ ခေါင်းပြုကြည့်တော့စာအုပ်ဖတ်နေသော ဆရာကို သွားရကာ အထဲလည်းမဝင်ချင်တာမို့-

အဟမ်း

စိန်ရဲ့ချောင်းဟန့်သံကြောင့် ဆရာက လှည့်ကြည့်ကာ-

ဪ...စိန်

“ဆရာ...စိမ့် အပြင်ခဏသွားမလို့။ မမလာရင် ပြောထားပေးမယ်”

“ခန့်ထူးညီ ရောက်နေတာလား”

ဘုရားရေ...ဘာကြောင့် စိမ့် အပြင်သွားမည်ဆိုတာနှင့် ဆရာက ထူးညီ ရောက်နေကြောင်း အတပ်ပြောနိုင်ရတာတဲ့လဲ။

စိမ့် အံ့ဩမှု မပြယ်နိုင်သလို ဆရာကလည်း ထိုင်နေရာမှ အသာထကာ စိမ့်ဘက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ-

“ကောင်လေးပုံစံက မွန်မွန်ရည်ရည်ပါပဲ။ စိမ့်ကိုလည်း အတော်ဂရုစိုက်ပုံရတယ်။ ဒါနဲ့ စိမ့်တို့က သမီးရှည်းစားတွေလား”

“ရှင်”

“ဆောရီး...ကိုယ်က စိမ့်ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ဝင်ရောက် စွက်ဖက်တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သိမ့်ရဲ့ညီမလေးဆိုတော့ ကိုယ့်ရဲ့ညီမလေးပဲ မဟုတ်လား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

အမှန်တကယ် ကျေးဇူးတင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စိမ့်ကို ညီမလေး တစ်ယောက်လို သဘောထားသည်ဆိုသောစကားအတွက် စိမ့် ဆရာ အပေါ်မှာ ဖြစ်ပေါ်နေသော အစိုင့်အခဲအချို့ ကြေပျက်သွားလေပြီ ဖြစ်သည်။

စိမ့်တို့သာ အနာဂတ်မှာ ဘဝအသစ်ပြန်စတဲ့အခါ ဆရာက စိမ့်ကို မမသိမ့်ရဲ့ညီမတစ်ယောက်မို့ စိမ့်ကို ညီမလေးတစ်ယောက်ညီ သဘောထားကာ စိမ့်ကလည်း မမသိမ့်ရဲ့ အမျိုးသားတို့ အစ်ကို တစ်ယောက်လို သဘောထားလျှင် အတိတ်မှာ စိမ့်နှင့်ဆရာနဲ့

ဆုံဆည်းခဲ့ခြင်းများသည် အိပ်မက်ပမာသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ခန့်ထူးညီက လူကောင်းသူကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲ။” စိမ့် ရွေးချယ်မှုမမှားနိုင်ပါဘူး။ ကဲ...ကဲ...သွားလေ...သိမ့်လာရင် ပြော လိုက်ပါ့မယ်”

ဆရာဆီက ခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့် စိမ့် အောက်တပ်သို့ဆင်းခဲ့ သည်။

သူနှင့်စိမ့် စားသောက်ဆိုင်သို့ရောက်တော့ သူက-

“စိမ့်ရဲ့လက် ခဏပေး”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

သူ့မျက်နှာ တည်ခနဲဖြစ်သွားသောကြောင့် စိမ့် ဘယ်ဘက် လက်ကို သူ့ရှေ့ဖြန့်ပေးတော့ သူက အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲက အရာဝတ္ထု တစ်ခုကို နှိုက်ယူပြီး စိမ့်လက်မှာ စွပ်ပေးသည်။ တဖျပ်ဖျပ် လက်နေ သော လက်စွပ်လေးကို စိမ့် သဘောကျစွာကြည့်မိတော့-

“စိမ့် ကြိုက်ရဲ့လား”

“အင်း...ကြိုက်ပါတယ်။ ထူးညီရဲ့လက်ဆောင်ဆိုတာ ဒါလား”

“ဟုတ်တယ်”

စိမ့် လက်စွပ်လေးကို နှစ်သက်စွာ ထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ စိမ့်ရဲ့လက်ချောင်းသွယ်သွယ်လေးမှာ သူ့ရဲ့လက်စွပ်က ဝင့်ကြွားစွာ။

“သား”

စိမ့်ကောသုပါ တစ်ပြိုင်နက်တည်း မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ အညိုဖျော့ဖျော့ပေါ်မှာ ရောင်စုံပွင့်ခက်၊ ပွင့်ရွက်တွေ နံ့လင်သော

ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး။

“မေမေ”

သူ့ထံမှခေါ်သံကြောင့် စိန် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားချိန် သူ့အမေက စိန်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး-

“သားရယ်...နေနိုင်လိုက်တာ”

“ကျွန်တော်...”

“တစ်သက်လုံး ပြန်မလာတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာလား။ မိဘနဲ့သားသမီး အဲဒီလိုဆုံးဖြတ်လို့ ရသလား။ မင်းအဖေက မင်းကို ပြောလိုက်တာက လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ဒေါသ၊ မင်းက ဆင်းသွားတာလည်း လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့မာန၊ ဒါတွေကို မေမေ နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဒေါသ၊ မာနတွေကို ရှည်ကြာအောင်လုပ်ရင် ဘယ်သူတွေ နစ်နာမလဲ”

“မဟုတ်ဘူး မေမေ...ကျွန်တော် အဲဒီလောက်ထိ တွေးမထားပါဘူး”

စိန် သူတို့သားအမိနှစ်ယောက်ကြားမှ ဘာမှဝင်မပါဘဲ ပရိသတ်တစ်ယောက်အနေနှင့် ကြည့်ဖြစ်သည်။

သူ့အမေက အရုပ်ခပ်မြင့်မြင့်၊ ဝိနိဝိနိပါးပါးဖြစ်သည်။ မျက်နှာက စရာရိပ်မထင်သေးသော်လည်း ရောဂါဝေဒနာတစ်ခုခု ခံစားနေရသကဲ့သို့ ညှိုးနွမ်းလျက်ရှိသည်။

“မင်းအဖေလည်း ဘယ်လောက်စိတ်ဆိုးဆိုး သူ့ခမျာ မင်းကို သတိရနေတယ် သိလား။ ယောက်ျားသားဆိုတော့ မိန်းမသားတစ်ယောက်လိုတော့ ဘယ်ဖွဲ့နွဲ့တတ်မလဲ။ ဘယ်မိဘကမှ ကိုယ့်

သားသမီးကို ခွဲပြီးမနေချင်ကြဘူး”

“ကျွန်တော် ခဏလောက်တော့ အပြင်မှာ နေပါရစေ မေမေ။ ဘာပဲပြောပြော ဖေဖေ မျက်စိအောက်မှာနေရင် ဖေဖေသဘောအတိုင်း နေရမှာလေ”

“သူလေးက ဘယ်သူလဲ”

မေးထားက်၍ ငေးကြည့်နေသော စိန်မျက်နှာလေးကို လှည့်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သဖြင့် စိန်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်က မတ်သွားသည်။ ထူးညီက စိန်ဘက်သို့ လှည့်၍ပြုံးပြကာ-

“ကျွန်တော်ချစ်သူပါ...ညိုညိုစိန်တဲ့။ စိန် ဒါ...ကိုယ့်မေမေ ဒေါသဒီဂီပါတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

“ချစ်စရာလေး...သားနဲ့ အိမ်ကို တစ်ခေါက်လောက် လိုက်လည်ပါလားကွယ်။ သမီးမျက်နှာလေးက အေးချမ်းလိုက်တာ”
ပြီးစိစိဖြစ်နေသော ထူးညီကြောင့် စိန် မျက်နှာရဲသွားရသည်။ သူ့မေမေက စိန်ရဲ့လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာကြည့်နေသဖြင့် အနေရခက်လှသည်။

ဒီလောက်ထိ မြန်မြန်ဆန်ဆန် အဆင်ပြေသွားရလိမ့်မည်ဟုလည်း မမျှော်မှန်းထားပါ။

အခန်း (၃၂)

“ပုံစံကိုက...ဟင်း”
 “မနာလိုမဖြစ်နဲ့လေ...ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ကိုယ်ပဲ”
 မျက်စောင်းတခဲခဲဖြစ်နေသော ဝေဠုကို သူခေါင်းဖြိုးနေရာမှ လှည့်ကလိလိုက်သည်။
 လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်က ဖုန်းဆက်လာသည်။
 ဒီနေ့ စိမ့်မွေးနေ့ စောစောရောက်အောင် လာခဲ့ပါရန်နှင့်...
 “မွေးနေ့ကို ပွဲလမ်းသဘင်တစ်ခုအနေနဲ့ မလုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး ဒီနှစ်က မွေးနေ့၊ မွေးရက်ထပ်နေတော့ မမက လုပ်ဖို့ပြောနေတာ သိပ်များများတော့ ဒီတိတ်မထားပါဘူး။ စိမ့်ဆန္ဒလိုဆိုရင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဆွမ်းကပ်ချင်တာ”

“ကိုယ်...ဆက်ဆက်လာခဲ့မယ် စိမ့်”
 “ဪ...ပြောဖို့မေ့သွားပြီ”
 “ဘာများလဲ စိမ့်”
 “အဲဒီနေ့ကျရင် ထူးညီ အံ့သြအောင် တို့... တစ်ခုခုလုပ်ထားသေးတယ်”
 “ဘာများလဲ စိမ့်ရဲ့...ကိုယ် သိချင်လာပြီ”
 “Top secret လေ”
 “လျှို့ဝှက်လှချည်လား...ဒါနဲ့ ကိုယ်နဲ့ စိမ့်အကြောင်း မမသိမ့်ကို ပြောလိုက်ပြီလား စိမ့်”
 “မပြောရသေးပါဘူး...အဲဒီနေ့ကျရင်တော့ စိမ့်နဲ့ မမသိမ့်နှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့အခါ ပြောပြလိုက်ပါ့မယ်”
 “ပြောဖြစ်အောင်သာ ပြောလိုက်ဦးနော်။ အဲဒီနေ့ စိမ့် မပြောလို့ကတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မမသိမ့်ကို ပြောမှာဗျာ”
 “ဟကောင်ရ...ဘာတွေ ဒီလောက်ထိ သဘောကျပြီး ပြုံးနေတာလဲ။ သွားပေါက်ခါစ ခွေးပေါက်လေးကျလို့”
 ဝေဠုက သူ့ကို အသေအလဲ ချွတ်နေသည်။ သူ ဝေဠုရဲ့ လက်မောင်းကို ခပ်စပ်စပ် ထိုးပစ်လိုက်တော့-
 “အေးပါ...လုပ်ထားပေါ့။ ရှင်တို့က ရဲတွေကိုး”
 ဝေဠုက မိန်းမလျှာလို မူနွဲ့ပြောတော့ သူ မထိန်းနိုင်ဘဲ ရယ်မိသည်။
 “ဒါနဲ့ မင်းတို့က နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အဆင်ပြေသွားပြီပေါ့... ဟုတ်လား”

သူ နားမလည်သလို ဝေဠုကို လှည့်ကြည့်ပြီး-

“ဘာကိုလဲ”

“မင်းအမေ့ မစိမ့် တွေ့ပြီးသွားပြီ၊ အဆင်ပြေသွားပြီဆို”

“အင်း...ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေတို့ သဘောမတူလည်း

ငါက စိမ့်ကို လက်ထပ်မှာ”

“လိမ္မာရှာတာ၊ မွေးရကျိုးနပ်တဲ့သား”

သူ ဝေဠုကို ဘာမှမပြောတော့ဘဲ စိမ့်တို့ရဲ့အိမ်ဘက်သို့ ကားမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

“စိမ့်...ပြင်တော့လေ...ညီမလေး”

“ဘာပြင်ရမှာလဲ...မမရဲ့”

စိမ့် မမသိမ့်ပြင်နေသည့် အလှပန်းအိုးကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး လှည့်မေးလိုက်သည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ငုံ့ကြည့်မိလျက်သား။ ကြက်သွေးရောင် လက်စကဝမ်းဆက်ကို စီးကွင့်များထိုးထားသဖြင့် တလက်လက်နှင့် တောက်ပနေသည်။

အမြဲတမ်း စုစည်းထားတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ချည်နှောင်ထားတာပဲဖြစ်ဖြစ် ယနေ့တော့ ဖားလျားချကာ မစည်းနှောင်ဖြစ်တော့ပါ။ ခါးလယ်လောက်ရှိသော ဆံပင်ရှည်များကို ဟိုး...တစ်နေ့က ပုံသွင်းထားသဖြင့် ဆံနွယ်က အိစင်းကာ ထူးပြီးပြင်စရာ မလိုချေ။ ဒါလောက်နှင့် လုံလောက်မှုမရှိနိုင်သေးဘူးလား။

သူမ ပြောချင်သောသဘောကို သိသလိုနှင့် မမက ပြုံးပြီး-

“ဘာပြောမလို့လဲ”

“အရမ်းတောက်တောက်ပြောင်ပြောင်ကြီး မဝတ်ချင်ပါဘူး မမရာ။ အဝတ်အစားသစ်တွေ၊ အလှအပတွေ အရမ်းခြယ်သထားရင် လူက အနေရကျပ်တယ်။ လွတ်လပ်မှုလည်း မရှိဘူး”

“ဒီပွဲက ဘယ်သူ့ပွဲလဲ။ မမရဲ့မွေးနေ့ပွဲလည်း မဟုတ်ဘူး။ သွား...မရဘူး။ အဝတ်အစားလဲ...ကြီးကိုးလေးဘာလေး ဆွဲခဲ့”

“ဟင့်အင်း...မလဲချင်ပါဘူးဆို”

“စိမ့်နော်...အဲဒီလောက်ထိ မဆိုနဲ့၊ မမ စိတ်ဆိုးချင်လာပြီ...လာ”

မမက စိမ့်လက်ကို ဆွဲရင်း တစ်ဆက်တည်း-

“ဒေါ်ကြီးပုရေ...ဧည့်သည်တွေလာရင် နေရာချထားပေးပါနော်။ အင်း...ဒါပေမဲ့ စောပါသေးတယ်။ ကို...လာရင်လည်း ဟိုယန်းချီကားတွေ ဖြုတ်ခိုင်းပေးပါဦးလို့ သိမ့်တို့ကတော့ အမြင့်ပေါ်တက်လို့ မရဘူးလေ။ အဲဒီကားချပ်က တော်တော်မြင့်တာကိုး”

“အင်းပါ...မသိမ့်ရဲ့ ကျွန်မ ဆရာလာရင် ပြောလိုက်ပါ့မယ်”

“လာ...စိမ့်”

စိမ့် အီလည်လည်နှင့် မမသိမ့် ဆွဲခေါ်ရာသို့ လိုက်သွားရတော့သည်။ အင်း...ထူးညီလာရင်တော့ စိမ့်ကို မတွေ့ရ၍ မျက်နှာသန်မှုန်နေမလားမသိ။

“မိန်းကလေးတဲ့...ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှအောင်မနေရင် တယ်အချိန်နေမှာလဲ”

“စိမ့်မှ အဲဒီလိုကြီးမနေတတ်တာ”

မမက ပါးစပ်ကလည်း တတွတ်တွတ် ဆူလျက်၊ စိမ့်ကို

မျက်နှာသစ်စေကာ မျက်နှာသစ်ပြီးတော့ စိန်မျက်နှာမှာ နို့ရည်တစ်မျိုး လိမ်းပေးသည်။ မိတ်ကပ်ခပ်ပါးပါးလိမ်းပြီးသောခါ တူးဝေးဖြင့် ပုတ်ပေးသည်။ မျက်ရစ်အပေါ်မှာ အရောင်နုနုလေးတွေ တလက်လက် တောက်ပနေသော အိုင်းလိုင်ဒါတင်ပေးသည်။ မျက်တောင်ခတ်ရတာ လေးပင် မနေသာသလို ခံစားရသည်။

နှုတ်ခမ်းထက်မှာလည်း ပန်းနုရောင်နှုတ်ခမ်းနီ တင်ပေးသည်။ နှုတ်ခမ်းနီက အခြောက်မဟုတ်ဘဲ Lip gloss ဖြစ်နေသဖြင့် ရွဲစိုစိုဖြစ်နေတာကိုလည်း မနေတတ်ပါ။

ဆံပင်တွေကို တစ်ဝက်စီးပေးကာ ဖားလျားချစေ၍ ပုလဲသီး ပန်းရောင်လုံးလေးတွေပါသောကလစ်ကို တွယ်ပေးသည်။

“ရှော...ဒါလေးနဲ့လိုက်တယ်...မဝတ်ရဲဘူး ဘာညာလုပ်မနေနဲ့။ အဝတ်အစားတွေ ချုပ်ထားပြီး ထုတ်မဝတ်ဘူး”

ပန်းနုရောင်ပေါ်မှာ တိုင်းရင်းသားဆင်လို ချည်မျှင်ရှည်လေးတွေ တန်းလန်းပါနေကာ အင်္ကျီကလည်း ယခုခေတ်စားနေသည့်ပုံစံ ရင်ပြတ်ပုံနှင့် အပေါ်မှာ အပါးသားနှင့် ထပ်ချုပ်ထားသည်။

စီးကွင်းတွေ ထိုးထားသော်လည်း ကိုယ့်မှာ အဝတ်မကပ်သလို ခံစားရသည်။

“ဒါနဲ့ မမ လက်ဆောင်ပေးထားတဲ့ လော့ခ်ကပ်သီးကော”

“စီရိုအောက်ဆုံးထပ်မှာ... သော့က ဟိုမှာချိတ်ထားတယ်”

စိန်က ခေါင်းရင်းမှာ ချိတ်ထားသော သော့တွဲကို ညွှန်ပြရင်း မှန်ထဲမှာ ကိုယ့်ပုံရိပ်ကို တကြည့်ကြည့်ဖြစ်နေသည်။ တစ်ခါမှ ဤကဲ့သို့ မပြင်ခဲ့ဖူးသဖြင့် ပြင်လိုက်သောအခါ တစ်မျိုးလေး လှနေ

တာကိုတော့ ဝန်မခံချင်လို့ မရချေ။

“လူတိုင်းမှာ အလှကိုယ်စီရှိကြပါတယ် စိန်ရယ်”

ဟူသော ထူးညီရဲ့စကားသံလေးက စိန်နားထဲမှာ ချိမြိန်စွာ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

“စိန်”

စီရိုအောက်ထပ်နားမှာ ဖင်ထိုင်ကျရင်း ကတုန်ကယင် ခေါ်လိုက်သော မမအသံကြောင့် စိန် ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ မမရဲ့မျက်ဝန်းမှာ စိန် တစ်ခါမှ မမြင်ခဲ့ဖူးသော အကြည့်တွေ...

“ဟင်”

စိန်ရဲ့အကြည့်တွေ မမလက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားသော အရာဝတ္ထုလေးဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားသောအခါ စိန် တုန်လှုပ်သွားခဲ့သည်။

စိန်ကို ဆရာ ပေးခဲ့ဖူးသော လက်ကိုင်ပဝါနစ်ထည့်၊ လက်ဝတ်ရတနာတွေ ထည့်ထားသော ကတ္တီပါအခင်းအောက်၌ စိန် ထည့်ထားခဲ့သည်မှာ အမေ့မေ့အလျှော့လျော့။ အခု...အခုတော့...

“ဒါ ဘာလဲ...ပြောစမ်း”

“မမ”

စိန် ဘယ်လိုစကားနှင့် ငြင်းရမလဲမသိ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ လက်ကိုင်ပဝါထောင့်မှာ အစ်ဆိုသည့် အင်္ဂလိပ်စာလုံးကို ချည်နှင့်ထိုးကာ လက်ဆောင်ပေးခဲ့သူမှာ မမဆိုတာလည်း စိန် သိခဲ့ရတာ ကြားပြီ။

ထို့ကြောင့် ဆရာဟာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ စိန် မည်သည့်သက်သေအထောက်အထားတို့နှင့် ငြင်း၍ရနိုင်မည်နည်း။ စိန် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်

စွာ မမကို ဘာစကားမှ ပြောစရာမရှိသူလို တုန်လှုပ်စွာ ငေးကြည့်မိတော့-

“ဒါ...ဘာလဲ...ဒါဘာလဲ”

“အဲ...အဲဒါ...ဟို”

“ပြောစမ်းပါ...နင် လိမ်တာကို ငါ တစ်သက်လုံး ခံလာရပြီ...ပြောစမ်းပါ။ ကိုရဲ့လက်ကိုင်ပဝါက နင့်ဆီ ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ”

စိန် ဘယ်လိုမှ မရှင်းပြတတ်တော့။ ပုတ်သင်ဥတူးလျှင် ညောင်မြစ်ပေါ်မည်ဆိုသည့်အတိုင်း လက်ကိုင်ပဝါကစွဲ ရှင်းမြဲလျှင် ဆရာနှင့် စိန်ရဲ့ပတ်သက်မှုကို မမက သိပြီး ဒါတွေအားလုံး သူ့ကို မပြောပြရကောင်းလားဟုဆိုပြီး သံသယများပေတော့မည်။

စိန် တဆတ်ဆတ်တုန်လာသော နှုတ်ခမ်းတို့ကို မည်သို့မှ ထိန်းချုပ်၍မရသကဲ့သို့ မျက်ရည်တွေလည်း အတားအဆီးမရှိ ကျလျက်။

“ပြောလေ...ဘာလဲ...နင်နဲ့ကိုက ငါ့ကွယ်ရာမှာ”

“မဟုတ်ဘူး...အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး”

မထင်မှတ်သော စွပ်စွဲချက်တစ်ခုကြောင့် စိန် အရှက်ကြီးရှက်၍ ခေါင်းတွေ အတင်းခါယမ်းမိကာ-

“အဲဒီလို ဘယ်တော့မှ မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ စိန်ဟာ အဲဒီလိုမိန်းမစားလား...စိန်ဟာ မမရဲ့ညီမပါ”

“ငါ့ညီမမို့ ငါ ပိုပြီးမယုံတာ။ ညီညီစိန်...နင်ဟာ ငါ့အပေါ်ဟိုး...ငယ်ငယ်ကတည်းက အမြဲတမ်း မနာလိုစိတ်တွေပြည့်နေခဲ့တာ

မဟုတ်လား။ အခုလည်း ကိုနဲ့ငါ လက်ထပ်တော့ အို...ငါ သဘောပေါက်ပြီ။ ကိုနဲ့ငါ လက်ထပ်တော့ နင် ငါတို့မင်္ဂလာပွဲကို ရှောင်ထွက်ပြီး ပြင်ဦးလွင်က ဒေါ်လေးတို့ဆီ ရောက်သွားခဲ့တယ်။ ငါသဘောပေါက်ပြီ မိစိန်...နင် ငါနဲ့ကို လက်ထပ်တာမကြည့်ချင်၊ မမြင်ချင်လို့ ရှောင်ထွက်သွားတာမဟုတ်လား...ပြောစမ်း”

ထင်ရက်လိုက်တာ မမရယ်။ တစ်ခါမှ နင်ပဲငါစ မပြောခဲ့ဖူးတဲ့ ညီမတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ စွပ်စွဲချက်တွေက ပြင်းထန်လှချင်လား။

ငါ့ညီမမို့ ပိုပြီး မယုံကြည်တာတဲ့လား။

စိန်ရင်ဘတ်ထဲတွင် စူးအောင်နာကျင်သွားကာ နီးစပ်ရာ စားပွဲခုံအစွန်းကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားမိကာ လူကလည်း ကယိမ်းကပါး။

ထူးညီ...ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲဟင်...စိန် မမကို အဖြစ်မှန်တွေအားလုံး ဖွင့်ပြောလိုက်ရမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် ပြောချင်ရာပြောဆိုပြီး လွတ်ထားလိုက်ရမလား။

ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက်နှင့် ညီအစ်မနှစ်ယောက် ခွန်းကြီးခွန်းငယ် ဖြစ်ရသည်ဆိုလျှင် အရပ်ကကြား၍မှမတော် လွန်စွာ ရက်စရာကောင်းနေပြီ။

အသက်ရှူရတာ မွန်းကျပ်လာသလို မမကိုလည်း အားတင်းကာ စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ တင်းမာအေးစက်နေသော မမရဲ့မျက်နှာကို စိန် တစ်ခါမှ မမြင်ခဲ့ဖူးချေ။

“နင်...ဘာငြင်းချင်သေးလဲ။ နင်တို့ ဖောက်ပြန်နေကြတယ်

မဟုတ်လား... ပြောစမ်း"

"မဟုတ်ပါဘူး... စိန်တို့မှာ အဲဒီလိုအောက်တန်းကျတဲ့ စိတ်ဓာတ် မရှိဘူး။ မမ အဲဒီလို မစွပ်စွဲပါနဲ့"

"ဟ... ဒါဆို ဒီလက်ကိုင်ပဝါက ခြေထောက်ပေါက်ပြီး သူ့အလိုလို အဲဒီအံ့ဆွဲထဲကို ဝင်လာတာလား။ အဲဒီစီရိုက နင်တစ်ယောက်တည်းသုံးတဲ့ စီရိုလေ။ ကိုယ်မပြောနဲ့ ငါတောင် နင့်စီရိုကို မျက်စောင်းထိုးလို့ မကြည့်ခဲ့ဘူး"

ရှေ့နောက်ချဉ်ချိန်နေရသဖြင့် နှုတ်က အာစေးခိထားသလို ဖွင့်၍ မရချေ။ ဒူးတွေက တဆတ်ဆတ်တုန်လျက် လဲပြိုချချင်လာသည်။

သူမ ဘာဖြစ်နေတာလဲ... တစ်ခါမှ ဤကဲ့သို့သော ဝေဒနာဆိုးကြီးကို မခံစားခဲ့ဖူးပါ။ ချွေးတွေက ခဏအတွင်း ရွံနစ်လာခဲ့သည်။

"ဘာတွေ မူယာမာယာ သုံးနေတာလဲ။ နင့်ကို သနားတတ်တဲ့ စိတ် ငါ့မှာ မရှိတော့ဘူး... နားလည်လား"

"စိန်"

စိန် မျှော်လင့်နေသောခေါ်သံလေး။ ထူးညီရဲ့ခေါ်သံကြောင့် စိန် အားတင်းကာ ခေါင်းထောင်ကြည့်မိသည်။ ခေါ်သံက မထွက်ပေမယ့် နှုတ်ခမ်းကတော့ လှုပ်ခါသွားသည်။ စိန်ကို စိုးရိမ်တကြီး ထွေးပွေလိုက်သော သူရင်ခွင်မှာ အသာလေးပွေ့မို့စေပြီး မမသိမ့်ကို ရင်ဆိုင်ကြည့်ကာ-

"မမသိမ့်နဲ့စိန် ဘာတွေဖြစ်နေကြသလဲ။ ကျွန်တော် မမေးချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မမသိမ့် ပြောသမျှအားလုံးကိုတော့ ကျွန်တော် ကြားပြီးပြီ။ မမသိမ့် စကားကို ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ပြောသင့်တယ်။

နောက်ပြန်မတွေ့ကြရမယ့်သူတွေ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ညီမလေးမှာ အဲဒီလို ယုတ်မာတတ်တဲ့စိတ်ရှိမရှိ မခွဲခြားတတ်လောက်အောင် မမသိမ့် ဦးမင်းသူထက်ကို အရမ်းမွန်ထူနေပြီလား"

သူ့ရဲ့ဒေါသတကြီး စကားသံကြောင့် စိန် တားဆီးဖို့ ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း-

"မင်း... မင်း... ငါ့ကို စော်ကားတယ်... က"

"ဖြန်း"

"မမ"

မမက ထူးညီ၏ပါးကို ဖြန်းခနဲမြည်အောင် ရိုက်လိုက်ခြင်းကြောင့် စိန် ဘာမှမတားဆီးနိုင်တော့ဘဲ ဒူးရွေ့ယိုင်ကျသွားတော့သည်။

ဘဝန်း (၃၃)

သူ စိန်ရဲ့ကိုယ်လုံးပျော့ပျော့လေးကို စိုးရိမ်တကြီး ပွေ့ကာ ကားရိုရာသို့ ခပ်သွက်သွက် ဆင်းလာသည်။

ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံလေးနှင့် နတ်သမီးလေးတစ်ပါး အိပ်ပျော်နေ သလိုနှင့် စိန်ပုံစံက အပူအပင်ကင်းလှသည်။ သူ စိန်ကိုပွေ့ထားရင်း လက်တစ်ဖက်နှင့် ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်သည်။

“သား”
“ဖေဖေ”

နတ်ကလည်း ရုတ်တရက် ထွက်သွားရသလို လူကလည်း တစ်ခါတည်း လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ တစ်ဆက်တည်း ဖေဖေဘေး ဌ်ရှိနေသော မေမေ့ကိုပါ လှည့်ကြည့်မိသည်။

“ဖေဖေ...မေမေပြောလို့ လိုက်လာတာလား”

“မဟုတ်ဘူး...သား...စိန်က ဘယ်သူလို့ထင်လဲ”

ပဟေဠိဝှက်နေသော ဖေဖေရဲ့စကားသံကို နားမလည်ဘဲ စိန်ကို ငုံ့မိုးကြည့်မိသည်။

“အဖေကြီးရယ်...ရှင် ပြောချင်တာတွေ သိပ်များနေတယ်။ နောက်မှပြောပါ...သမီးလေး ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်။ ကျွန်မတို့ ဆေးရုံခေါ်သွားကြရအောင်”

“ဟုတ်တယ်...ဖေဖေ...စိန်ကို ကျေးဇူးပြုပြီး ဆေးရုံခေါ်သွား ပေးပါနော်။ ကျွန်တော် ဒီမှာ စိန်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပြဿနာတွေ ရှင်းပေး စရာရှိသေးလို့ပါ”

“စိတ်ချ...သား...ဖေဖေ နားလည်တယ်”

“ကျွန်တော် နောက်ကလိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

သူ စိန်ကို ကားထဲမှာ အသာခိုထိုင်စေပြီး တံခါးကို ညှင်သာစွာ ပိတ်လိုက်သည်။

စိန်ရယ်...စိန်က အရာရာအတွက် ထောက်ထားပေးမယ့် မမသိမ့်က မထောက်ထားတဲ့အတွက် ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကိုယ့် ချစ်သူရဲ့သိက္ခာကို ထိပါးလာတဲ့အထိ ကျွန်တော် ခွင့်လွှတ်မပေးနိုင်လို့ စိန် ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။

သူ စိတ်လိုက်မာန်ပါနှင့် ဧည့်ခန်းထဲသို့ လှည့်ဝင်လိုက်စဉ် ငိုရှိုက်နေသော မမသိမ့်။ နောက်ဖြစ်သွားသည့် ပြဿနာအပေါ် ဘာမှနားမလည်စွာ တတွတ်တွတ် မေးနေသော ဆရာမင်းသူထက်။ ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေသော အတူးလေး။

သူ တစ်ယောက်ချင်းစီ၏မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ကုလားထိုင်မှာ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ထိုင်ပစ်လိုက်ကာ မမသိမ့်ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါ့ညီမက ဒီလိုဆိုတာ ငါ ဘာလို့မရိပ်မိခဲ့တာလဲ”

“မမသိမ့်”

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ သိမ့်ရယ်...ကိုယ့်ကို ပြောစမ်းပါ။ စိမ့်ကို ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ။ ကိုယ့်ညီအစ်မအချင်းချင်းပဲ...ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်လာရင် အေးဆေးဖြေရှင်းရမှာကို ဘာလို့ ခြေပါလက်ပါ ပါရတာလဲ”

“ကို...ဘာသိလို့လဲ...စိမ့်က...”

“မမသိမ့်”

စိမ့်ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲစကားထွက်မလာစေရန် သူ မမသိမ့်ကို တားဆီးသလိုခေါ်လိုက်ပြီး ဦးမင်းသူထက်ကိုပါ ကြည့်ကာ-

“အဖြစ်မှန်တွေကိုမသိဘဲ ကိုယ့်လိုရာဆွဲပြောတဲ့အခါ နစ်နာရမယ့်သူတွေက ကာယကံရှင်တွေပါ မမသိမ့်။ လက်ကိုင်ပဝါနှစ်ထည် လောက်တွေနဲ့ ကိုယ်ထင်ချင်ရာတွေထင်ပြီး ပြောလိုက်တဲ့အခါ အမှန်တရားက ကြားမှာ ပျောက်သွားတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း တကယ်ဟုတ်သလား...သို့လော...သို့လော ထင်စရာစကားမျိုး မမသိမ့် မထွက်သင့်ဘူး။ တစ်ဖက်မှာ ကိုယ့်ယောက်ျား၊ တစ်ဖက်မှာ ကိုယ့်ညီမအရင်းခေါက်ခေါက်”

“မင်းက ငါတို့ညီအစ်မကြား ဝင်ပါရအောင် မင်းကော အမှန်တရားဆိုတဲ့အရာကို ဘယ်လောက်ထိ သိထားလို့လဲ”

“သိပ်သိတာပါ။ စိမ့်က ကျွန်တော့်ကို အပြေမပေးခင်ကတည်းက သူ့ရဲ့အတိတ်အကြောင်း အစအဆုံး ပြောခဲ့ပြီးသား။ ခင်ဗျား သိပ်နားထောင်ရဲရင် ကျွန်တော့်က ဘာလို့မပြောရဲမှလဲ။ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့အိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲခဲ့ရင် ကျွန်တော့် စိမ့်ရဲ့ပယောဂ မပါဘူးနော်။ အပြစ်လုပ်ထားတာ ခင်ဗျားယောက်ျား၊ ဒီစိမ့်ကို ခွေးခွဲတာ ခင်ဗျားယောက်ျားပဲ”

ဒေါသနှင့်အတူ ယဉ်ကျေးရကောင်းမှန်းမသိတော့ဘဲ သူ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောပစ်လိုက်သည်။

မင်းသူထက်ကတော့ အခြေအနေတစ်ခုကို ဆက်လုပ်လိုက်မိဟန်နှင့် ထိတ်လန့်သွားသည်။ ခန့်ထူးညီကတော့ တောင်သစ်အေသည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံကို ရှောင်ရှားကာ-

“မမသိမ့်...သိပ်နားထောင်ချင်ရင် ကျွန်တော် ပြောမယ်။

.....
.....အဖြစ်မှန်က အဲဒါပဲ။ အပြစ်ဟာ ဘယ်သူရှိလဲ မမသိမ့် စဉ်းစားတတ်မှာပါ”

စိမ့်နှင့်ဆရာ စတွေ့ချိန်မှစ၍ နောက်ဆုံး လက်ထပ်သွားသည့် အထိ တစ်လုံးမကျန် ဖွင့်ပြောပစ်လိုက်သည်။

မိန်းမလိုမိန်းမရစိတ်နှင့် ကိုယ်နိုင်ရရင်ပြီးရောဆိုသည့်ငါ့ခန့်ပြောပြလိုက်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ အမှန်တရားပျောက်ပျက်၍ စိမ့်တစ်ယောက် မမသိမ့် ဘယ်တော့သိမလဲ။ ကျီးလန့်စာစားနေသည့် ဘဝမျိုးကနေ လွတ်မြောက်စေချင်တာလည်းပါသည်။

ဖြူဖြူသိမ်တစ်ယောက် မမျှော်လင့်သောစကားတွေကို ကြား
လိုက်ရသဖြင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်နေသည်။

“အဲဒါတွေက တကယ်ပဲလား ကို”

“.....”

“မေးနေတယ်လေ...အဲဒါတွေက အမှန်တွေလားလို့”

ခေါင်းညိတ်လိုက်သော မင်းသူထက်ကြောင့် သိမ် မျှော်လင့်
ချက်တို့သည် ရေစုန်မျောကာ ခန္ဓာကိုယ်က ပျော့ကျသွားကာ
ကုလားထိုင်ပေါ်မှာပေမယ့် အရပ်ကြိုးပျက်။

“ရက်စက်လိုက်တာ...ဒါဆို ရှင်က သိမ်နဲ့ သမီးရည်းစား
ဖြစ်နေပြီးတဲ့အချိန်မှာတောင် စိန်ကို ဝိုးပန်းဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့တာပေါ့။
ညီမလေးကို ကစားလို့ဝတော့ ဒီကြက် ဘယ်အချိန် ချက်စားစား
ရပါတယ်လို့ ရိုင်းရိုင်းပြောရလောက်အောင် ရှင်ပါ တွယ်တာနေတဲ့
ကျွန်မကို လက်ထပ်ခဲ့တာပေါ့။ ဘာလဲ...ရှင်က ညီအစ်မနှစ်ယောက်
စလုံးကို ကြုံနေတာလား။ နှစ်ယောက်စလုံးက လက်ခံရင် နှစ်ယောက်
စလုံးကို လက်ထပ်ဦးမှာပဲ မဟုတ်လား...ပြောစမ်းပါ”

“အဲဒီလိုအတွေး ကိုယ် ဘာမှမရှိခဲ့ဘူး သိမ်...စိန်အပေါ်
သံယောဇဉ်ရှိခဲ့ဖူးသလိုရှိပေမယ့် သိမ်နဲ့လက်ထပ်ပြီးတော့အခါ စိန်ကို
ကိုယ် စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားခဲ့ဘူး။ ညီမလေးတစ်ယောက်လိုပဲ
သဘောထားခဲ့တာ။ စိန် ခံစားခဲ့ရတဲ့ကာလတွေအတွက် ကိုယ် စိတ်
မကောင်းဘူး”

“စိန်က သူ့သာဖွင့်ပြောခဲ့ရင် မမသိမ် နောက်ဆုတ်ပေးမှာ
သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ချစ်သူနှစ်ဦးကို သူ့ကြောင့် မကွဲစေ

ချင်လို့...သူ ကြေကွဲခံပြီး နောက်ဆုတ်ခဲ့တာ။ ဦးမင်းသူထက် ပြော
သလို မမသိမ်နဲ့ဦးမင်းသူထက် လက်ထပ်ပြီးတဲ့အချိန်ကစပြီး သူ
ဦးမင်းသူထက်ကို စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားခဲ့ပါဘူးတဲ့။ သူစိမ်း
တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်တောင် ယုံကြည်ရဲရင် ညီအစ်မအရင်း
ဖြစ်တဲ့ မမသိမ်က ဘာလို့မယုံနိုင်တာလဲ”

“ညီမလေးရယ်”

ငိုရိုက်နေသော မမသိမ်ကိုကြည့်ပြီး သူ သက်ပြင်းချမိသည်။
စိန်ရယ်...သူတို့တွေ အဖြစ်မှန်ကို သိသွားတဲ့အခါ စိန်က
မှန်းတီးကြမှာပဲလို့ ထင်ထားပေမယ့် အဲဒီအရာနဲ့ ဆန့်ကျင်စွာ သူတို့
ဝမ်းနည်းမဆုံး ရှိနေကြတယ်သိလား။

“သိမ်...ညီမလေးကို ရက်ရက်စက်စက် ပြောခဲ့မိတယ် ကို။

ညီမလေး သိမ်ကို မုန်းသွားပြီလားမသိဘူး”

ဪ...ခက်...ခက်ရချည်ပါလား။ ညီမက အစ်မ မုန်းမှာ
ကြောက်ရတာနဲ့ အစ်မက ညီမ မုန်းမှာကြောက်ရတာနှင့် မမသိမ်တို့
ညီအစ်မနှစ်ယောက် သိပ်ချစ်ကြောင်းကို သူ လက်ခံလိုက်ရတော့
သည်။

“စိန်ကို ကျွန်တော့်ဖေဖေ ဆေးရုံပို့ပေးလိုက်ပြီ မမသိမ်...
အခု ပြဿနာလည်းရှင်းပြီဆိုတော့ ကျွန်တော် လိုက်သွားရဦးမယ်”

“တို့လည်း လိုက်ခဲ့မယ်...ထူးညီ”

သူ တွေ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သတိမလစ်ခင်မှာ ထိတ်လန့်နေ
သော မျက်နှာလေးသည် မမသိမ်ကိုမြင်လျှင် ပို၍ကြောက်ရွံ့နေချေ
လိမ့်မည်။

သူ မမသိမ့်ကို အားနာသလိုကြည့်ပြီး-

“စိတ်မကောင်းပါဘူး မမသိမ့်... ကျွန်တော် အခြေအနေ ခဏ ကြည့်ချင်တယ်။ မမသိမ့် ညနေမှ လိုက်ခဲ့ပါ”

ညှိုးနွမ်းသွားသော မျက်နှာလေးနှင့်...

“ဟုတ်ပါတယ်... ထူးညီပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့ကိုတွေ့ရင် ညီမလေး ခံစားနေရဦးမှာ။ ပြီးတော့ တို့ ပြောချင်သေး တယ်။ ညီမလေး သတိရလာလို့ တို့ကိုမေးခဲ့ရင် အားလုံးအတွက် တို့ တောင်းပန်ပါတယ်ဆိုတာ ပြောပေးနော်။ တို့ညီမလေးက အရမ်း အားငယ်တတ်တာ”

“စိတ်ချပါ... မမသိမ့် အဲဒီလောက်ထိ စိတ်မပူပါနဲ့။ စိန် မကြာခင် သတိရလာတော့မှာပါ”

သူ မမသိမ့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခဲ့သည်။ မမသိမ့်ထံ ဦးမင်းသူထက်က နှစ်သိမ့်ပေးနေသည်။

စိန်ရယ်... ရှေ့မှာ မြင်နေရတဲ့ လမ်းလေးဟာ စိန်နဲ့ ကျွန်တော် အတွက် အနာဂတ်ပန်းတိုင်လေးပါ။

ဘဝန်း (၃၄)

ဤအရေးပေါ်ခန်းထဲသို့ စိန် ဒုတိယအကြိမ် ရောက်ရပြန်ပြီ။

“ဖေဖေ စိန် သတိရပြီလား”

ဖေဖေက ခေါင်းယမ်းလိုက်သဖြင့် သူ့မျှော်လင့်ချက်တွေ ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားခဲ့သည်။

“သတိမရသေးဘူး... သား... နှလုံးခုန်နှုန်းက ပုံမှန်မဟုတ်ဘူး တဲ့... သွေးအားကလည်းနည်းနေတယ်။ သွေးသွင်းရလိမ့်မယ်တဲ့”

“စိန်သွေးက ဘာသွေးတဲ့လဲ ဖေဖေ”

“အေသွေး... သား”

သူ့သွေးက အိုသွေးမို့ သူ ဝိုင်ကျသွားစဉ် ဖေဖေက သူပခုံးကို အသာဆုပ်ကိုင်ကာ-

“ဘာမှမပူနဲ့ သား...မင်းအမေက အေလေ။ သူ့ရဲ့သွေးဖောက်ဖို့ ခေါ်သွားတယ်...လာတော့မှာပါ”

“မေမေက သိပ်ကျန်းမာတာမဟုတ်ဘူး ဖေဖေ”

“သွေးသည် အသက်တဲ့။ ကိုယ့်သွေးနဲ့ သတိပြန်ရလာမယ့် လူနာတစ်ယောက်အတွက် အဲဒီပီတိတွေနဲ့ မင်းအမေရဲ့သွေးအားတွေ ပြန်ပြည့်လာမှာပါ သားရယ်”

သူတို့ စကားပြောနေစဉ် မေမေကို သူနာပြုတစ်ယောက်က တွဲပြီးလာဖို့ပေးသည်။ သူ မေမေကို ပြေးတွဲကာ-

“မေမေ...သက်သာရဲ့လား။ ခေါင်းအရမ်းမူးနေတယ် မဟုတ်လား။ ဘာလို့ ချက်ချင်းထလာရတာလဲ”

“မမူးပါဘူး သားရယ်”

“မေမေက ဒီလောက်ထိ သမီးနဲ့ ကံဆက်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး။ ရေစက်ဆိုတာ ရှောင်လွှဲလို့မရကြောင်းကို မေမေ လက်ခံသွားပြီ သားရဲ့”

သူ ရယ်ပဲရယ်နေလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ဖေဖေ ဟိုအိမ်မှာတုန်းက ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို မေးခဲ့တယ်နော်။ စိန်ဟာ ဘယ်သူလို့ထင်လဲဆိုတာ အဲဒါ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

သူက အခုမှပဲ မမေမလျော့နှင့် ထိုမေးခွန်းကို မေးဖြစ်သည်။

“စာရေးဆရာမ ရွက်စိမ်းဝေဆိုတဲ့ စိန်ပဲ သားရဲ့”

“ဗျာ”

သူ မထင်ခဲ့ခြင်းမို့ ဗျာခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

စိန်က သူ အရမ်းသဘောကျသော စာရေးဆရာမ ရွက်စိမ်းဝေတဲ့။ မယ့်ချင်စရာပင်။ တကယ်ပဲ မေမေပြောသလို ရေစက်ဆိုတာ ရှောင်လွှဲ၍ မရခဲ့တာလား။

စိန်ကကော ဘာလို့ သူ့ကို ဖွင့်မပြောခဲ့တာလဲ။

“သားကကော စိန်ကို ရွက်စိမ်းဝေဆိုတာ မသိဘူးလား”

“စိန်မှ မပြောတာ ဖေဖေရဲ့”

“အင်း...ဟုတ်တယ်...ကလေးမလေးက ကြွားဝါတဲ့စိတ်မရှိဘူး။ အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေတတ်တယ်”

“ဖေဖေ သား အရွေးတော်တယ်မဟုတ်လား ဖေဖေ”

“ဟုတ်ပါ့ကွာ... နေရာတကာ မင်း ဘာလုပ်လုပ် လမ်းကြောင်းမတည့်ခဲ့သမျှ ဒီတစ်ခုပဲ လမ်းကြောင်းတည့်တာ”

“အဖေကြီး ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဟောဗျာ...ဘာတွေတွေးနေတာတုန်း...မင်းရဲ့သား စိန်ကို ရွေးတတ်ပုံကို ပြောပါတယ်ကွာ”

“သားတို့ လက်ထပ်ပြီးရင် မေမေတို့အိမ်မှာပဲ တစ်ခုတစ်စည်း နေရအောင်လေ”

သူပန်းတွန့်ကာ ဖေဖေကို မျက်စပစ်ကာ-

“အဲဒါကတော့ မေမေအိမ်ဦးနတ်နဲ့ တိုင်ပင်ဦးလေ”

မေမေက ဖေဖေကို မျက်စောင်းထိုးလျက်-

“မတိုင်ပင်နိုင်ပေါင်...သူ သဘောမတူလည်း သားတို့ကို မေမေ တခမ်းတနား မင်္ဂလာဆောင်ပေးနိုင်ပါတယ်”

“မင်းကတော့ ငါတို့ကို ရန်တိုက်ပေးနေတာလဲ ခန့်ထူးညီ”

ဖေဖေက မျက်နှာတည်ကြီးနှင့်ပြောတော့ သူ ရယ်ပဲရယ်နေလိုက်သည်။ စိန် သတိရလာသောအခါ ဖေဖေက-

“ဖေဖေတို့ ညနေမှ အေးအေးဆေးဆေး လာတွေ့တော့မယ်သား...လာ...အမေကြီး”

ဖေဖေနှင့်မေမေက အလိုက်တသိဖြင့် ပြန်သွားကြသည်။ အလိုက်သိသော ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ကို ကျေးဇူးတင်စွာ သူ ပြုံး၍ စိန်ရှိသော သီးသန့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

“ထူးညီ”

စိန်မျက်နှာက ထိတ်လန့်မှုမပြယ်သေးသည့်မှာနီ။

သူ စိန်ရဲ့ပါးလေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ညင်သာစွာ အုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး-

“စိန် ဘာမှစိတ်မပူခဲ့တော့...သိလား။ မမသိမိက စိန်ကို ပြောလိုက်မိတဲ့စကားတွေအတွက် ဝမ်းနည်းမဆုံး၊ ကြေကွဲမဆုံး ရှိနေရှာတယ်။ သူ အထင်မှားပြီးပြောမိတဲ့ကိစ္စတွေအတွက်လေ”

“ဟင်...ဒါဆို ထူးညီက ဟိုကိစ္စကို ပြောပစ်လိုက်တာလား”

သူ စိန်မျက်နှာလေးကို ရင်ခွင်ထဲထွေးပွေ့ကာ အညင်သာအုံး နမ်းရှိုက်ကာ-

“စိန် ပြောချင်တာတွေ၊ စိန် သိချင်တာတွေ ပြောခွင့်မပေးနိုင်သေးဘူး။ ကိုယ် ပြောချင်တာတွေ အရင်ဆုံးပြောမယ်။ စိန် သတိလစ်ပြီး ဆေးရုံရောက်တော့ သွေးအားနည်းလို့ သွေးသွင်းရတယ်။ စိန်က အေဆိုတော့ ကိုယ်နဲ့ သွေးအမျိုးအစား မတူဘူး။ ကိုယ်က အိုလေးအခါ စိန်ကို သူ့ကိုယ်ထဲကသွေး ရက်ရက်ရောရော ဖောက်သွင်းပေးတဲ့

သူက ကိုယ့်မေမေလေ”

“ဟင်...တကယ်လား...အို...စိန်လေ ကျေးဇူးလည်း တင်တယ်။ နောက်ပြီး ထူးညီရဲ့မေမေကို အားလည်အာတယ်”

“အားအရာလား...ကိုယ့်မေမေက စိန်ရဲ့မေမေ ဖြစ်လာမှာပဲ မဟုတ်လား”

စိန်က သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်သီးနှင့် ခပ်ဖွဖွလေး ထုသည်။ သူ စိန်ရဲ့ဆံ့နွယ်လေးတွေကို မက်မောစွာ နမ်းရှိုက်ပြီး-

“ပြီးတော့...ကျန်သေးတယ်”

“ဟင်...မပြီးတော့ဘူးလား”

ခပ်ဆူဆူလေး မေးလာသောစိန်ကြောင့် သူ စိန်ခေါင်းလေးကို လက်ဝါးနှင့် အသာဖိပွတ်ကာ-

“စိန်ဟာ စာရေးဆရာမ ရွက်စိမ်းဆီဆိုတာ ကိုယ့်ကို ဘာလို့ မပြောခဲ့တာလဲ”

“ဟင်...ထူးညီ သိသွားပြီ...စိန်ကဖြင့် စိန်မွေးနေ့မှာ ထူးညီ

အံ့ဩသွားအောင် ပြောမလို့ဟာ”

“ဦးမင်းအောင်ဆိုတာ ကိုယ့်ဖေဖေလေ”

“တကယ်”

ချစ်စရာကောင်းလွန်းသော ပုံစံလေးကြောင့် သူ ဘယ်လိုမှ မထိန်းချုပ်နိုင်တော့ဘဲ စိန်ရဲ့ပါးပြင်လေးကို နမ်းရှိုက်လိုက်တော့ စိန် မျက်နှာလေးရဲလျက် ဟိုကြည့်ဒီကြည့်ကြည့်ကာ-

“ထူးညီနော်...ရှက်စရာကြီး...သူများတွေ မြင်သွားတော့မှာပဲ”

၂၂ ❀ လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)

“ရှက်ရင် ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲ ပုန်းနေ”

တကယ်ပဲ စိမ့် သူရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအော်ရင်း ပုန်းနေမိတော့ပါ
သည်။

စိမ့်ဘဝမှာ ထာဝရရင်ခုန်ဘက် ဘယ်သောအခါမှ ပေါ်လာလိမ့်
မည်မထင်ခဲ့ချေ။

ယခုတော့ ထာဝရနှလုံးသား၏ ထာဝရရင်ခုန်ဘက်ကြောင့် စိမ့်
ထာဝရ စိတ်ချမ်းသာပါရစေဟု ဆုတောင်းမိပါသည်။

လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)

